

08597

การศึกษาความเป็นไปได้ในการเปิดวิชาที่ต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลา

ปริญญานิพนธ์

ของ

อุไร แฉล้ม

- 8 ค.ค. 2529

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษาชั้นบัณฑิต

กุมภาพันธ์ 2529

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

161389

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบ ให้พิจารณาปฏิญานินท์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาคุณวุฒิบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน

.....กรรมการ

.....กรรมการ

.....กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์นี้สำเร็จลงได้ด้วยความช่วยเหลือแนะนำอย่างดียิ่ง จากศาสตราจารย์
ดร. เสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์ รองศาสตราจารย์ ดร. สำเริง บุญเรืองรัตน์ และอาจารย์
ดร. คิลก บุญเรืองรอด ที่กรุณาเป็นที่ปรึกษาชี้แนะแนวทางและตรวจแก้ไข ทำให้การวิจัย
ครั้งนี้ดำเนินมาโดยตลอดอย่างดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ ดร. พลสันต์ โพธิ์ศรีทอง ที่ได้ให้เกียรติร่วมเป็นคณะกรรมการ
สอบปริญญานิพนธ์ และได้ให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการวิจัยนี้

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ประสิทธิ์ จำปา อาจารย์สุเชษฐ์ มาเหรัมย์ อาจารย์
สมเชื้อ มหาราชเสนา อาจารย์อมรรัตน์ ศิริโรจน์ อาจารย์พรจรัส รัตนจระณะ
อาจารย์ทวี เทนหนู อาจารย์ไฉน กรองเห็น อาจารย์สุวรรณ ภักดิ์ชัย อาจารย์
สุจิราภรณ์ พักจันทร์ อาจารย์จรรยา พัฒนปรการ อาจารย์วิเศษ สุธารัตน์ อาจารย์
นิพนธ์ บาคกลาง อาจารย์สุวรรณา ศรีไตรรัตน์ อาจารย์พวงน้อย เพชรช่วย และ
อาจารย์วิทยาลัยครูยะลาทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการวิจัยเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณ และขอขอบคุณผู้เชี่ยวชาญในท้องถิ่น นักเรียน และผู้ปกครองนักเรียน
ชั้น ม.6 ในจังหวัดยะลา บัตตานี และนราธิวาส ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม
และขอขอบพระคุณอาจารย์ผู้สอนนักเรียนชั้น ม.6 ที่ได้ให้ความร่วมมือและอำนวยความสะดวก
ในการรวบรวมแบบสอบถามของนักเรียนและผู้ปกครองกลับคืนยังผู้วิจัย

ขอขอบพระคุณเพื่อนนิสิตปริญญเอกพัฒนศึกษาศาสตร์ รุ่น 4 ทุกท่าน ที่ช่วยกันเป็น
กำลังใจให้งานวิจัยลุล่วงด้วยดี โดยเฉพาะ ดร. อรอนงค์ สุวรรณกุล และรองศาสตราจารย์
ดร. โกวิท วงศ์สุรวัฒน์ ที่ได้อำนวยความสะดวกหลายประการเกี่ยวกับงานวิจัยนี้

ขอกราบขอบพระคุณคุณยายแดง ดวงจันทร์ ขอขอบคุณ ค.ช.กรกฤษ แฉล้ม
อาจารย์ประนอม ทองใหม่ และอาจารย์กัญญ์ ทุมพร ที่ช่วยกันให้กำลังใจผู้วิจัยตลอดมา

อุไร แฉล้ม

สารบัญ

บทที่

หน้า

1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ปัญหาการวิจัย	6
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย	6
	ความสำคัญของการวิจัย	7
	ขอบเขตของการวิจัย	8
	นิยามศัพท์เฉพาะ	10
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	14
	วิทยาลัยชุมชนในประเทศสหรัฐอเมริกา	15
	วิทยาลัยชุมชนในประเทศไทย	33
	งานวิจัยเกี่ยวกับการเปิดวิชาชีพในวิทยาลัยครู	47
	ข้อมูลเกี่ยวกับวิทยาลัยครูยะลา	52
	การศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการ	64
	เกณฑ์บุคลากรอาจารย์ตามจำนวนและสมรรถภาพ	86
	การวัดความพร้อมที่จะปฏิบัติ : การวัดองค์ประกอบที่ 3 ของทัศนคติ	91
	ตารางสัมพันธ์เพื่อช่วยในการตัดสินใจ (Decision Matrix)	94
3	วิธีดำเนินการวิจัย	100
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	100
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	103
	การรวบรวมข้อมูล	105
	วิธีวิเคราะห์ข้อมูล	107

4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	110
ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง	112
ลำดับความพร้อมของปัจจัยด้านต่าง ๆ	122
การตัดสินใจความเป็นไปได้ในตารางตัดสินใจ	232
ความเป็นไปได้ทางด้านวัฒนธรรมและเศรษฐกิจของท้องถิ่นต่อโครงการเปิดสอน สาขาวิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลา	237
ความเป็นไปได้ด้านจำนวนผู้เรียน และการสนองความต้องการของสถาบัน อุดมศึกษาต่าง ๆ ในท้องถิ่น	242
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	247
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	247
ความสำคัญของการวิจัย	247
กระบวนการวิจัย	248
สรุปผลการวิจัย	249
อภิปรายผลการวิจัย	253
ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป	261
ข้อเสนอแนะเพื่อดำเนินการ	261
บรรณานุกรม	263
ภาคผนวก	273
ภาคผนวก ก. แบบสอบถาม	273
ภาคผนวก ข. นัยทางการก่อการร้ายใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้	299
ภาคผนวก ค. แนวทางการจัดตั้งคณะใหม่ของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน	303

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ตัวอย่างหลักสูตรเชื่อมโยงในวิทยาลัยชุมชน : วิชาเอกภาษาอังกฤษ ...	20
2 หลักสูตรวิชาชีพในวิทยาลัยชุมชน : ธุรกิจการเกษตร (Agriculture Business)	22
3 งบประมาณของโครงการวิทยาลัยชุมชนภูเก็ต จำแนกปีงบประมาณ	36
4 หลักสูตรที่เปิดสอนระยะสั้น จำนวนนักศึกษา จำนวนชั่วโมง จำแนกตาม ปี พ.ศ.	37
5 งบดำเนินการ และงบลงทุนตามปีการศึกษาที่ควรเป็น	42
6 จำนวนผู้สมัครเข้าศึกษาตามโครงการ มอ. - วค. ปีการศึกษา 2525 - 2526	43
7 วิทยาลัยครูต่าง ๆ ที่เปิดวิทยาลัยชุมชน หลักสูตรประกาศนียบัตร เทคนิคการอาชีพ (ป.ทอ.) สาขาวิชาที่เปิดสอน และจำนวนนักศึกษา ปีการศึกษา 2527	44
8 แผนจัดตั้งวิทยาลัยชุมชนในวิทยาลัยครู 2527 - 2528	45
9 จำนวนบุคลากรอาจารย์จำแนกตามวุฒิ และตำแหน่ง	61
10 บุคลากรอาจารย์คณะวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำแนกตาม วุฒิ และตำแหน่ง	62
11 บุคลากรอาจารย์คณะวิชาวิทยาการจัดการ จำแนกตามวุฒิ และตำแหน่ง	62
12 บุคลากรอาจารย์คณะวิชาครุศาสตร์ จำแนกตามวุฒิ และตำแหน่ง	63
13 บุคลากรอาจารย์คณะวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำแนกตาม วุฒิ และตำแหน่ง	64
14 กลุ่มตัวอย่างผู้เชี่ยวชาญในท้องถิ่น แบ่งตามกลุ่มวิชาชีพ และประเภท หน่วยงาน	101

15	ประชากรและกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2528	
	แยกตามจังหวัดและประเภทโรงเรียน	102
16	กลุ่มตัวอย่างผู้ปกครองนักเรียน ชั้น ม.6 แยกตามจังหวัดและ	
	ประเภทโรงเรียน	103
17	อัตราส่วนร้อยละของแบบสอบถามที่ได้อ่านจากกลุ่มตัวอย่าง	106
18	กลุ่มตัวอย่างบุคลากรอาจารย์วิทยาลัยครูยะลาจำแนกตามตัวแปรต่างๆ..	113
19	กลุ่มตัวอย่างผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งเป็นผู้ประกอบการจำแนกตามอายุ วุฒิ	
	ประสบการณ์ และแขนงวิชาที่เชี่ยวชาญ	115
20	กลุ่มตัวอย่างผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งมีใช่เป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามสถานอายุ	
	วุฒิ ประสบการณ์ และแขนงวิชาที่เชี่ยวชาญ	116
21	กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้น ม.6 จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ	117
22	กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ปกครองนักเรียนชั้น ม.6 จำแนกตาม	
	ตัวแปรต่าง ๆ	119
23	แสดงคะแนนเฉลี่ย ความพึงพอใจแบบมาตรฐานและลำดับที่ของความสามารถ	
	ของอาจารย์ผู้สอน	123
24	แสดงสาขาวิชาชีพที่อาจารย์มีแนวโน้มจะสอนใ้ศึกษาใ้ได้รับการอบรมใน	
	สาขาวิชานั้น	125
25	ความพร้อมของอาจารย์ที่จะปฏิบัติตามโครงการเปิดสอนสาขาวิชาชีพต่าง ๆ	126
26	แสดงคะแนนเฉลี่ย ความพึงพอใจแบบมาตรฐานและลำดับที่ของความพร้อมด้าน	
	อาคารสถานที่โรงฝึกงาน ในการเปิดสอนสาขาวิชาชีพต่าง ๆ	127
27	แสดงคะแนนเฉลี่ย ความพึงพอใจแบบมาตรฐานและลำดับที่ของความพร้อมด้าน	
	อุปกรณ์เครื่องมือ เครื่องใช้ในการเปิดสอนสาขาวิชาชีพต่าง ๆ	129
28	ลำดับความพร้อมของวิทยากร ตามสาขาวิชาชีพต่าง ๆ จากความ	
	ร่วมมือส่วนตัวของผู้เชี่ยวชาญและความร่วมมือจากชุมชน	133

29	ลำดับความพร้อมของแหล่งฝึกงานตามสาขาวิชาชีพต่าง ๆ จากความ ร่วมมือส่วนตัวของผู้เชี่ยวชาญ และความร่วมมือจากชุมชน	135
30	ลำดับโอกาสของการปฏิบัติงานตามสาขาวิชาชีพต่าง ๆ จากความ ร่วมมือส่วนตัวของผู้เชี่ยวชาญ และความร่วมมือจากชุมชน	137
31	ลำดับความพร้อมจากความร่วมมือของทรัพยากรชุมชนในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ พิจารณารวมทั้ง 3 ด้าน	139
32	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และลำดับที่ของความต้องการของ นักเรียนชั้น ม.6 ที่จะศึกษาต่อในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ	141
33	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และลำดับที่จากมากที่สุดไปหาน้อยของ สาขาวิชาชีพที่นักเรียนชั้น ม.6 ต้องการจะศึกษาต่อ	143
34	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของนักเรียน ชั้น ม.6 ที่จะศึกษาต่อสาขาวิชาการทำงานอย่างพารา จำแนกตาม ตัวแปรต่าง ๆ	144
35	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของนักเรียนชั้น ม.6 ที่จะศึกษาต่อวิชาชีพ สาขาสีกรรมการทำนา	146
36	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการศึกษาต่อของนักเรียน ชั้น ม.6 ในสาขาสีกรรมพืชสวนและพืชไร่	148
37	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการศึกษาต่อของนักเรียน ชั้น ม.6 ในสาขาวิชาชีพธุรกิจการเกษตร	150
38	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการศึกษาต่อของนักเรียน ชั้น ม.6 ในสาขาวิชาชีพสัตวบาล (ปศุสัตว์และสัตว์ปีก)	152
39	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการศึกษาต่อของนักเรียน ชั้น ม.6 ในสาขาวิชาชีพการประมง	154

40	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการศึกษาค้นคว้าของนักเรียน ชั้น ม.6 ในสาขาวิชาชีววิทยาสหกรณ์ผลิตผลจากอาหารา	156
41	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการศึกษาค้นคว้าของนักเรียน ชั้น ม.6 ในสาขาอุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตร	158
42	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของนักเรียนชั้น ม.6 ที่จะศึกษาค้นคว้าในสาขาอุตสาหกรรมผลิตผลจากการประมง	160
43	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของนักเรียนชั้น ม.6 ที่จะศึกษาค้นคว้าในสาขาช่างเครื่องมือกล และช่างหล่อ	162
44	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของนักเรียนชั้น ม.6 ที่จะศึกษาค้นคว้าใน สาขาช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	164
45	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของนักเรียนชั้น ม.6 ที่จะศึกษาค้นคว้าในสาขาช่างไม้และช่างก่อสร้าง	166
46	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของนักเรียนชั้น ม.6 ที่จะศึกษาค้นคว้าในสาขาช่างทำเครื่องเรือนและแกะสลัก	168
47	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของนักเรียนชั้น ม.6 ที่จะศึกษาค้นคว้าในสาขาช่างปั้นดินเผา	170
48	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของนักเรียนชั้น ม.6 ที่จะศึกษาค้นคว้าในสาขาช่างต่อเรือประมง	172
49	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของนักเรียนชั้น ม.6 ที่จะศึกษาค้นคว้าในสาขาช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง	174
50	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของนักเรียนชั้น ม.6 ที่จะศึกษาค้นคว้าในสาขาผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์	176
51	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของนักเรียนชั้น ม.6 ที่จะศึกษาค้นคว้าในสาขาการจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม	178

52	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความถี่ของการของนักเรียนชั้น ม.6 ที่จะศึกษาต่อในสาขาการท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์	180
53	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความถี่ของการของนักเรียนชั้น ม.6 ที่จะศึกษาต่อในสาขาธุรกิจการขนส่งและการคมนาคม	182
54	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและอันดับที่ของความถี่ของการของผู้ปกครอง นักเรียนชั้น ม.6 ที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ	185
55	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและอันดับที่จากมากที่สุดของสาขาวิชาชีพที่ ผู้ปกครองนักเรียนต้องการให้เข้าศึกษาต่อ	187
56	แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความถี่ของการของผู้ปกครอง นักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาศิลปกรรม สาขาการทำสวนอย่างพารา จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ	189
57	แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความถี่ของการของผู้ปกครอง นักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาศิลปกรรมสาขาการทอผ้า จำแนกตาม ตัวแปรต่าง ๆ	191
58	แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความถี่ของการของผู้ปกครอง นักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาศิลปกรรม สาขาพืชสวนและพืชไร่ จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ	193
59	แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความถี่ของการของผู้ปกครอง นักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาธุรกิจการเกษตร จำแนกตาม ตัวแปรต่าง ๆ	195
60	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความถี่ของการของผู้ปกครอง นักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาสัตวบาล จำแนกตาม ตัวแปรต่าง ๆ	197

61	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความถี่ของการของผู้ปกครอง นักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาการประมง จำแนกตาม ตัวแปรต่าง ๆ	199
62	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความถี่ของการของผู้ปกครอง นักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์จาก ยางพารา จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ	201
63	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความถี่ของการของผู้ปกครอง นักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อวิชาชีพสาขาอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์จากการ เกษตร จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ	203
64	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความถี่ของการของผู้ปกครอง นักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์จากการ ประมง จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ	205
65	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความถี่ของการของผู้ปกครอง นักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาช่างเครื่องมือกลและช่างหล่อ จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ	208
66	แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความถี่ของการของนักเรียน ที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ จำแนก ตามตัวแปรต่าง ๆ	210
67	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความถี่ของการของผู้ปกครอง นักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาช่างไม้และช่างก่อสร้าง จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ	212
68	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความถี่ของการของผู้ปกครอง นักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาช่างทำเครื่องเรือนและแกะสลัก จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ	214

69	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของผู้ปกครอง นักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาช่างปั้นดินเผา จำแนกตาม ตัวแปรต่าง ๆ	216
70	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของผู้ปกครอง นักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาช่างต่อเรือประมง จำแนก ตามตัวแปรต่าง ๆ	218
71	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของผู้ปกครอง นักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ	220
72	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของผู้ปกครอง นักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาช่างผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์ จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ	223
73	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของผู้ปกครอง นักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาการจัดการและการบริหารธุรกิจ ขนาดย่อม จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ	225
74	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของผู้ปกครอง นักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาการท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ	227
75	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของผู้ปกครอง นักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาธุรกิจการขนส่งและการ คมนาคม จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ	229

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 การแบ่งส่วนราชการวิทยาลัยครูยะลา	55
2 การแบ่งส่วนราชการในสำนักงานอธิการ	57
3 การแบ่งส่วนราชการของคณะวิชาต่าง ๆ	58
4 การแบ่งส่วนราชการของสำนัก	59
5 การแบ่งส่วนราชการของศูนย์ต่าง ๆ	60
6 กระบวนการวิเคราะห์ผลทางความเป็นไปได้ของโครงการ	67
7 กระบวนการในการวางแผนทางการศึกษาและการศึกษาความเป็นไปได้ .	69
8 การวิเคราะห์แง่มุมต่าง ๆ ในการศึกษาความเป็นไปได้ของการวางแผน ทางการศึกษา	70
9 ขั้นตอนต่าง ๆ ในการศึกษาความเป็นไปได้ของการวางแผนทางการศึกษา	74
10 ขั้นตอนและกระบวนการศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการ	77

ภูมิหลัง

การศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพื่อให้มีความรู้ ความสามารถ ทักษะ ความชำนาญในการประกอบอาชีพแขนงต่าง ๆ รู้วิธียกระดับความเป็นอยู่ให้ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข ช่วยกันสร้างสรรค์สังคมและประเทศชาติให้พัฒนาก้าวหน้าได้ การศึกษาจึงเป็นเครื่องมือที่สำคัญมากอันหนึ่งในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

การจัดการศึกษาให้บรรลุเป้าหมายได้นั้น ต้องจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งเป็นการสอดคล้องกับความต้องการกำลังคนสาขาอาชีพต่าง ๆ และในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของประเทศในด้านกำลังคนนั้น ผู้วางแผนการศึกษาต้องพึงเล็งถึงการผลิตกำลังคนทั้งในระดับกลางและระดับสูง (ธำรง บัวศรี

2512 : 4 , Wichit Srisa-an. 1983 : 86)

การผลิตกำลังคนในระดับสูง เป็นหน้าที่ของสถาบันอุดมศึกษาของไทย ที่จะผลิตบุคลากรวิชาชีพชั้นสูงสาขาวิชาต่าง ๆ ให้เพียงพอกับความต้องการกำลังคนระดับสูงของประเทศ ในระยะ 2-3 ทศวรรษที่ผ่านมา การอุดมศึกษาของไทยได้ขยายตัวไปอย่างรวดเร็ว ในเบื้องต้นนั้นเป็นการขยายโดยยึดความต้องการกำลังคนเป็นหลัก แต่ในช่วงต่อมาความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาอย่างมากมาย จึงทำให้สถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ต้องหันมาหาวิธีที่สมคูลย์เพื่อสนองความต้องการกำลังคนกับความต้องการของสังคม (Social Demand Approach) ด้วยทรัพยากรอันจำกัดที่มีอยู่ (Wichit Srisa-an. 1983 : 86) ผลก็คือมีจำนวนบัณฑิตในสาขาวิชาต่าง ๆ อย่างมากมาย และทำให้เกิดปัญหาว่างงานในบางสาขาวิชาติดตามมา เนื่องจากมุ่งสนองความต้องการการศึกษาของสังคมมากกว่าสนองความต้องการกำลังคนของท้องถิ่นหรือประเทศ

ผลจากการสำรวจแรงงานของสำนักงานสถิติแห่งชาติพบว่า จำนวนผู้ว่างงานที่สำเร็จ การศึกษาระดับกลางและระดับสูงมีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อย ๆ โดยในระยะ 10 ปีที่ผ่านมา (ปี 2514 -2524) จำนวนผู้ว่างงานที่จบอาชีวศึกษาเพิ่มขึ้นจาก 6,640 คน ในปี 2514 เป็น 28,400 คน ในปี 2524 ในระดับฝึกหัดครูมีผู้ว่างงานเพิ่มขึ้นจาก 490 คน เป็น 8,800 คน ในระดับวิชาชีพชั้นสูงมีจำนวนผู้ว่างงานเพิ่มขึ้นจาก 1,460 คน เป็น 5,790 คน และในระดับมหาวิทยาลัยมี จำนวนผู้ว่างงานเพิ่มขึ้นจาก 1,200 คน เป็น 15,300 คน ในช่วงระยะเวลาเดียวกัน (กระทรวงศึกษาธิการ 2526 : 240) ข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าจำนวนผู้ว่างงานที่มีการ ศึกษาได้เพิ่มขึ้นหลายเท่าในช่วงทศวรรษ เนื่องมาจากจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาในระดับกลาง และสูงมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ในแต่ละปี

จากสภาพปัญหาการว่างงานของผู้มีความรู้ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันนี้ สาเหตุหนึ่งเกิดขึ้นจาก การที่มีผู้สำเร็จการศึกษาเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากการขยายตัวทางการ ศึกษาในทุกกระดบ ในขณะที่เดียวกันความต้องการในตลาดแรงงานเพิ่มขึ้นน้อย ทำให้เกิดปัญหาการ ว่างงานขึ้นแก่แรงงานส่วนเกิน

อย่างไรก็ตาม แม้จะมีปัญหาการว่างงานของผู้สำเร็จการศึกษาระดับกลางและระดับสูง ดังกล่าว แต่ความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษายังมีมากมาย ปัจจุบันได้มีเสียงเรียกร้องให้ จัดตั้งมหาวิทยาลัยเพิ่มขึ้น หรือให้ยกฐานะวิทยาลัยบางแห่งในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการขึ้นเป็น มหาวิทยาลัย ในระยะยาวอาจจะมีคามกดดันให้วิทยาลัยต่าง ๆ เป็นมหาวิทยาลัยที่สอนระดับ ปริญญาตรีทั้งหมด ซึ่งในเรื่องนี้คณะกรรมการวางแผนการจัดตั้งสถาบันอุดมศึกษาได้เสนอ นโยบายที่สำคัญของการจัดตั้งสถาบันอุดมศึกษาไว้ตอนหนึ่งว่า (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา แห่งชาติ 2526 : 4)

"มหาวิทยาลัยที่จะจัดตั้งควรมีลักษณะ เป็นมหาวิทยาลัยที่สอดคล้องกับสภาพการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของไทย โดยมุ่งการจัดการศึกษาที่เน้นวิชาชีพท้องถิ่น และมีความสามารถในการนำ วิชาชีพไปพัฒนาและแก้ปัญหาได้อย่างประสมประสาน"

จากนโยบายข้างบนนี้จะเห็นว่านโยบายอุดมศึกษามีแนวโน้มจะมุ่งเน้นวิชาชีพท้องถิ่นซึ่ง วิชาชีพท้องถิ่นนี้หมายถึงวิชาชีพที่เหมาะสมกับตลาดกำลังคนในท้องถิ่นนั้น ๆ มากกว่าวิชาชีพสากล

หรือวิชาการ วิชาชีพท้องถิ่นอาจใช้เวลาศึกษาระยะสั้น เช่น 1 หรือ 2 ภาคการศึกษา หรือ 2 ปีก็ได้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2526 : 4) การที่วินโยบายมุ่งเน้น วิชาชีพท้องถิ่นดังกล่าวก็สืบเนื่องมาจากปัญหาการว่างงานของบัณฑิตที่จบจากสถาบันอุดมศึกษา ดังกล่าวแล้วเพราะเรียนวิชาที่ไม่สอดคล้องกับความต้องการทางสาขาอาชีพในท้องถิ่น และเป็น ความพยายามที่จะดำเนินนโยบายการศึกษาให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติระยะที่ 5 (2525-2529) ได้มุ่งเน้นการพัฒนา ชนบท โดยนำเอาเรื่องนี้มาเป็นภารกิจอันดับแรกที่จะต้องปฏิบัติ ได้มีการระดมสรรพกำลังใน ทุกทางจาก 4 กระทรวงหลัก อันประกอบด้วยกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และกระทรวงมหาดไทย และระดมความช่วยเหลือจากกระทรวง อื่น ๆ มาอย่างมีระบบ

วิทยาลัยครูซึ่งเป็นสถาบันอุดมศึกษา ที่กระจายอยู่ทั่วประเทศ รวมทั้งสิ้นจำนวน 36 แห่ง เฉลี่ยวิทยาลัยครูละ 1-2 จังหวัด ก็ได้ตระหนักถึงภารกิจในการพัฒนากำลังคนให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น และการร่วมกันพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติดังกล่าว โดยได้พิจารณาปัญหาการว่างงานของนักศึกษาวิทยาลัยครู ซึ่งเป็นปัญหาอันสืบเนื่องมาจากความ ต้องการกำลังคนด้านครูลดลงเรื่อย ๆ และกำลังถึงจุดอิ่มตัวอยู่แล้วในขณะที่กำลังคนด้านอื่น ๆ ในท้องถิ่นยังไม่เพียงพอ (กรมการฝึกหัดครู ม.ป.ป. : 67) วิทยาลัยครูได้พิจารณาถึงอาคาร สถานที่ อุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ และบุคลากรของวิทยาลัยครูซึ่งมีจำนวนมากพอสมควร สามารถจะรับนักศึกษาเข้าเรียนได้จำนวนมาก จึงเห็นว่าควรใช้ทรัพยากรที่มีอยู่แล้วขยายงาน การผลิตกำลังคน นอกเหนือจากการผลิตครูซึ่งกระทำอยู่แล้ว นั่นคือการเริ่มโครงการจัดตั้ง วิทยาลัยชุมชนในวิทยาลัยครู หรือการเปิดวิชาชีพในวิทยาลัยครู เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชน ในท้องถิ่นได้มีการศึกษาสูงขึ้นตามความเปลี่ยนแปลงและความก้าวหน้าทางสังคม สร้างกำลังคนที่มีความรู้ความสามารถเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการปกครองท้องถิ่น ส่วนการผลิต ครูนั้นวิทยาลัยครูจะจำกัดจำนวนให้น้อยลง และจะต้องคัดเลือกอย่างพิถีพิถัน (กรมการฝึกหัดครู ม.ป.ป. : 67) ในปีการศึกษา 2525 กรมการฝึกหัดครูได้เริ่มโครงการวิทยาลัยชุมชนใน วิทยาลัยครูสงขลา โดยร่วมมือกับมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ใช้หลักสูตรเดียวกันกับวิทยาลัย

ชุมชนเกิด และในปีการศึกษา 2526 กรมการฝึกหัดครูได้เริ่มโครงการวิทยาลัยชุมชนในวิทยาลัยครู 4 แห่งคือ วิทยาลัยครูพิบูลสงคราม พิษณุโลก วิทยาลัยครูนครราชสีมา วิทยาลัยครูอุบลราชธานี และวิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช

โครงการวิทยาลัยชุมชนในวิทยาลัยครูนี้ จะขยายในวิทยาลัยครูทั่วประเทศในปี 2529 โดยในปี 2528 จะขยายเพิ่มขึ้นเป็น 18 แห่ง และในปีการศึกษา 2529 จะขยายเพิ่มขึ้น 14 แห่ง สุดท้ายเป็นการครบทั่ววิทยาลัย (แผนผังวิทยาลัยชุมชนในวิทยาลัยครู ม.ป.ป. : 1-2) โดยมุ่งเปิดวิชาชีพต่าง ๆ หลักสูตร 2 ปีเป็นเบื้องต้นแรก การเปิดวิชาชีพในวิทยาลัยครูนี้อยู่บนฐานความต้องการอาชีพของท้องถิ่น และความพร้อมที่วิทยาลัยมีอยู่ในเรื่องความต้องการอาชีพของท้องถิ่นนั้น วิทยาลัยครูทั้ง 36 แห่ง ได้ศึกษาวิจัยแล้วเมื่อปลายปี 2527 ตามความต้องการของกรมการฝึกหัดครู และได้สรุปผลความต้องการอาชีพของท้องถิ่นในจังหวัดต่าง ๆ ที่วิทยาลัยครูแต่ละแห่งรับผิดชอบ แต่ในเรื่องความพร้อมของวิทยาลัยครูในแง่มุมต่าง ๆ ตลอดจนความพร้อมของทรัพยากรท้องถิ่นที่จะสนับสนุนให้โครงการเปิดวิชาชีพในวิทยาลัยครูกำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพนั้น วิทยาลัยครูจะต้องศึกษาให้ชัดเจนต่อไป

ก่อนเริ่มดำเนินงานในโครงการใด ๆ นั้น การศึกษาความเป็นไปได้อันหนึ่งของโครงการเป็นสิ่งสำคัญมาก เพื่อการดำเนินงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพที่สุด และสามารถใช้ทรัพยากรที่มีอยู่จำกัดให้เกิดประโยชน์สูงสุด การศึกษาความเป็นไปได้ในวงการธุรกิจทั่วไป มักพิจารณาครอบคลุมด้านต่าง ๆ ที่สำคัญ (อุทัย บุญประเสริฐ 2527 : 13-15) เช่น ความเป็นไปได้นานาเทคนิควิธี (Technical Analysis) ความพร้อมทางการบริหารโครงการนั้นให้ลุล่วงด้วยดีตามเป้าหมาย (Administrative Analysis) ความพร้อมในการสนับสนุนทางด้านทรัพยากร โดยเฉพาะการวิเคราะห์ทางการเงิน (Financial Analysis) และการวิเคราะห์ทางการตลาด (Marketing Analysis) ส่วน ฅัฐพล ชันธิไชย (ฅัฐพล ชันธิไชย 2526 : 8-39) และกริฟตัน (Grifton 1977 : 339) ก็กล่าวถึงการศึกษความเป็นไปได้นี้ในขอบข่ายดังกล่าวเช่นเดียวกัน การศึกษาความเป็นไปได้ในทางธุรกิจนั้นสามารถนำมาปรับใช้ได้ในทางการวางแผนทางการศึกษา เวอร์เดลีน (Wardelin. 1977 : 273-278) กล่าวว่า การศึกษาความเป็นไปได้นั้นในการวางแผนทางการศึกษานั้น ควรจะศึกษา

ในแง่มุมต่าง ๆ คือ ความเป็นไปได้ทางเศรษฐกิจ กำลังคน เทคโนโลยีทางกฎหมาย ทางสถิติและภูมิหลังของนักเรียน เป็นต้น ซึ่งเป็นการพิจารณาความเป็นไปได้ในแง่ของผู้เสนอแผนเอง และผู้ที่รับแผนไปปฏิบัติ ตลอดจนผลกระทบจากการดำเนินงานตามแผน ซึ่งจะพิจารณาในข้อขายของทรัพยากรที่มีอยู่ และวิธีการเตรียมการเพื่อให้แผนประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้

กรมการฝึกหัดครูได้ตระหนักถึงความสำคัญของการหาข้อมูลเพื่อประกอบการวางแผนทางการศึกษา โดยเฉพาะการเปิดวิชาชีพในวิทยาลัยครู จึงทำการวิจัยเพื่อศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดหลักสูตรวิชาชีพในวิทยาลัยครูตามความต้องการของท้องถิ่นที่อยู่ในเขตความรับผิดชอบของวิทยาลัยครูแต่ละแห่ง โดยคำนึงถึงวิชาชีพที่ท้องถิ่นต้องการ และที่สามารถเปิดสอนได้ในวิทยาลัยครู (กรมการฝึกหัดครู 2527 : 1-11) แต่การศึกษารังนี้ก็มีข้อจำกัดอยู่มากในหลาย ๆ ประการ ผลสรุปที่ได้จากการวิจัยจึงยังไม่สามารถช่วยในการดำเนินแผนใดมากนัก ต่อมากรมการฝึกหัดครูมอบหมายให้วิทยาลัยครูต่าง ๆ ทั่วประเทศศึกษาความต้องการกำลังคนในสาขาวิชาชีพหลังระดับมัธยมศึกษา เพื่อจะได้นำมาจัดสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ที่เป็นที่ต้องการในท้องถิ่น พร้อมทั้งจำนวนผู้ประกอบอาชีพนั้น ๆ ในปัจจุบัน และแนวโน้มในอนาคต เพื่อเป็นประโยชน์ในการจัดทำหลักสูตรวิชาชีพที่เหมาะสมกับท้องถิ่นตามโครงการเปิดวิชาชีพในวิทยาลัยครู ผลจากการวิจัยครั้งนี้วิทยาลัยครูต่าง ๆ ได้สรุปสาขาวิชาชีพที่ท้องถิ่นต้องการไว้ตามลำดับแตกต่างกันไป (กรมการฝึกหัดครู 2527 : 1-11) ซึ่งทำให้มองเห็นแนวทางในการจัดการศึกษาเพิ่มเติมมากขึ้นกว่าเดิม

วิทยาลัยครูจะละจะเริ่มเปิดวิชาชีพ หรือวิชาการอื่นในปีการศึกษา 2529 นอกจากการศึกษาวิจัยความต้องการอาชีพของท้องถิ่นเช่นเดียวกับวิทยาลัยครูอื่น ๆ แล้ว ก็ยังมีได้ศึกษาสภาพความพร้อมหรือความเป็นไปได้ในประเด็นอื่น ๆ ที่จะเป็นประโยชน์ต่อการตัดสินใจเลือกเปิดวิชาชีพที่เหมาะสมกับความต้องการของท้องถิ่น และความพร้อมของสถาบันการศึกษาและสภาพแวดล้อมอื่นเพิ่มเติมอีก ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงศึกษาความเป็นไปได้ของการเปิดวิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลา เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหารที่เกี่ยวข้อง ได้ตัดสินใจเลือกที่เหมาะสมในการเปิดวิชาชีพตามลำดับความพร้อมได้ โดยผู้วิจัยจะใช้ผลสรุปสาขา

วิชาชีพที่ท้องถิ่นต้องการจำนวน 20 วิชาชีพเป็นแกนในการวิจัยครั้งนี้ ถึง 20 สาขาวิชาชีพนี้
ปรับปรุงมาจากสาขาอาชีพที่ท้องถิ่นต้องการตามลำดับจำนวน 21 อาชีพ จากงานวิจัยของ
วิทยาลัยครูยะลา (วิทยาลัยครูยะลา 2527 : 57)

ปัญหาการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เพื่อตอบปัญหาการวิจัยดังต่อไปนี้

1. สาขาวิชาชีพใดบ้างในจำนวน 20 สาขาวิชาชีพที่ควรเปิดในวิทยาลัยครูยะลา เมื่อพิจารณาความพร้อมของวิทยาลัยครูยะลา ความพร้อมของทรัพยากรท้องถิ่น ความต้องการศึกษาต่อของนักเรียน ม.6 และความต้องการให้ศึกษาต่อของผู้ปกครองนักเรียน
2. สาขาวิชาชีพใดที่ควรเปิดตามลำดับก่อน-หลัง เมื่อพิจารณาความพร้อมทั้ง 4 ประการข้างต้น
3. สภาพวัฒนธรรมของท้องถิ่น และเศรษฐกิจของประชาชนในท้องถิ่นเอื้อต่อการเปิดวิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูหรือไม่
4. จำนวนผู้เรียน กับการสนองความต้องการของสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ เป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การศึกษาความเป็นไปไคของการเปิดวิชาชีพในวิทยาลัยครูยะลา เพื่อจะหาข้อสรุป
ดังต่อไปนี้

1. สาขาวิชาชีพที่ควรเปิดในวิทยาลัยครูยะลา เมื่อวิเคราะห์จากความพร้อมด้านต่าง ๆ ในจำนวน 20 สาขาวิชาชีพ
2. สาขาวิชาชีพที่ควรเปิดตามลำดับก่อน หลัง เมื่อวิเคราะห์จากความพร้อมด้านต่าง ๆ จากข้อ 1
3. ความเป็นไปไคด้านวัฒนธรรมของท้องถิ่น และด้านเศรษฐกิจของประชาชนต่อการเปิดวิชาชีพในวิทยาลัยครู

4. ความเป็นไปไ้ค้้านจ้ำนวนผู้เรียน กับการสนองความต้องการของสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ในท้องถิ่น

ความสำคัญของการวิจัย

การศึกษาความเป็นไปไ้ค้้านในการเปิดวิชาชีฟต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลาครั้งนี้ มีความสำคัญต่อการฝึกห้ค้ครุ วิทยาลัยครูยะลา ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องและค้ค้ผู้วิจัยหลายค้้าน ดังนี้

1. ทำให้ทราบถึงสภาพความพร้อมของวิทยาลัยครูยะลาในค้้านบุคลากรอาจารย์ อาคารสถานที่ และเครื่องมือเครื่องใช้ในการสอน หากจะเปิดวิชาชีฟสาขาใด ๆ ขึ้น
2. ช่วยกระตุ้นและเตรียมตัวบุคลากร ห้ังผู้บริหารและอาจารย์วิทยาลัยครูยะลาให้สำนึกในบทบาทของตน ค้ค้โครงการเปิดสอนวิชาชีฟในปีการศึกษา 2529
3. ทำให้ทราบถึงสภาพความพร้อม และความร่วมมือของแหล่งทรัพยากรชุมชนในค้้านต่าง ๆ เช่น ค้้านวิทยากร แหล่งฝึกงาน และแหล่งรองรับแรงงานจากผลผลิตของวิทยาลัย
4. ช่วยกระตุ้นให้ทรัพยากรชุมชน ค้ค้ค้ผู้เกี่ยวข้องชาวนักวิชาชีฟทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ตลอดจนผู้ประกอบการค้าตระหนักถึงความร่วมมือต่อการศึกษาของท้องถิ่น
5. ช่วยชี้แนะให้นักเรียนชั้น ม.6 ได้ทราบถึงโปรแกรมวิชาชีฟที่จะเปิดในวิทยาลัยครูยะลา และเป็นการเตรียมตัวนักเรียนให้มีโอกาสตัดสินใจศึกษาต่อไ้ลวงหน้า
6. ช่วยให้ผู้ปกครองนักเรียนชั้น ม.6 ได้ทราบถึงโปรแกรมวิชาชีฟที่จะเปิดในวิทยาลัยครูยะลา เพื่อจะไ้สนับสนุนให้ศึกษาต่อไ้ตามความต้องการ
7. ทำให้ทราบสภาพวัฒนธรรมและเศรษฐกิจของท้องถิ่นในจังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส ซึ่งวิทยาลัยครูยะลามีส่วนรับผิดชอบทางค้้านการศึกษา
8. ทำให้ทราบถึงจ้ำนวนผู้เรียน และแนวโน้มในการสนองความต้องการของสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ในท้องถิ่น
9. ผลการวิจัย จะช่วยเป็นแนวทางให้ผู้บริหารที่เกี่ยวข้องไ้ตัดสินใจเลือกเปิดวิชาชีฟที่เหมาะสมกับสภาพความพร้อมค้้านต่าง ๆ ตามลำดับก่อน หลัง ภายใ้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด

10. งานวิจัยนี้จะเป็นแนวทางของการศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการหรือการวางแผนทางการศึกษาอื่น ๆ ได้

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาความเป็นไปได้ในการเปิดวิชาชีพในวิทยาลัยครูยะลา มีขอบเขตในการวิจัย ดังนี้

1. กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ บุคลากรอาจารย์วิทยาลัยครูยะลา ผู้เชี่ยวชาญ และผู้ประกอบการในท้องถิ่น นักเรียนชั้น ม.6 และผู้ปกครองนักเรียนชั้น ม.6 ใน 3 จังหวัดภาคใต้ คือ ยะลา ปัตตานี และนราธิวาส

2. กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยได้แก่ผู้เชี่ยวชาญ ผู้ประกอบการในท้องถิ่น นักเรียนชั้น ม.6 ผู้ปกครองของนักเรียนชั้น ม.6 ใน 3 จังหวัดภาคใต้ ที่ได้มาโดยการสุ่มแบบ

Purposive sampling และ Simple random sampling เฉพาะบุคลากรอาจารย์วิทยาลัยครูยะลาใช้จำนวนประชากรที่มีอยู่ทั้งหมด

3. เป็นการวิจัยก่อนการดำเนินโครงการเพื่อประกอบการพิจารณา

4. การวิจัยครั้งนี้จะพิจารณาความเป็นไปได้ในประเด็นต่อไปนี้

4.1 ความพร้อมของปัจจัยด้านต่าง ๆ ในการเปิดวิชาชีพในวิทยาลัยครู ได้แก่

4.1.1 ความพร้อมของวิทยาลัยครูยะลา ได้แก่ ความพร้อมในด้าน

ต่าง ๆ ดังนี้

- บุคลากรอาจารย์
- อาคารสถานที่
- อุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ในการสอน

4.1.2 ความพร้อมของทรัพยากรท้องถิ่น ได้แก่

- ผู้เชี่ยวชาญสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ในท้องถิ่น
- แหล่งฝึกงานของนักศึกษา
- แหล่งรองรับแรงงานจากผลผลิตของวิทยาลัยหรือโอกาสในการมีงานทำของนักศึกษา

4.1.3 ความต้องการศึกษาต่อวิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลา ของ
นักเรียนชั้น ม.6

4.1.4 ความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนชั้น ม.6 ที่ต้องการให้นัก
นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลา

4.2 สาขาวิชาชีพต่าง ๆ ที่อยู่ในความต้องการของท้องถิ่น ที่ควรเปิดใน
วิทยาลัยครูยะลา เมื่อพิจารณาตามความพร้อมในข้อ 4.1 ได้แก่สาขาวิชาชีพต่าง ๆ ต่อไปนี้

- 4.2.1 กลีกรรมสาขาการทำสวนยางพารา
- 4.2.2 กลีกรรมสาขาการทำนา
- 4.2.3 กลีกรรมสาขาพืชสวนและพืชไร่
- 4.2.4 ธุรกิจการเกษตร
- 4.2.5 สัตวบาล (ปศุสัตว์ และสัตว์ปีก)
- 4.2.6 การประมง (น้ำจืด น้ำกร่อย และการประมงชายฝั่ง)
- 4.2.7 อุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา
- 4.2.8 อุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตร
- 4.2.9 อุตสาหกรรมจากผลิตผลการประมง
- 4.2.10 ช่างเครื่องมือกล และช่างหล่อ
- 4.2.11 ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์
- 4.2.12 ช่างไม้และช่างก่อสร้าง
- 4.2.13 ช่างทำเครื่องเรือนและแกะสลัก
- 4.2.14 ช่างปูนดินเผา
- 4.2.15 ช่างต่อเรือประมง
- 4.2.16 ช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง
- 4.2.17 ช่างผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์
- 4.2.18 การจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม
- 4.2.19 การท่องเที่ยวและมัลติเพล็กซ์
- 4.2.20 ธุรกิจการขนส่ง และการคมนาคม

นิยามศัพท์เฉพาะ

ความหมายของคำศัพท์ที่จะใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีดังต่อไปนี้

การศึกษาความเป็นไปได้ (feasibility study) คือ การศึกษาหาข้อมูลที่จำเป็นต่อการตัดสินใจว่าแผนหรือโครงการนั้นจะนำไปปฏิบัติได้หรือไม่ โดยวิธีใด เป็นการประเมินก่อนการดำเนินการ เพื่อหาทางเลือกที่เหมาะสมให้แผนดำเนินตามจุดหมายได้โดยมีอุปสรรคน้อยที่สุด ภายใต้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด

สิ่งอำนวยความสะดวก (facilities) ได้แก่ อาคารสถานที่ โรงฝึกงาน อุปกรณ์หรือเครื่องมือเครื่องใช้ในการศึกษาสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ของวิทยาลัยครูยะลา

บุคลากรอาจารย์ หมายถึง อาจารย์ผู้สอนทั้งหมดในวิทยาลัยครูยะลาในคณะวิชาต่าง ๆ ต่อไปนี้

1. คณะวิชาครุศาสตร์
2. คณะวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
3. คณะวิชาวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี
4. คณะวิชาวิทยาการจัดการ

ทรัพยากรท้องถิ่น หมายถึง ทรัพยากรที่มีอยู่ในท้องถิ่นหรือชุมชน ที่สามารถให้ความร่วมมือ หรือใช้ในด้านการเรียนการสอนได้ ซึ่งได้แก่

1. ผู้เชี่ยวชาญด้านวิชาการต่าง ๆ ซึ่งสามารถให้บริการด้านการเป็นวิทยากรได้ ผู้เชี่ยวชาญอาจเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือผู้ประกอบการต่าง ๆ ในท้องถิ่น
2. สถานฝึกงานของนักศึกษา อาจเป็นสถานที่ของรัฐ หรือสถานประกอบการธุรกิจ

เอกชน

นักเรียน ได้แก่ นักเรียนชั้น ม.6 ปีการศึกษา 2528 ทั้งโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน ใน 3 จังหวัดภาคใต้ คือ ยะลา ปัตตานี และนราธิวาส

ผู้ปกครอง หมายถึง บิดา มารดา หรือผู้ปกครองที่รับผิดชอบต่อการศึกษานักเรียนที่กำลังศึกษาชั้น ม.6 ปีการศึกษา 2528

3. จังหวัดภาคใต้ ได้แก่ จังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส ซึ่งวิทยาลัยครูยะลามีส่วนรวมอย่างสำคัญต่อการศึกษาระดับมัธยมศึกษา

อาชีพต่าง ๆ หมายถึง อาชีพต่าง ๆ ตามความต้องการของท้องถิ่นในจังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส ซึ่งได้มาจากงานวิจัยเรื่องการศึกษาความต้องการกำลังคนในสาขาวิชาชีพภายหลังระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส (วิทยาลัยครูยะลา 2527 : 57) ซึ่งได้สรุปสาขาอาชีพที่อยู่ในความต้องการของท้องถิ่น รวม 21 อาชีพ ดังนี้

1. การทำสวนยางพารา
2. การทำนา
3. การทำสวนและพืชไร่
4. ธุรกิจการเกษตร
5. สัตวบาล (ปศุสัตว์ และสัตว์ปีก)
6. การประมง (น้ำจืด น้ำกร่อย และการประมงชายฝั่ง)
7. อุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา
8. อุตสาหกรรมจากการเกษตร
9. อุตสาหกรรมจากผลิตผลการประมง
10. ช่างเครื่องมือกลและช่างหล่อ
11. ช่างไฟฟ้า และอิเล็กทรอนิกส์
12. ช่างไม้และช่างก่อสร้าง
13. ช่างทำเครื่องเรือนและแกะสลัก
14. ช่างปั้นดินเผา
15. ช่างต่อเรือประมง
16. ช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง
17. ช่างผลิตภัณฑจากหนังสัตว์
18. การจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม
19. การท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์

20. ผู้จัดการและผู้ควบคุมดูแล

21. ธุรกิจการขนส่ง และการคมนาคม

วิชาชีพต่าง ๆ หมายถึง อาชีพต่าง ๆ จำนวน 21 อาชีพข้างต้น ซึ่งผ่านการพิจารณา
เรียกชื่อเป็นสาขาวิชาชีพต่าง ๆ และพิจารณารวมอาชีพลำดับที่ 20 ผู้จัดการและผู้ควบคุมดูแล
ไว้กับอาชีพลำดับที่ 18 การจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม สรุปลงสาขาวิชาชีพต่าง ๆ
จำนวน 20 วิชาชีพ คือ

1. กสิกรรมสาขาการทำสวนยางพารา
2. กสิกรรมสาขาการทำนา
3. กสิกรรมสาขาพืชสวนและพืชไร่
4. ธุรกิจการเกษตร
5. สัตวบาล (ปศุสัตว์ และสัตว์ปีก)
6. การประมง (น้ำจืด น้ำกร่อย และการประมงชายฝั่ง)
7. อุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา
8. อุตสาหกรรมจากการเกษตร
9. อุตสาหกรรมจากผลิตผลการประมง
10. ช่างเครื่องมือกลและช่างหล่อ
11. ช่างไฟฟ้า และอิเล็กทรอนิกส์
12. ช่างไม้และช่างก่อสร้าง
13. ช่างทำเครื่องเรือนและแกะสลัก
14. ช่างปั้นดินเผา
15. ช่างต่อเรือประมง
16. ช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง
17. ช่างผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์
18. การจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม

19. การท่องเที่ยวและมรดกเทศก
20. ธุรกิจการขนส่งและการคมนาคม

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

นโยบายการเปิดวิชาชีพในวิทยาลัยครู ได้พัฒนามาจากโครงการวิทยาลัยชุมชนในวิทยาลัยครูสงขลา โดยร่วมมือกับมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ใช้หลักสูตรของวิทยาลัยชุมชนภูเก็ต (วิทยาลัยชุมชนในวิทยาลัยครู 2526 : 1-104) และแนวความคิดวิทยาลัยชุมชนมีกำเนิดและมีวิวัฒนาการมานานในประเทศสหรัฐอเมริกาและความคิดนี้ได้เผยแพร่ไปยังประเทศต่าง ๆ รวมทั้งประเทศไทย ซึ่งพยายามนำไปประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับประเทศของตน เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาความเป็นไปได้ในการเปิดวิชาชีพในวิทยาลัยครูตามความต้องการของท้องถิ่น และตามความพร้อมภายในของวิทยาลัยครูกลุ่มภาคใต้ แบ่งออกเป็นตอน ๆ ดังต่อไปนี้

1. วิทยาลัยชุมชนในประเทศสหรัฐอเมริกา
วิทยาลัยชุมชนในประเทศอื่น ๆ
2. วิทยาลัยชุมชนในประเทศไทย
ความเป็นมาของวิทยาลัยชุมชนในประเทศไทย
โครงการวิทยาลัยชุมชนภูเก็ต
โครงการวิทยาลัยชุมชนในวิทยาลัยครู
3. งานวิจัยเกี่ยวข้องกับการเปิดวิชาชีพในวิทยาลัยครู
ความต้องการและความคาดหวังของกลุ่มบุคคลต่าง ๆ ในวิทยาลัยครู
ความเป็นไปได้ในการเปิดวิชาชีพในวิทยาลัยครู
ความต้องการอาชีพในท้องถิ่น พ.ศ. 2525-2529
ความต้องการกำลังคนสาขาวิชาชีพหลังระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดยะลา
4. ข้อมูลเกี่ยวกับวิทยาลัยครูยะลา
5. การศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการ
การศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการในวงการธุรกิจ
การศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการหรือการวางแผนทางการศึกษา

6. เกณฑ์บุคลากรอาจารย์จำนวนและสมรรถภาพ
7. การวัดความพร้อมที่จะปฏิบัติ : การวัดองค์ประกอบที่ 3 ของทัศนคติ
8. ตารางสัมพันธ์เพื่อช่วยในการตัดสินใจ (Decision Matrix)

วิทยาลัยชุมชนในประเทศสหรัฐอเมริกา

วิทยาลัยชุมชน (Community College) เป็นสถาบันอุดมศึกษาหลักสูตร 2 ปี ระดับสูงกว่ามัธยมศึกษา แต่ต่ำกว่ามหาวิทยาลัยหรือวิทยาลัยหลักสูตร 4 ปี วิทยาลัยชุมชนถือกำเนิดในประเทศสหรัฐอเมริกาเมื่อประมาณ 80 ปีมาแล้ว เป็นสถาบันอุดมศึกษาที่มีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว และอยู่ในความนิยมของประชาชนอเมริกันอย่างเป็นที่น่าสังเกต มีงานวิจัยต่าง ๆ มากมายเกี่ยวกับประวัติ ภารกิจ และพัฒนาการของวิทยาลัยชุมชน ซึ่งสรุปได้ว่าวิทยาลัยชุมชนมีอิทธิพลต่อความเป็นประชาธิปไตย และมีผลกระทบต่อโครงสร้างสถาบันอุดมศึกษาในอเมริกา (Wattenbarger. 1982 : 983) เป็นสถาบันการศึกษาที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาชุมชน และบุคคลในท้องถิ่นเป็นอย่างยิ่ง (Gleazer. 1978 : 250)

ความเป็นมา

วิทยาลัยชุมชนในสหรัฐอเมริกามีวิวัฒนาการมาจากจูเนียร์ คอลเลจ (Junior College) วิวัฒนาการดังกล่าวแบ่งได้เป็น 3 ระยะ (Medsker. 1969 : 174) ระยะแรกเริ่มตั้งแต่ปี ค.ศ. 1850-1920 เป็นระยะที่เริ่มเกิดแนวความคิดขึ้น โดยเฮนรี เทพเพน (Henry Tappan) อธิการบดีมหาวิทยาลัยมิชิแกนเสนอให้ตั้งวิทยาลัยหลักสูตร 2 ปีขึ้น เพื่อเตรียมพื้นฐานให้นักศึกษาเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัย ในปี 1890 วิลเลียม ไรนีย์ ฮาร์พเพอร์ (William Rainey Harper) อธิการบดีมหาวิทยาลัยชิคาโก ได้แยกหน่วยงานผลิตนักศึกษาปีที่ 1 และปีที่ 2 ออกเป็นเอกเทศและตั้งชื่อว่า "Junior College" โดยตั้งขึ้นเป็นแห่งแรกเมื่อ ค.ศ. 1901 ที่เมืองโจเลียต รัฐอิลลินอยส์มีชื่อว่า Joliet Junior College เป็นสถานศึกษาของรัฐบาล นอกจากนี้ได้มีสถาบันการศึกษาเอกชนอื่น ๆ วิวัฒนาการตนเองเป็นวิทยาลัยหลักสูตร 2 ปี ในปี ค.ศ. 1900 มีจูเนียร์ คอลเลจของเอกชนรวมเข้าด้วยกันเป็น 8 แห่ง

จำนวนนักศึกษาในขณะนั้นรวมทั้งสิ้นประมาณ 100 คน (Gleazer. 1978 : 250 d.)

ระยะที่ 2 ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1920-1945 สมาคมจูเนียร์ คอลเลจอเมริกัน (The American Association Of Junior College) ได้ปรับปรุงและขยายหลักสูตรวิชาชีพเพิ่มเติมขึ้นมา เนื่องจากภาวะการตกงานอยู่ในอัตราสูง และประเทศตกอยู่ในภาวะสงคราม (1940-1945) สังคมมีความต้องการบุคลากรที่มีความสามารถทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมเป็นจำนวนมาก (Medsker. 1969 : 174) ในระยะนี้จูเนียร์ คอลเลจได้ขยายตัวอย่างรวดเร็ว ในปี ค.ศ. 1922 มีจำนวนจูเนียร์ คอลเลจมากถึง 207 แห่ง และในปี ค.ศ. 1940 มีจำนวนเพิ่มขึ้นเป็น 600 แห่ง (Gleazer. 1978 : 250 d.)

ระยะที่ 3 นับตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 จนกระทั่งถึงปัจจุบัน จูเนียร์ คอลเลจได้ขยายตัวในอัตราสูง มีทหารผ่านศึกจำนวนมากเข้าศึกษาในจูเนียร์ คอลเลจ โดยได้รับทุนการศึกษาจากรัฐบาล รัฐบาลได้ให้ความช่วยเหลือโดยตรงแก่จูเนียร์ คอลเลจ (ตลอดจนสถาบันการศึกษาอื่น ๆ) เพื่อพัฒนาหลักสูตรวิชาชีพ และเพื่อขยายอาคารเรียน และอุปกรณ์ต่าง ๆ ทางการศึกษา มุ่งเน้นความกตัญญูบริการชุมชน จูเนียร์ คอลเลจ ได้ขยายหลักสูตรการเรียนการสอนทั้งภาคปกติและภาคสมทบ (Part time) มีหลักสูตรระยะสั้น ๆ เพื่อสนองความต้องการของผู้ใหญ่ในท้องถิ่น ตลอดจนมีการขยายกิจกรรมต่าง ๆ ทางการศึกษา อาชีพการงาน สันทนาการ และวัฒนธรรมท้องถิ่น (Medsker. 1969 ; Burnett. 1976 ; Gleazer. 1978) ภารกิจเพื่อสนองความต้องการของชุมชนเพิ่มเติมไปจากเดิมเช่นนี้จึงเรียกรูเนียร์ คอลเลจว่าวิทยาลัยชุมชน หรือบางที่เรียกว่า Comprehensive public two-year college จำนวนวิทยาลัยชุมชนในอเมริกา เมื่อปี ค.ศ. 1971 มีมากกว่า 1,000 แห่ง ในจำนวนนี้เป็นของรัฐบาล 3 ใน 4 ส่วน (Gleazer. 1971 : 321 - 322) เป็นของเอกชนเพียง 1 ส่วน ถ้าเป็นของเอกชนมักเรียกว่า จูเนียร์ คอลเลจ และจะมุ่งเน้นหลักสูตรศิลปศาสตร์เพื่อเตรียมศึกษาต่อชั้น ปี 3, 4 ในมหาวิทยาลัย จำนวนนักศึกษาเมื่อปี ค.ศ. 1971 มีประมาณ 2,400,000 คน นับว่าเป็นจำนวนที่อยู่ในระดับสูง

ความหมายของวิทยาลัยชุมชน

เนื่องจากวิทยาลัยชุมชนมีวิวัฒนาการมาจากจูเนียร์ คอลเลจ นักการศึกษาจึงมักเรียกประปรายกันไป เช่น กลีเซอร์ (Gleazer. 1978) เรียกว่า "Junior College" เมดสเกอร์ (Medsker. 1969) เรียกว่า "Community college" ส่วนวัตเทนบาร์เกอร์ (Wattenbarger. 1982) และ เบอร์เนต (Burnett. 1976) ใช้ 2 คำรวมกันว่า Junior and Community College. เป็นต้น

จากอิทธิพลและพหุนุกรมทางการศึกษา นักการศึกษาบางคนได้สรุปความหมายของวิทยาลัยชุมชนและจูเนียร์ คอลเลจไว้รวม ๆ กันว่า เป็นสถาบันที่สูงกว่ามัธยมศึกษา มีหลักสูตรทั้งทางเทคนิคอาชีพ (Vocational Occupation Program) และหลักสูตรเชื่อมโยง (Transfer Program) เพื่อศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย เพื่อสนองความต้องการของท้องถิ่นนั้น เจ้าของสถาบันการศึกษานี้ อาจจะเป็นรัฐ หรือ เอกชนก็ได้ (Hawnes. 1982 ; Page. 1976)

บลอคเกอร์ (Blocker. 1965 : 23) ได้ให้ความหมายของจูเนียร์ คอลเลจ และวิทยาลัยชุมชนแยกออกจากกัน คือ จูเนียร์ คอลเลจหมายถึงวิทยาลัยของรัฐหรือเอกชน ที่มีหลักสูตรเนวิชาศิลป์ศาสตร์ (Liberal Arts) เพื่อเตรียมนักศึกษาปีที่ 1 และ 2 เข้าศึกษาต่อในชั้นปี 3 และ 4 ในมหาวิทยาลัย ส่วนวิทยาลัยชุมชนนั้นเป็นวิทยาลัยหลักสูตร 2 ปีของรัฐ ที่มีหลักสูตรเปิดกว้าง (Comprehensive public two-year college) ตอบสนองความต้องการของท้องถิ่นได้อย่างครอบคลุม

วัตเทนบาร์เกอร์ (Wattenbarger. 1982 : 982) ให้ความเห็นเรื่องการเรียกชื่อและความหมายของวิทยาลัยชุมชน หรือ จูเนียร์ คอลเลจว่า แม้อูเนียร์ คอลเลจจะมีหลักสูตรจำกัดและเฉพาะเจาะจงมากกว่าวิทยาลัยชุมชน แต่สถาบันการศึกษาที่เรียกว่า จูเนียร์ คอลเลจหลายแห่งในปัจจุบันได้เปิดหลักสูตรกว้างออกไปมากแล้ว การใช้คำว่า วิทยาลัยชุมชนจะเป็นคำที่เหมาะสมในการเรียกรวม ๆ กันไปมากกว่า เพราะดูตามภาระกิจหน้าที่และปรัชญาในปัจจุบันแล้ว วิทยาลัยชุมชนหรือจูเนียร์ คอลเลจ ทำหน้าที่เพื่อตอบสนองความต้องการของชุมชน

กล่าวโดยสรุปแล้ววิทยาลัยชุมชน (Community หรือ Community junior College) หมายถึงสถาบันการศึกษาหลักสูตร 2 ปี ระดับสูงกว่ามัธยมศึกษา มีหน้าที่ให้การศึกษา

หลักสูตรเชื่อมโยงกับมหาวิทยาลัย (University - paralell) ให้การศึกษาวิชาชีพ (Vocational - technical) ให้การศึกษาวิชาสามัญ (general education) ให้การศึกษาต่อเนื่อง หรือการศึกษาผู้ใหญ่ (adult education) ให้การบริการตลอดจนการแนะแนวหรือให้คำปรึกษาหารือแก่ชุมชน วิทยาลัยชุมชนมักเรียกกันโดยทั่วไปว่า Public Community college เพราะส่วนใหญ่เป็นของรัฐ

ลักษณะเฉพาะของวิทยาลัยชุมชน

วิทยาลัยชุมชนมีลักษณะเฉพาะที่ทำให้แตกต่างจากมหาวิทยาลัย และมีมาศึกษาโดยทั่วไป สรุปลักษณะที่สำคัญได้ดังต่อไปนี้ (Blocker. 1965 : 35 ; Burnett. 1972 : 149 ; Wattenbarger. 1982 : 987)

ประการแรก วิทยาลัยชุมชนมีความเป็นประชาธิปไตย เก็บค่าเล่าเรียนต่ำ มีความสอดคล้องกับสภาพทางสังคมและภูมิศาสตร์ และจัดการศึกษาเพื่อตอบสนองความต้องการของคนส่วนใหญ่ในท้องถิ่น

ประการที่สอง วิทยาลัยชุมชนมีหลักสูตรแบบกว้าง (Comprehensive) คือครอบคลุมและตอบสนองความต้องการทางการศึกษาได้อย่างกว้างขวาง รับนักศึกษาที่มีความแตกต่างกันในความสามารถ ความถนัดและความสนใจได้อย่างทั่วถึง

ประการที่สาม วิทยาลัยชุมชนยึดถือเอาชุมชนเป็นศูนย์กลาง (Community centered) ตระหนักในความต้องการของชุมชน (awareness) ชุมชนมีส่วนร่วมในการสนับสนุนและควบคุมการจัดการศึกษา นำทรัพยากรที่อยู่ในท้องถิ่นมาใช้ประโยชน์ในการศึกษาและมีบริการสังคมเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตในชุมชน

ประการที่สี่ วิทยาลัยชุมชนยึดปรัชญาการศึกษาตลอดชีวิต (Dedicated to life-long education) ให้โอกาสชุมชนได้ศึกษาตลอดชีวิตตามที่ต้องการ และกระตุ้นให้ชุมชนได้มีความสัมพันธ์กับวิทยาลัยอย่างต่อเนื่อง (Continuous of relationships)

ประการที่ห้า วิทยาลัยชุมชนมีความยืดหยุ่นและคล่องตัว (Flexibility and adaptability) สามารถตอบสนอง สภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปได้ทันเวลาที่ สามารถ

ตอบสนองความต้องการใหม่ ๆ ทางการศึกษา และจัดหลักสูตรใหม่ได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งในมหาวิทยาลัยจะเปลี่ยนแปลงได้ยากกว่ามากมาย นักศึกษาวิทยาลัยชุมชนสามารถจะเรียนได้ตามความแตกต่างระหว่างบุคคล ระหว่างชุมชน และตามความต้องการที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอของสังคม

ประการที่หก วิทยาลัยชุมชนเน้นนโยบาย "เปิดประตูรับ" (Opened-door policy) ให้โอกาสทางการศึกษาแก่ชุมชนโดยไม่จำกัดเพศ วัย และอายุ ผู้จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษามาแล้วสามารถเข้าเรียนได้ทุกเมื่อตามต้องการ หลักสูตรมีความหลากหลายเพื่อสนองความต้องการได้อย่างทั่วถึง

ประการสุดท้าย วิทยาลัยชุมชนทำหน้าที่ประสานเชื่อมโยงกับแหล่งต่าง ๆ ในชุมชน (Provision of a nexus) เนื่องจากวิทยาลัยชุมชนไม่สามารถให้บริการทั้งหมดแก่นักศึกษาได้ตลอดเวลาเสมอไป จึงต้องช่วยนักศึกษาให้รู้แหล่งความช่วยเหลือต่าง ๆ นอกวิทยาลัย และคอยช่วยเหลือให้นักศึกษาได้สัมผัสกับแหล่งต่าง ๆ ดังกล่าว

วิทยาลัยชุมชนที่นับว่ามีคุณภาพ "ดีเยี่ยม" นั้น จะต้องมີคุณลักษณะที่กล่าวมาแล้วอย่างครบถ้วน

หน้าที่ของวิทยาลัยชุมชน

วิทยาลัยชุมชนในอเมริกาได้กลายเป็นสถาบันอเนกประสงค์ (Multipurpose institution) โดยทั่วไปแล้ววิทยาลัยชุมชนจะมีหน้าที่สำคัญ ๆ ดังต่อไปนี้ (Burnett. 1971 : 51 ; Wattenbarger. 1982 : 982 ; Gleazer. 1978 : 250 ; Mesdker. 1969 : 178 - 182 ; วิจิตร จันทรากุล 2522 : 8-10)

1. หน้าที่ด้านเตรียมการเพื่อศึกษาต่อในระดับสูง (Transfer Education Function) วิทยาลัยชุมชนจัดให้มีหลักสูตรเชื่อมโยง (Transfer Program) เตรียมนักศึกษา ชั้นปี 1 และ 2 เข้าศึกษาต่อในชั้นปี 3 และ 4 ในมหาวิทยาลัยโดยการถ่ายโอนหน่วยกิต นักเรียนอาจจะเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยทันทีที่จบจากวิทยาลัยชุมชน หรืออาจจะออกไปประกอบอาชีพใด ๆ ในหน่วยงานธุรกิจเอกชน ก่อนเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยก็ได้

วิทยาลัยชุมชนส่วนใหญ่ จะเปิดโอกาสให้นักศึกษามีอิสระในการเลือกเรียนรายวิชาต่าง ๆ ตามหลักสูตร วิชาเอกที่มีให้เลือกเรียนได้แก่ ศิลป วิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ และยังมีวิชาชีพเฉพาะเบื้องต้น ได้แก่ วิศวกรรม แพทย์ บริหารธุรกิจ เป็นต้น

ตัวอย่างการจัดหลักสูตรเชื่อมโยงวิชาเอกภาษาอังกฤษ ปรากฏดังตารางข้างล่างนี้

ตาราง 1 ตัวอย่างหลักสูตรเชื่อมโยงในวิทยาลัยชุมชน : วิชาเอกภาษาอังกฤษ

รายวิชา	จำนวนชั่วโมง
ปฐมนิเทศ	1
การเขียนเรียงความและการอ่านภาษาอังกฤษ	6
วรรณคดีอังกฤษ วรรณคดีของโลก หรือกวีนิพนธ์	12-12
การพูด (speech)	3
ภาษาต่างประเทศ	12-16
ประวัติศาสตร์อเมริกา และ รัฐศาสตร์	3-6
อารยธรรมของโลก	3-6
จิตวิทยา สังคมวิทยา ปรัชญา	6-9
ชีววิทยา และวิทยาศาสตร์กายภาพ	8-10
พลศึกษา และสุขศึกษา	2-4
รวม 46-73	

หมายเหตุ : ในแต่ละรายวิชาที่มีจำนวนชั่วโมงเรียนที่ยืดหยุ่นได้ เพื่อให้นักศึกษาจะได้มุ่งเรียนวิชาที่ตนสนใจมากที่สุดด้วยตนเอง

ที่มา : Gleazer. 1978 : 250 a.

2. หน้าที่ด้านอาชีพต่าง ๆ (Vocational Education Function) วิทยาลัยชุมชนได้จัดหลักสูตรวิชาชีพ (Vocational-Technical Programs) หรือบางที่เรียกว่า two-year career program เพื่อเตรียมนักศึกษาเข้าประกอบอาชีพระดับกลางได้หลังจากที่เรียนจบหลักสูตรแล้ว

ในวิทยาลัยชุมชนส่วนใหญ่นั้น หลักสูตรวิชาชีพจะจัดไว้ให้เกี่ยวข้องกับหน่วยอาชีพต่าง ๆ เพื่อการฝึกหัดทางวิชาชีพของนักศึกษา กลุ่มวิชาชีพที่สำคัญ ๆ มี 7 กลุ่ม คือ เกษตรกรรม ศิลปประยุกต์ ธุรกิจ เทคโนโลยีอุตสาหกรรม และวิศวกรรม การพาณิชและการอุตสาหกรรม สุขอนามัย และ ศิลปะในการตัดเย็บเสื้อผ้าและการประกอบอาหาร

นักศึกษาที่ต้องการเรียนวิชาชีพแขนงใด ก็จะได้เลือกเรียนรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับแขนงวิชาชีพนั้น ๆ ซึ่งโดยวิธีนี้จะเป็นการเตรียมตัวผู้เรียนเข้าสู่สายอาชีพแขนงที่ต้องการอย่างกว้าง ๆ ไม่จำกัดว่าจะต้องไปประกอบอาชีพใดอาชีพหนึ่งตายตัวจะลงไป ตัวอย่าง เช่น ผู้ที่ต้องการประกอบอาชีพทางเทคนิคเครื่องยนต์ ก็จะเลือกเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ ธรรมชาติ (hydraulics) วัสดุอุตสาหกรรม และการเขียนรายงาน นอกเหนือจากการเรียนวิชาการออกแบบ และการสร้างเครื่องยนต์กลไกเท่านั้น ข้างล่างนี้เป็นตัวอย่างการจัดหลักสูตรวิชาชีพ 2 ปี ในวิทยาลัยชุมชน

ตาราง 2. หลักสูตรวิชาชีพในวิทยาลัยชุมชน : ธุรกิจการเกษตร (Agriculture Business)

รายวิชา	จำนวนชั่วโมงเรียน
ภาษาอังกฤษ	6
ปัญหาของอเมริกา	6
การพูดที่มีประสิทธิภาพ	3
จิตวิทยาประยุกต์	3
เศรษฐศาสตร์	3
ธุรกิจเบื้องต้น	3
คณิตศาสตร์ทางธุรกิจ	6
การบัญชี การคำนวณภาษี และการคำนวณต้นทุน	10
การขาย (Salesmanship)	3
เทคนิคฟิล์ม (หรือเคมี)	8
การกลั่นกรอง	6
การเลี้ยงสัตว์	6
เครื่องจักรกลในฟาร์ม	3
การบริหารฟาร์ม	6
รวม	72

หมายเหตุ : รายวิชาข้างต้นนี้ฝึกให้นักศึกษาออกไปประกอบอาชีพเป็นผู้จัดการฟาร์ม
นักธุรกิจ หรือพนักงานตลาด ในธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการเกษตร

ที่มา : Gleazer. 1978 ; 250 a.

3. หน้าที่ด้านสามัญศึกษา (General Education Function)

วิทยาลัยชุมชนจัดรายวิชาสามัญศึกษาแก่นักศึกษาทุกคนไม่ว่าจะเป็นหลักสูตรวิชาชีพหรือหลักสูตรเชื่อมโยงก็ตาม รายวิชาสามัญศึกษานี้เป็นส่วนสำคัญในการเตรียมนักศึกษาให้มีความรับผิดชอบในฐานะพลเมืองดีของประเทศ ให้มีส่วนร่วมในการสร้างสรรกิจกรรมต่าง ๆ ที่ตนประสบอยู่ในชีวิตประจำวัน วิชาสามัญศึกษาจึงต้องผสมผสานอยู่กับหลักสูตรหลักทั้งสอง

วิทยาลัยชุมชนแต่ละแห่งจะจัดวิชาสามัญศึกษาแตกต่างกันไป แต่ส่วนใหญ่แล้วจะบรรจุวิชาสามัญเป็นวิชาบังคับ (Core requirements) ซึ่งเติมเต็มหลักสูตรที่เรียนให้สมบูรณ์

4. หน้าที่ด้านการศึกษาผู้ใหญ่หรือการศึกษาต่อเนื่อง (Adult Education or Continuing Education Function)

หลักสูตรนี้จัดขึ้นเพื่อสนองความต้องการของผู้ใหญ่ที่ต้องการเรียนในภาคสมทบ (part-time program) เพราะต้องทำงานในเวลากลางวัน

นักศึกษาผู้ใหญ่โดยทั่วไปแล้วจะเรียนวิชาต่าง ๆ เพื่อพัฒนาตนเองให้ก้าวหน้าในด้านอาชีพการงาน หรือเพื่อเตรียมตัวหางานใหม่ วิชาที่เรียนจะคล้ายคลึงกับนักศึกษาภาคปกติหลักสูตรวิชาชีพ บางคนก็เรียนเพื่อสะสมหน่วยกิตไว้รับประกาศนียบัตร บางคนเรียนเพื่อรู้เพื่อสันตินาการ และเพื่อจะได้เรียนต่อในระดับอุดมศึกษา นักศึกษาผู้ใหญ่อาจจะเรียนวิชาศิลปศาสตร์ เช่นเดียวกับนักศึกษาหลักสูตรเชื่อมโยงก็ได้แล้วแต่ความพอใจ

วิทยาลัยชุมชนบางแห่งจะมีหลักสูตรเพื่อรับผู้ที่ว่างงานเนื่องมาจากความเปลี่ยนแปลงทางอุตสาหกรรม เข้ามาฝึกอบรมในอาชีพแขนงใหม่ พร้อมทั้งบริการจัดหางานให้ทำ

นักศึกษาที่เรียนจบหลักสูตรเชื่อมโยง หรือหลักสูตรวิชาชีพจะได้รับประกาศนียบัตรที่เรียกว่า Associate's degrees (อนุปริญญา) หรือ Associate in Science (A.S.) หรือ Associate in Applied Science (A.A.S.) เป็นต้น นักศึกษาจำนวนมากกว่าครึ่งซึ่งเข้าเรียนภาคปกติจะสามารถสำเร็จหลักสูตรและได้รับวุฒิปริญญาตรี นอกจากนี้นักศึกษาผู้ใหญ่บางคนก็สามารถสะสมหน่วยกิตจากการเรียนภาคสมทบจนได้รับวุฒิปริญญาตรีเช่นกัน

5. หน้าที่ด้านการศึกษาซ่อมเสริม (Remedial Education Function)

วิทยาลัยชุมชนจัดหลักสูตรซ่อมเสริมให้แก่นักศึกษาที่ยังคงอยู่ในทักษะทางภาษา เช่น การอ่าน การเขียนทักษะ

ทางคณิตศาสตร์ หรือวิชาอื่น ๆ นอกจากนั้นหลักสูตรซ่อมเสริมยังช่วยเตรียมตัวผู้ที่ต้องการจะเข้าศึกษาต่อปีที่ 1 ในวิทยาลัยชุมชนในวิชาที่ยาก ๆ เช่น เคมี คณิตศาสตร์ และฟิสิกส์ อีกด้วย

(Barnett. 1971 : 51)

6. หน้าที่ด้านการแนะแนวการศึกษา (Guidance Education Function)

เนื่องจากวิทยาลัยชุมชนมีหลักสูตรและโปรแกรมต่าง ๆ อย่างมากมายให้นักศึกษาได้เลือกเรียน และเนื่องจากนักศึกษามีลักษณะหลากหลายตามนโยบายเปิดประตูรับ จึงจำเป็นต้องมีการแนะแนวและการให้คำปรึกษาเป็นอย่างมาก ภาระกิจที่สำคัญของการแนะแนวและการให้คำปรึกษาก็คือ (Breedlove. 1971 : 51) ช่วยให้นักศึกษาแก้ไขปัญหาการเงินในการเล่าเรียน ช่วยนักศึกษาเลือกงานอาชีพที่เหมาะสม ช่วยให้นักศึกษา ผู้ปกครอง ครูอาจารย์ ตลอดจนอาจารย์ที่ปรึกษาได้เข้าใจถึงลักษณะของหลักสูตรและโปรแกรมต่าง ๆ ในวิทยาลัยชุมชน ช่วยให้การศึกษามีความต่อเนื่องที่จำเป็น และ ช่วยนักศึกษาในเรื่องส่วนตัวบางประการ การแนะแนว และการให้คำปรึกษานี้บริการแก่นักศึกษาทั้งภาคปกติและภาคสมทบ

7. หน้าที่ด้านการบริการสังคม (Community Service Education Function)

ฮาแลชเชอร์ (Harlacher. 1969 : 325) ได้สรุปวัตถุประสงค์ที่สำคัญในการบริการชุมชนจากผลงานการวิจัยของตน และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ไว้ดังต่อไปนี้

7.1 เพื่อเป็นศูนย์กลางของชุมชน ให้ชุมชนได้ใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีอยู่ของวิทยาลัย เช่น อาคารสถานที่ โรงฝึกงาน เป็นต้น เมื่ออยู่นอกเวลาการเรียนการสอน

7.2 เพื่อบริการทางวิชาการ แก่ประชาชนในท้องถิ่นทุกเพศ ทุกวัย ให้มีทักษะและความรู้ การบริการด้านนี้ทั้งในสถานศึกษาและนอกสถานศึกษาของวิทยาลัยซึ่งได้แก่การบริการด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

7.2.1 หลักสูตรระยะสั้น (Short-term courses) เป็นหลักสูตรระยะสั้นที่ไม่มีหน่วยกิต มีไว้สำหรับผู้ที่ไม่ต้องการศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย ผู้ที่ไม่มีทุนรอน หรือไม่มีเวลาพอที่จะเรียนในช่วงยาว ๆ ได้ ความยาวของหลักสูตรมีตั้งแต่รายวิชาที่เรียนจบใน 1 วัน จนถึงรายวิชาที่เรียนจบในหลายสัปดาห์

จากการสำรวจของสาแหรเชอรพวาราชาวาระยะสั้นที่บริการในวิทยาลัย
ชุมชนมีมากมาย จัดเป็นหมวดหมู่ไดดังนี้

ด้านธุรกิจ เช่น การธนาคาร การบริหารธุรกิจ การประกันชีวิต
การบริหารภัตตาคาร การท่องเที่ยว เป็นต้น

ด้านอุตสาหกรรม เช่น การตกแต่งบ้านเรือน การป้องกันอัคคีภัย
การจัดกระทำข้อมูล (Data processing) การป้องกันพืชผล การนิเทศการเพาะปลูก
เป็นต้น

อาชีพเฉพาะทาง เช่น ชีววิทยาสำหรับครูประถมศึกษา สุขภาพชุมชน
การบริหารโรงพยาบาล การพยาบาล เป็นต้น

ด้านราชการ เช่น การวางแผนชุมชน การรักษากฎหมาย การใช้
สิ่งธารอุปโภค เป็นต้น

7.2.2 การฝึกอบรมประจำการ (Inservice training)

วิทยาลัยชุมชนกลายเป็นศูนย์กลางในการจัดฝึกอบรมบุคลากรให้แก่วงการต่าง ๆ เช่น วงการ
ธุรกิจอุตสาหกรรม และหน่วยงานของรัฐบาล และสถาบันอื่น ๆ เพื่อพัฒนาคุณภาพของบุคลากร
ดังกล่าวให้มีความรู้และทักษะเท่าทันต่อนวัตกรรมในหน่วยงานของตน

7.2.3 การแนะแนว (Counseling or guidance) เป็นการ
แนะแนวด้านวิชาการและการอาชีพแก่ชุมชนที่ยังไม่เคยเข้าศึกษาในวิทยาลัยชุมชนมาก่อน เมื่อ
เข้าเรียนแล้วมีปัญหาการออกกลางคันให้น้อยที่สุด

7.2.4 การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (Human - resources
development) จุดมุ่งหมายก็เพื่อพัฒนากำลังคน และสร้างเสริมประสบการณ์ต่าง ๆ ให้แก่
ชุมชน เช่น การศึกษาพื้นฐานแก่ผู้ที่ยังไม่รู้หนังสืออย่างเพียงพอ ไปจนถึงโปรแกรมพิเศษแก่ผู้
มีความรู้ที่อยู่แล้วควย

7.2.5 การบริการทางวิทยุและโทรทัศน์ (Radio and television
services) วิทยาลัยชุมชนหลายแห่งให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชนทางวิทยุ และทาง

โทรทัศน์เริ่มมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1956 จนกระทั่งปัจจุบัน ได้เสนอรายวิชาต่าง ๆ ไปแล้วมากกว่า 170,000 วิชา และมีผู้ผ่านการศึกษารายวิชาดังกล่าวกว่า 100,000 คน (ปี ค.ศ. 1971) และผู้ชมรายการประมาณ 75% จะเข้าศึกษาต่อในวิทยาลัยชุมชนเพื่อเรียนให้จบสมบูรณ์แบบ

7.3 เพื่อให้ชุมชนได้เป็นผู้นำทางความคิด และร่วมมือกันวางแผนแก้ปัญหาต่าง ๆ โดยวิทยาลัยชุมชนจะคอยช่วยเหลือในด้านแหล่งความรู้และทักษะกระบวนการ แต่ให้ชุมชนได้เป็นผู้ตัดสินใจเอง เป็นบทบาทที่ช่วยให้ชุมชนช่วยเหลือตัวเองเป็น และช่วยเป็นหนทางในการประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐ หน่วยงานธุรกิจเอกชน และหน่วยงานอื่น ๆ เข้ากับชุมชน

7.4 เพื่อสร้างสรรค์และส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม สติปัญญา และวิถีชีวิตในชุมชน ช่วยพัฒนาทักษะส่วนบุคคล ช่วยส่งเสริมให้รู้จักใช้เวลาว่างเป็นประโยชน์ นอกจากนี้วิทยาลัยชุมชนยังเป็นผู้ดำเนินการจัดงานเทศกาลต่าง ๆ ทางศิลป ดนตรี การแสดง เป็นต้น

แม้การบริการชุมชนของวิทยาลัยชุมชนจะเริ่มเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายก็ตาม ก็ยังมีข้อจำกัดอยู่เป็นอันมาก เมดสเกอร์ (Medsker. 1969 : 321 - 323) ได้ศึกษาวิจัยพบว่าแม้วิทยาลัยชุมชนหลายแห่งจะได้ระบุหน้าที่บริการชุมชนไว้อย่างกว้างขวาง และเห็นว่าเป็นภาระกิจที่สำคัญมากก็ตาม แต่โดยปฏิบัติแล้วยังกระทำได้น้อยมากนัก ครบโดที่ผู้บริหารยังคิดว่าการบริการชุมชนเป็นเพียงส่วนที่ต่อเติมจากหน้าที่อื่น ๆ แล้ว การบริการชุมชนจะพัฒนาได้ยากและปัญหาที่สำคัญเหนือสิ่งอื่นใดก็คือการขาดงบประมาณ

ลักษณะของนักศึกษาวิทยาลัยชุมชน

วัตเตนบาร์เกอร์ (Wattenbarger. 1982 : 983) ได้อ้างถึงงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของนักศึกษาวิทยาลัยชุมชน เช่นงานวิจัยของคลาร์ก (Clark. 1960) เมดสเกอร์ (Medsker. 1960) วัตเตนบาร์เกอร์ (Wattenbarger. 1963) โนเอล และเมดสเกอร์ (Noell and Medsker. 1964) ทิลเลอร์ (Tillery. 1964)

ครอส (Cross. 1968) คูส (Koons. 1970) และโนเอล (Noell. 1976) เป็นต้น และได้สรุปรวมให้เห็นว่ามีความแตกต่างระหว่างนักศึกษาที่เข้าเรียนในมหาวิทยาลัย หรือวิทยาลัยหลักสูตร 4 ปี กับนักศึกษาวิทยาลัยชุมชน ความแตกต่างนี้มีมากขึ้นเรื่อย ๆ ตามลำดับเวลาของงานวิจัยเหล่านี้ และคาดว่าจะมีความแตกต่างเช่นนี้ต่อไป ในช่วงปี ค.ศ. 1980 ความแตกต่างดังกล่าวก็คืออายุเฉลี่ยของนักศึกษาวิทยาลัยชุมชนประมาณ 29 ปี (ช่วงอายุตั้งแต่ 14-90 ปี ในบางวิทยาลัย) มีจำนวนนักศึกษาหญิงมากกว่าชาย (52 : 48%) มีศึกษาภาคสมทบมากกว่านักศึกษาภาคปกติ และเรียนแบบไม่มีหน่วยกิต (noncredit) มากกว่าเรียนแบบมีหน่วยกิต นักศึกษาส่วนใหญ่มีงานทำอยู่แล้ว และเป็นสมาชิกในชุมชนนั้น ๆ นักศึกษาไม่ได้ให้ความสำคัญต่อสภาพความเป็นนักศึกษาวิทยาลัยชุมชนเท่าใดนัก และไม่อาจคาดคะเนถึงสาเหตุหรือแรงจูงใจในการเข้ามาศึกษาในวิทยาลัยชุมชนได้ เมดสเกอร์ (Medsker. 1969 : 176) ได้สรุปผลจากงานวิจัยของคลาร์ก (Clark. 1960) ว่านักศึกษาวิทยาลัยชุมชนส่วนใหญ่มาจากครอบครัวซึ่งมีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมค่อนข้างต่ำและผลจากการทดสอบความถนัดตามธรรมชาติ (aptitude test) พบว่า นักศึกษาในวิทยาลัยชุมชนมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่านักศึกษาในมหาวิทยาลัย และสถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ ของรัฐ ब्लอคเกอร์ (Blocker. 1965 : 114 - 116) ก็ได้กล่าวถึงลักษณะนักศึกษาวิทยาลัยชุมชนไว้สอดคล้องกัน

นักศึกษาวิทยาลัยชุมชนเสียค่าเล่าเรียนในอัตราที่แตกต่างกันไปในแต่ละท้องถิ่น บางแห่งไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียนเลย เช่น วิทยาลัยชุมชนทุกแห่งในรัฐแคลิฟอร์เนีย วิทยาลัยชุมชนแห่งอื่น ๆ เก็บค่าเล่าเรียนในอัตราค่อนข้างต่ำ คือ 300-400 ดอลลาร์ต่อปี (Gleazer. 1978 : 250 c.)

คณาจารย์ในวิทยาลัยชุมชน

วิทยาลัยชุมชนเน้นสมรรถภาพทางด้านการสอนของอาจารย์มากกว่าความสามารถทางการวิจัยซึ่งแตกต่างจากมหาวิทยาลัย หรือวิทยาลัยหลักสูตร 4 ปีทั่วไป (Gleazer. 1978 : 250 c.) ในช่วงแรก ๆ นั้นวิทยาลัยชุมชนสรรหาคณาจารย์จากโรงเรียนมัธยม

ศึกษา แต่ในปัจจุบันได้บรรจุอาจารย์ผู้สอนจากมหาวิทยาลัย และได้มีการเตรียมตัวผู้สอนไว้ เพื่อวิทยาลัยชุมชนโดยตรงตามความจำเป็นเฉพาะด้าน โดยสมาคมจูเนียร์คอลเลจได้ขอความร่วมมือจากมหาวิทยาลัยให้เปิดหลักสูตรปริญญาโท และเอก เพื่อเตรียมอาจารย์ผู้สอนแก่ วิทยาลัยชุมชนโดยเฉพาะ

วัตเทนบาร์เกอร์ (Wattenbarger, 1982 : 986) ได้อ้างจากงานวิจัยต่าง ๆ (เช่นงานวิจัยของ Montgomery, 1962 ; Mills, 1968 ; Benoit, 1978) ว่าคณาจารย์ใน วิทยาลัยชุมชนโดยทั่วไปแล้วให้ความสนับสนุนในปรัชญา และภารกิจของวิทยาลัยชุมชน สมรรถภาพของผู้สอนในวิทยาลัยชุมชนที่เป็นที่ต่องการนั้นแตกต่างจากผู้สอนในระดับมัธยมศึกษา หรือมหาวิทยาลัยวิทยาลัยชุมชนต้องการอาจารย์ซึ่งมีลักษณะดังนี้คือ

1. อาจารย์ผู้สอนวิชาชีพ ซึ่งเคยมีประสบการณ์ในอาชีพนั้น ๆ มาก่อน และมี สมรรถภาพทางการสอนที่พึงประสงค์
2. อาจารย์ผู้สอนวิชาสามัญศึกษา ซึ่งสามารถจัดรายวิชาที่นำไปสู่ประสบการณ์ที่ ชัดเจนและสมจริงได้ ในด้านสามัญศึกษายังขาดผู้สอนที่มีสมรรถภาพอยู่เป็นอันมาก และมักจะ เน้นวิชาศิลปศาสตร์เสียมากกว่า
3. อาจารย์ผู้สอนหลักสูตรเชื่อมโยง (Transfer Program) ที่มีความสามารถ ในวิชาการและการสอนเทียบเท่ามหาวิทยาลัย โดยมีต้องมุ่งทำการวิจัย
4. อาจารย์ผู้มีความรู้ความสามารถในการเตรียมวัสดุอุปกรณ์การสอน คุณเคยกับ สื่อการสอนประเภทต่าง ๆ
5. อาจารย์ซึ่งเป็นผู้นำด้านการบริการให้คณาจารย์ทั้งหลายได้ประเมินผลงานของ ตน ช่วยในเรื่องการพัฒนานวัตกรรมทางการสอน และช่วยในการปรับปรุงบุคลากรอย่าง สมฤทธิ์ผล ทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนในวิทยาลัยชุมชนมีหลากหลาย วัตถุประสงค์ของวิทยาลัยมี อเนกประการ และความต่องการของชุมชนก็แตกต่างกันออกไป วิทยาลัยชุมชนจึงต้องการ คณาจารย์ในด้านนี้เป็นพิเศษยิ่งกว่าสถาบันการศึกษาอื่น ๆ
6. อาจารย์ซึ่งได้มีการเตรียมมาเพื่อทำงานกับนักศึกษาผู้ใหญ่โดยเฉพาะ

7. อาจารย์ซึ่งเตรียมมาเพื่อการแนะแนว ให้คำปรึกษาในด้านต่าง ๆ แก่นักศึกษาวิทยาลัยชุมชน

การเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วของวิทยาลัยชุมชนในช่วงปี ค.ศ. 1950-1960 นั้น จำนวนอาจารย์ก็เพิ่มขึ้นอย่างมากโดยยังมีได้มีการเตรียมสมรรถภาพทั้ง 7 ประการนี้มาก่อน อย่างไรก็ตามในช่วงปี ค.ศ. 1970 เป็นต้นมาอัตราการเพิ่มของวิทยาลัยชุมชนคงที่ ทำให้มีการตระเตรียมตัวอาจารย์ก่อนประจำการได้ และมีการอบรมประจำการเพื่อพัฒนาบุคลากรให้มีประสิทธิภาพกันมากขึ้น

ปัญหาของวิทยาลัยชุมชน

วิทยาลัยชุมชนในอเมริกาได้ดำเนินงานมาเป็นเวลากว่า 80 ปี เป็นสถาบันอุดมศึกษาที่อยู่ในความนิยมของประชาชนอย่างมากมาย อย่างไรก็ตามวิทยาลัยชุมชนประสบปัญหาหลายประการ คือ (Burnett. 1976 : 51)

1. ยังไม่อาจตอบสนองความต้องการของชุมชนได้ทั่วถึง หลักสูตรวิชาชีพหรือหลักสูตรเชื่อมโยงยังไม่มีควมยืดหยุ่นพอที่จะให้ผู้เรียนมีความคล่องตัวระหว่างการทำงานกับการเรียนในวิทยาลัย

2. ยังขาดความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตรวิชาชีพและหลักสูตรเชื่อมโยง ผู้เรียนส่วนใหญ่ยังนิยมศึกษาหลักสูตรเชื่อมโยงมากกว่าหลักสูตรวิชาชีพ (Medsker. 1971 : 321)

3. ยังขาดคณาจารย์ที่มีความเข้าใจในปรัชญา ภารกิจ และหน้าที่ของวิทยาลัยชุมชนอย่างแท้จริง อาจารย์ส่วนหนึ่งยังมีค่านิยมไม่ปรัชญาและมุ่งเน้นหลักสูตรศิลปศาสตร์มากกว่าวิชาชีพ ซึ่งเป็นผลทำให้เกิดปัญหาในข้อ 1 และ 2 ข้างต้น และมีคณาจารย์บางกลุ่มที่ต้องการผลักดันให้วิทยาลัยชุมชนเป็นวิทยาลัยระดับปริญญา สาขาศิลปศาสตร์ หลักสูตร 4 ปี เพื่อศักดิ์ศรีของบรรดาอาจารย์

4. ยังไม่บรรลุนโยบายเปิดประตูรับที่วางไว้ในแง่ของการจัดหลักสูตร และโปรแกรมการเรียนการสอน ตลอดจนบุคลากรยังมีจำนวนไม่เพียงพอ ยังขาดแคลนเงินงบประมาณ

ขาดการเตรียมตัวอาจารย์ มีอุปสรรคด้านการบริหาร และขาดผู้ชำนาญพิเศษทางนักศึกษา
ปัญหาเหล่านี้ไม่สอดคล้องกับนโยบายเปิดรับอย่างเสรี จากงานวิจัยของเคนเดอร์สัน

(Kenderson. 1983 : 543 - A) และ มาส์ (Maas. 1978 : 5869 - A) พบว่า
วิทยาลัยชุมชนหลายแห่งในแคลิฟอร์เนียมีความคล่องแคล่วในนโยบายอันนี้ อันเนื่องมาจากการ
ถูกตัดทอนงบประมาณจนคิดหันมาใช้นโยบายเก็บค่าเล่าเรียน

5. ปัญหาทางด้านคุณภาพ มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์มากเกี่ยวกับคุณภาพการเรียน
การสอนตลอดจนการประเมินผล เมื่อเปรียบเทียบกับมหาวิทยาลัย ซึ่งวิทยาลัยชุมชนทั้งหลาย
ก็พยายามปรับปรุงในข้อนี้ แต่อย่างไรก็ตามจะต้องคำนึงถึงสภาพความเป็นจริงที่ว่า นักศึกษา
วิทยาลัยชุมชนมีความแตกต่างอย่างมากมาในความสามารถ แรงจูงใจ ความสนใจ และ
อายุ การตัดสินคำว่า "คุณภาพ" จะต้องคำนึงถึงข้อนี้ด้วย

อนาคตของวิทยาลัยชุมชน

แม้วิทยาลัยชุมชนจะมีสภาพปัญหาหลายประการก็ตาม แต่ในอนาคตจำนวนนักศึกษา
จะเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ (Burnett. 1976 : 49 ; Gleazer. 1978 : 251 ;
Wattenbarger. 1982 : 988) โดยเฉพาะนักศึกษาภาคสมทบและนักศึกษาวัยผู้ใหญ่
วิทยาลัยชุมชนต้องมีการเตรียมผู้สอนและบุคลากรให้ทันต่อจำนวนนักศึกษาที่เพิ่มขึ้น และจะ
ต้องยังคงหลักสูตรยืดหยุ่นแปรเปลี่ยนไปตามความจำเป็นตามพัฒนาการของงานธุรกิจและ
อุตสาหกรรม หลักสูตรวิชาชีพต้องมีเพิ่มเติมมากขึ้นตามความต้องการของท้องถิ่น และวิชา
สามัญศึกษาจะต้องปรับปรุงเพื่อเตรียมและฝึกนักศึกษาให้เป็นพลเมืองดี มีค่านิยมที่ถูกต้อง
การเรียนการสอนจะต้องเน้นเอกลักษณ์ของบุคคลให้เรียนได้ผลสูงสุดตามความสามารถและ
ศักยภาพที่มีอยู่ คือจะเน้นการศึกษาแบบสมรรถฐาน (Competency - based) มากยิ่งขึ้น

การบริการแนะแนวในการเลือกวิชาชีพ และการบริการหางานทำแก่นักศึกษาที่จบนั้น
จะมีความเข้มแข็งมากขึ้น นักการศึกษาที่เกี่ยวข้องจะมองหาหนทางดำเนินงานในด้านนี้ให้
ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (Heermaw. 1975 : 43) นอกจากนั้นจะมีการใช้เครื่อง

คอมพิวเตอร์ให้เป็นประโยชน์ในด้านต่าง ๆ มากยิ่งขึ้น เช่นการบันทึกข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล การแนะแนว และการบริหารการศึกษาในวิทยาลัย

วิทยาลัยชุมชนจะต้องประสบค่าใช้จ่ายจำนวนสูง เนื่องมาจากการปรับปรุงหลักสูตรและโปรแกรมต่าง ๆ ตลอดจนการก่อสร้างอาคารสถานที่ และการจัดหาเครื่องมือเครื่องใช้ทางการศึกษา และจะมีแรงกดดันในการเพิ่มค่าเล่าเรียน และค่าอุปกรณ์การเรียนการสอน เพื่อนำเงินมาช่วยในการศึกษาของวิทยาลัย

ปัญหาที่ท้าทายมากที่สุดคือ วิทยาลัยชุมชนจะยึดนโยบายเปิดประตูรับได้นานเท่าใด เนื่องจากมีผู้เข้าเรียนในวิทยาลัยชุมชนมากขึ้นเรื่อย ๆ วิทยาลัยชุมชนหลายแห่งอาจจะสร้างข้อจำกัดในการรับเข้ามา (Wattenbarger, 1982 : 988) ซึ่งเป็นการขัดกับจุดมุ่งหมายเดิมของวิทยาลัยชุมชน ที่มุ่งให้ชาวอเมริกันได้มีโอกาสเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาให้มากที่สุด

วิทยาลัยชุมชนในประเทศต่าง ๆ

แนวความคิดและการจัดการศึกษาวิทยาลัยชุมชน หรือจูเนียร์ คอลเลจ มีอิทธิพลแพร่กระจายไปยังประเทศต่าง ๆ หลายประเทศ บางประเทศดำเนินตามแบบอเมริกาโดยตรง บางประเทศก็ดัดแปลงให้เหมาะสมกับสภาพของสังคมตน

แคนาดา เป็นประเทศที่อยู่ใกล้อเมริกามากที่สุด มหาวิทยาลัยอัลเบอร์ตาของแคนาดามีจูเนียร์ คอลเลจหลายแห่ง สอนนักศึกษาปี 1 และปี 2 ให้แก่มหาวิทยาลัยโดยตรง และยังมีจูเนียร์ คอลเลจอีกหลายแห่งในเมืองนี้ที่มีไคซันตอนมหาวิทยาลัยอัลเบอร์ตา ในเมืองอื่น ๆ ก็มีสถาบันเทคนิคต่าง ๆ ที่สอนวิชาชีพด้วยหลักการที่คล้ายคลึงกับวิทยาลัยชุมชนในอเมริกา (Gleazer, 1978 : 251) ในปี 1975 แคนาดามีจูเนียร์ คอลเลจจำนวน 114 แห่ง (Duperre 1978 : 3822)

ญี่ปุ่น หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ญี่ปุ่นได้จัดตั้งจูเนียร์คอลเลจอย่างมากมายตามแบบอย่างอเมริกา โดยได้รับความร่วมมือจากนักการศึกษาชาวอเมริกัน คือ วอลเตอร์ ครอสบี้ อีลส์ (Walter Crosby Eells) (Kintzer, 1979 : 70 - 71) จูเนียร์ คอลเลจ

ของญี่ปุ่นตั้งขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1950 ปัจจุบันมีจำนวนมากถึง 515 แห่ง ระหว่างปี ค.ศ. 1950 - 1968 จำนวนมหาวิทยาลัยในญี่ปุ่นเพิ่มขึ้น 2 เท่า แต่จูเนียร์ คอลเลจเพิ่มขึ้น 3 เท่า จำนวนนักศึกษามหาวิทยาลัยเพิ่มขึ้น 5 เท่า แต่จำนวนนักศึกษาในจูเนียร์ คอลเลจเพิ่มขึ้นถึง 16 เท่า (Kobayashi. 1971 : 369) จูเนียร์ คอลเลจมีหลักสูตร 2-3 ปี และมุ่งฝึกวิชาชีพเป็นสำคัญ

แม้จูเนียร์ คอลเลจของญี่ปุ่นได้รับอิทธิพลมาจากอเมริกา แต่รูปแบบในปัจจุบันได้ถูกปรับปรุง คัดแปลงแตกต่างไปจากแบบอเมริกันอยู่ไม่น้อย กล่าวคือ ร้อยละ 84 ของจูเนียร์ คอลเลจ ในญี่ปุ่นเป็นของเอกชน เป็นของรัฐเพียงร้อยละ 16 เท่านั้น ซึ่งตรงกันข้ามกับในอเมริกา อีกประการหนึ่งก็คือจูเนียร์ คอลเลจหลายแห่งในญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกันกับมัธยมศึกษาและมหาวิทยาลัย แม้จะแยกออกเป็นเอกเทศก็ตาม การเข้าเรียนก็โดยการสอบคัดเลือก และผู้เข้าเรียนส่วนใหญ่จะเป็นสตรี (Kintzer. 1979 : 71)

นอกจากประเทศแคนาดา และญี่ปุ่นซึ่งได้รับอิทธิพลจากแนวความคิดเรื่องวิทยาลัยชุมชนของอเมริกาอย่างมากแล้ว ก็ยังมีประเทศอื่น ๆ ที่ได้รับอิทธิพลดังกล่าวอยู่มากมายหลายประเทศ เช่น ฟิลิปปินส์ ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ นอร์เวย์ ชูแดน จอร์แดน ศรีลังกา บราซิล ชิลี โคลอมโบ เวเนซุเอลา และเปรู เป็นต้น (Burnett. 1976 ; Dupere. 1978 Kintzer. 1979)

คินท์เซอร์ (Kintzer. 1979 : 68 - 70) ได้สรุปถึงสาเหตุที่ทำให้ประเทศต่าง ๆ หันมาสนใจวิทยาลัยชุมชนว่า เป็นเพราะประเทศต่าง ๆ เหล่านี้ประสบปัญหาการขาดแคลนกำลังคนระดับกลาง ปัญหาการว่างงานในอัตราสูง และการขาดแคลนที่เรียนของนักเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาซึ่งมีจำนวนเพิ่มขึ้นมากมายในแต่ละปี วิทยาลัยชุมชนมีลักษณะพิเศษหลายประการที่จะช่วยแก้ปัญหาดังกล่าวได้บรรเทาเบาบางลง ลักษณะพิเศษนี้ก็คือ

1. ฝึกผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง และผลิตแรงงานระดับกลาง (Paraprofessional Specialists and workers) ซึ่งกำลังขาดแคลนอยู่ทั่วไป
2. เปิดโอกาส และให้ความเสมอภาคทางการศึกษา แก่ผู้ที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาแล้วไม่มีที่เรียน

3. เปิดโอกาสให้ท้องถิ่นมีการตัดสินใจด้วยตนเอง เป็นการกระจายอำนาจการบริหารสู่ท้องถิ่น

4. ระบบการเรียนการสอนระยะสั้น ทำให้เกิดนวัตกรรมทางการศึกษาอย่างมาก แตกต่างไปจากระบบอุดมศึกษาแบบเดิม วิทยาลัยชุมชนมีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรและโปรแกรมการเรียนการสอนไปตามความเปลี่ยนแปลงของสังคมและท้องถิ่น และตามความสนใจของผู้เรียนได้อย่างสะดวกรวดเร็ว

ประเทศไทยก็ประสบปัญหาการศึกษาหลังระดับมัธยมศึกษาเช่นเดียวกับหลายประเทศที่กล่าวมา และมีความสนใจในเรื่องวิทยาลัยชุมชน ดังจะกล่าวรายละเอียดต่อไป

วิทยาลัยชุมชนในประเทศไทย

ความเป็นมาของวิทยาลัยชุมชนในประเทศไทย

แนวคิดเรื่องวิทยาลัยชุมชนนั้น ได้กล่าวไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2515 - 2519) (วิจิตร ศรีสะอ้าน 2522 : 1) คณะกรรมการพัฒนาการศึกษา ได้มอบให้จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจัดโครงการทดลองเพื่อหารูปแบบของวิทยาลัยชุมชน โดยจะทดลองจัดตั้งวิทยาลัยชุมชนที่จังหวัดชลบุรี แต่มีการเปิดมหาวิทยาลัยรามคำแหงขึ้น เกิดปัญหาว่านักเรียนที่จบมัธยมศึกษาตอนปลายจะมุ่งเข้าเรียนมหาวิทยาลัยรามคำแหง แทนที่จะเข้าเรียนในวิทยาลัยชุมชน โครงการทดลองนี้จึงล้มเลิกไป

แนวความคิดนี้ต่อเนื่องมาในสมัยปฏิรูปอุดมศึกษา ได้มีการเสนอรูปแบบวิทยาลัยชุมชนที่เหมาะสมกับสังคมไทย ขณะนั้นวิทยาลัยครูและวิทยาลัยเทคนิคได้ขยายฐานะให้มีการสอนถึงระดับปริญญา การจัดตั้งวิทยาลัยชุมชนจึงต้องล้มเลิกอีกครั้งหนึ่ง (วิจิตร ศรีสะอ้าน 2522 : 1)

แผนศึกษาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2520 - 2524) ได้กำหนดนโยบายในการพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษาไว้ข้อหนึ่งคือ "วางพื้นฐานจัดตั้งวิทยาลัยชุมชนภาคต่าง ๆ ให้เหมาะสมตามขั้นตอนที่สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคม" (สำนักงานคณะกรรมการ

การศึกษาแห่งชาติ 2520 - 2524 : 2 - 3) จากนโยบายอันนี้จึงได้มีโครงการวิทยาลัย
ชุมชนขึ้นที่ภูเก็

โครงการวิทยาลัยชุมชนภูเก็ต

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ได้จัดทำโครงการจัดตั้งวิทยาลัยชุมชนขึ้นที่จังหวัดภูเก็ต โดยมีเหตุผลว่า จังหวัดภูเก็ตเป็นเมืองที่ค่อนข้างเจริญแล้ว มีนักเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นจำนวนมาก เมื่อสอบเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยใด ๆ ไม่ได้ ก็มักจะเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยรามคำแหง เหตุผลอีกประการหนึ่ง คือ จังหวัดภูเก็ตมีผู้นำชุมชนที่เข้มแข็ง สามารถสนับสนุนเรื่องการเงินได้เป็นอย่างดี ทั้งยังมีสถานศึกษาระดับสูงหลายแห่งด้วย (โครงการวิทยาลัยชุมชนภูเก็ต 2523 : 2) มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ได้ส่งโครงการจัดตั้งวิทยาลัยชุมชนภูเก็ตไปยังสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติเมื่อเดือนธันวาคม 2518 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ เห็นสมควรสนับสนุนในหลักการจัดตั้งวิทยาลัยชุมชน โดยรวมสถาบันที่มีอยู่แล้วในท้องถิ่นนั้นมาเข้าด้วยกัน และใช้ทรัพยากรที่มีอยู่แล้วของสถาบันเหล่านั้นให้เป็นประโยชน์

1. วัตถุประสงค์ของโครงการ

โครงการวิทยาลัยชุมชนภูเก็ต ได้รับอนุมัติให้จัดตั้งตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 23 มีนาคม 2520 โดยให้เป็นโครงการทดลองของทบวงมหาวิทยาลัย มีมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เป็นผู้ดำเนินการที่จังหวัดภูเก็ต มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้ (โครงการวิทยาลัยชุมชนภูเก็ต 2523 : 5 - 7)

- 1.1 เพื่อจัดการศึกษาวิชาชีพในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง และอนุปริญญา ในลักษณะหลักสูตรเบ็ดเสร็จที่จบออกไปแล้วประกอบอาชีพได้ แทนที่จะออกไปรับราชการเท่านั้น
- 1.2 เพื่อให้การศึกษาในลักษณะที่เป็นการศึกษาต่อ เมื่อจบแล้วสามารถจะต่อในมหาวิทยาลัยด้วยระดับความสามารถของแต่ละบุคคล ตามความต้องการของสังคม

1.3 เพื่อให้บริการชุมชนในลักษณะที่เป็นการศึกษาต่อเนื่อง รวมทั้งการศึกษา
ผู้ใหญ่ ตลอดจนเป็นศูนย์กลางการศึกษาของชุมชนด้วย

2. การบริหาร

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ได้แต่งตั้งผู้อำนวยการโครงการ เพื่อบริหารงาน
ของโครงการ การควบคุมดูแลวิทยาลัยอยู่ในอำนาจของคณะกรรมการประจำโครงการ ซึ่ง
ประกอบด้วยอธิการบดี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ผู้บริหารโครงการ และผู้แทนจากชุมชน
ซึ่งคัดเลือกจากผู้ทรงคุณวุฒิและมีประสบการณ์ คณะกรรมการชุดนี้มีจำนวนไม่น้อยกว่า 5 และ
ไม่เกิน 8 คน ส่วนในด้านงบประมาณของวิทยาลัยควรได้รับจากรัฐบาล มูลนิธิ เงินบริจาค
รายได้ของวิทยาลัย และเงินภาษีในเขตการศึกษา 4 ซึ่งท้องถิ่นจะจัดสรรให้วิทยาลัย

คุณสมบัติของผู้สมัครเข้าศึกษาในโครงการวิทยาลัยชุมชนภูเก็ต คือ ต้องสอบไล่
ได้ชั้นประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย การรับนักศึกษาจะแยกเป็น 2 ประเภท คือ นักศึกษาที่มี
ภูมิลำเนาในเขตการศึกษา 4 จำนวน 75% และนักศึกษานอกเขตการศึกษา 4 จำนวน 25%

3. การดำเนินงาน

โครงการวิทยาลัยชุมชนภูเก็ตได้เปิดดำเนินการตั้งแต่เดือนตุลาคม 2520 โดย
จัดเป็นโครงการในสำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ยังไม่ได้แยกออกเป็น
ส่วนราชการอิสระ (โครงการวิทยาลัยชุมชนภูเก็ต 2523 : 8 - 9) การดำเนินงานที่ผ่าน
มาสรุปได้ดังนี้ (ประวัติ ทองคำ 2525 : 11 - 12)

3.1 ด้านงบประมาณ โครงการนี้ได้รับงบประมาณอยู่ในหมวดรายจ่ายอื่น
ของสำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 3 งบประมาณของโครงการวิทยาลัยชุมชนภูเก็ต จำแนกตามปีงบประมาณ

ปีงบประมาณ	งบประมาณที่ได้รับ (ล้านบาท)
2519	0.26
2520	0.30
2521	0.30
2522	0.50
2523	0.70
2524	0.90
2525	3.44*

* เป็นค่าก่อสร้างอาคารที่ทำการ 2.16 ล้านบาท

3.2 บุคลากร บุคลากรในโครงการนี้ทั้งสิ้น 15 คน เป็นอาจารย์ 2 คน ข้าราชการ 7 คน และลูกจ้าง 6 คน

3.3 สถานที่ดำเนินการ เริ่มแรกนั้นโครงการวิทยาลัยภูเก็ตยังไม่มีอาคารเป็นของตนเอง ได้ยืมสถานที่ชั้นสอง หอประชุมโรงเรียนพิบูลสวัสดิ์เป็นสำนักงานชั่วคราว และอาศัยอาคารโรงเรียนเทศบาลภูเก็ต เป็นสถานที่เรียนของนักศึกษา ต่อมาได้รับงบประมาณก่อสร้างอาคารเมื่อปีงบประมาณ 2525

4. ผลการปฏิบัติงาน

ผลงานของวิทยาลัยชุมชนภูเก็ตมีดังต่อไปนี้ (โครงการวิทยาลัยชุมชนภูเก็ต 2523 : 9 - 13 , ปรชาติ ทองคำ 2525 : 12 - 13) คือ

4.1 เปิดสอนหลักสูตรปกติ (2 ปี) วิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยว
มีผู้สำเร็จการศึกษาไปแล้ว 2 รุ่น จำนวน 84 คน ในปีการศึกษา 2524 ได้รับนักศึกษาเพิ่ม
อีก 2 หลักสูตร คือหลักสูตรการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ และหลักสูตรการเหมืองแร่

4.2 เปิดหลักสูตรระยะสั้น ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตาราง 4 หลักสูตรที่เปิดสอนระยะสั้น จำนวนนักศึกษา จำนวนชั่วโมง จำแนกตามปี พ.ศ.

ปี พ.ศ.	หลักสูตร	จำนวนชั่วโมง	จำนวนนักศึกษา
2521	ภาษาเยอรมันขั้นต้น	100	84
	ภาษาเยอรมันขั้นกลาง	100	13
	ฝรั่งเศส	100	29
	ภาษาอังกฤษ	100	108
	เคลือบรูปบนแผ่นไม้	30	9
2522	ภาษาอังกฤษ	80	11
	นาฏศิลป์	30	22
	การต่อสู้ป้องกันตัว	30	13
	ทำแกสจากมูลสัตว์	12	35
2523	การออกแบบตกแต่งบ้านและสวน	60	19
	ภาษาจีนกลาง	200	21
	ภาษาอังกฤษขั้นต้น	100	36
2524	กิจกรรมเข้าจังหวะ	40	
	กีตาร์	40	
	วิชามัคคุเทศก์	70	

4.3 จัดรายการออกโทรทัศน์ ช่อง 6 ภูเก็ต ทุกวันศุกร์ที่ 3 ของเดือน โดยเริ่มตั้งแต่เดือนมีนาคม 2521 เป็นต้นมา เนื้อหาของรายการเกี่ยวข้องกับการส่งเสริมความรู้ การอาชีพ และทำนุบำรุงรักษาวัดวัฒนธรรม

5. สภาพปัญหาของโครงการ

นับตั้งแต่โครงการวิทยาลัยชุมชนภูเก็ตได้เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่ปี 2520 ได้ประสบอุปสรรคต่าง ๆ หลายประการดังนี้ (โครงการวิทยาลัยชุมชนภูเก็ต 2523 : 14 - 19 ปรกติ ทองคำ 2525 : 13 - 14)

5.1 สถานที่ก่อสร้าง แต่เดิมโครงการวิทยาลัยชุมชนภูเก็ตมีเป้าหมายเรื่องที่ดินที่จะทำการก่อสร้างอาคารที่ทำการและห้องเรียนของตนเอง เพิ่งได้รับงบประมาณปี 2525 เป็นเงิน 2.16 ล้านบาท

5.2 งบประมาณค่าใช้จ่าย ตามหลักการเดิมวิทยาลัยชุมชนภูเก็ตได้รับความสนับสนุนทางการเงินส่วนหนึ่งจากชุมชนภายในท้องถิ่น และอีกส่วนหนึ่งจากงบประมาณแผ่นดิน แต่ในระหว่างที่ผ่านมา โครงการวิทยาลัยชุมชนภูเก็ต ไม่เคยมีกองทุนที่ควรได้จากชุมชนในจังหวัดภูเก็ตเลย งบประมาณทั้งหมดเป็นงบประมาณแผ่นดิน ซึ่งยังไม่เพียงพอในการขยายงานให้รู้คนหาตามเป้าหมายได้

5.3 บุคลากร บุคลากรประจำโครงการยังมีน้อยมาก โดยเฉพาะอาจารย์ ซึ่งต้องใช้อาจารย์พิเศษเป็นส่วนใหญ่ จึงไม่สามารถขยายงานของโครงการออกไปให้กว้างขวางได้มากนัก

5.4 ห้องสมุดและอุปกรณ์การสอน เนื่องจากโครงการวิทยาลัยชุมชนภูเก็ตไม่มีสถานที่ของตัวเอง การบริการห้องสมุดและอุปกรณ์การเรียนการสอน ยังไม่เพียงพอและไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร

5.5 การจัดการเรียนการสอน เนื่องจากโครงการต้องอาศัยสถานที่เรียนของโรงเรียนเทศบาลลูกเสือ จึงไม่สามารถจัดการเรียนการสอนในเวลาปกติได้ ต้องเปิดการเรียนการสอนตั้งแต่เวลา 16.30 - 21.30 น.

5.6 การเปิดสอนหลักสูตรระยะสั้น ซึ่งนอกเหนือจากหลักสูตรปกติของโครงการนั้น ยังทำได้ในขอบเขตจำกัด เพราะอุปสรรคในด้านอาคารสถานที่ บุคลากร ดังกล่าวแล้วข้างต้น ทั้ง ๆ ที่หลักสูตรการอบรมระยะสั้นบางหลักสูตรอยู่ในความต้องการของชุมชน ทั้งในจังหวัดภูเก็ตและในท้องถิ่นอื่น ๆ ใกล้เคียงกัน นอกจากนี้ยังมีปัญหาความซ้ำซ้อนกับหลักสูตรอบรมระยะสั้นของสถาบันการศึกษาบางแห่งในภาคใต้ เพราะการขาดการประสานงานกัน

6. สมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษา

ปราชญ์ ทองคำ (ปราชญ์ ทองคำ 2525) ได้ทำการวิจัยเพื่อประเมินสมรรถภาพผู้สำเร็จการศึกษา หลักสูตรวิชาการโรงแรม และการท่องเที่ยว วิทยาลัยชุมชนภูเก็ตในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและผลการปฏิบัติงาน โดยใช้เทคนิคการติดตามผลกลุ่มตัวอย่าง เป็นผู้สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยชุมชนภูเก็ต หลักสูตรวิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยวจำนวน 84 คน และผู้บังคับบัญชาของผู้สำเร็จการศึกษา ที่ปฏิบัติงานในธุรกิจการโรงแรมและการท่องเที่ยว จำนวน 51 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามความรู้ รวบรวม แบบสอบถาม แบบประเมินผลการปฏิบัติงาน และการสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการ วิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีวิเคราะห์เนื้อหาเรื่อง ร้อยละ ค่ามัธยฐานเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าช่วงความเชื่อมั่น ทดสอบค่าที และทดสอบไค-สแควร์ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

6.1 ผู้สำเร็จการศึกษาวิชาการโรงแรม และการท่องเที่ยววิทยาลัยชุมชนภูเก็ต มีสมรรถภาพในการปฏิบัติงานเป็นไปตามเกณฑ์

6.2 ผู้สำเร็จการศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านคะแนนเฉลี่ยสะสมจากแบบสอบถามความรู้รวมยอดเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

6.3 อัตราส่วนประสิทธิภาพทางการศึกษาของผู้สำเร็จการศึกษาโดยเฉลี่ยเท่ากับ 0.98

6.4 มีความสูญเสียทางการศึกษา อันเนื่องจากการออกกลางคันของนักศึกษา

6.5 ผู้สำเร็จการศึกษาที่มีรายได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด มีสัดส่วนต่ำกว่าเกณฑ์ อย่างมีนัยสำคัญ

ผู้วิจัยได้กล่าวสรุปว่า โดยส่วนรวมโครงการวิทยาลัยชุมชนภูเก็ตมีสัมฤทธิ์ผลในส่วนที่เป็นหลักสูตรปกติ (2 ปี) อยู่ในเกณฑ์ที่น่าพอใจ ซึ่งน่าจะเนื่องมาจากการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาการโรงแรม และการท่องเที่ยวนี้ ผู้บริหารโรงแรมและการท่องเที่ยวในท้องถิ่น มีส่วนร่วมในการสอน และฝึกภาคปฏิบัติของนักศึกษา ทำให้สามารถผลิตผู้สำเร็จการศึกษาที่มีคุณภาพตรงกับความต้องการของวงการธุรกิจการโรงแรม และการท่องเที่ยวโดยทั่วไป

โครงการวิทยาลัยชุมชนในวิทยาลัยครู

1. ความเป็นมา

แนวความคิดของโครงการจัดตั้งวิทยาลัยชุมชนในวิทยาลัยครู สืบเนื่องมาจากนโยบายลดการผลิตครู ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ระยะที่ 4 (2520 - 2524) และระยะที่ 5 (2525 - 2529) ให้ลดการผลิตครูลงเรื่อย ๆ และในปลายแผนระยะที่ 5 ให้เหลือไม่เกิน 30,000 คน แต่ในความเป็นจริงนั้นวิทยาลัยครูจะต้องรับนักศึกษาเพิ่มอีกประมาณ 10,000 คน ในปีการศึกษา 2525 ตามคำขอรองของรัฐบาล เพื่อแก้ปัญหา นักเรียนไม่มีที่เรียน และยังต้องเปิดสอนภาคต่อเนื่องอีก 11 วิทยาลัย รวมนักศึกษาที่ต้องรับเพิ่มมากกว่าที่กำหนดประมาณ 40,000 คน จำนวนที่เพิ่มกว่ากำหนดอย่างมากมานี้ จะส่งผลกระทบต่อการผลิตครูที่ไม่มีคุณภาพ และเป็นปัญหาการว่างงานอย่างมากมาย (กรมการฝึกหัดครู ม.ป.ป. : 67)

การจัดตั้งวิทยาลัยชุมชนขึ้นในวิทยาลัยครู เป็นหนทางในการแก้ปัญหาทางการศึกษาได้อย่างมาก กล่าวคือ วิทยาลัยครูจะมีหลักและจุดยืนแน่นอนในการผลิตครู สามารถคัดเลือก สรรหานักศึกษาเข้าเรียนหลักสูตรการฝึกหัดครูตามปรัชญาของการฝึกหัดครู และตามจำนวนที่จำเป็น ส่วนนักศึกษาอื่น ๆ นอกเหนือจากนี้ จะได้เข้าเรียนหลักสูตรวิชาชีพท้องถิ่นตามหลักการและปรัชญาของวิทยาลัยชุมชนได้

2. วัตถุประสงค์ของโครงการ

โครงการจัดตั้งวิทยาลัยชุมชนในวิทยาลัยครู มีวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งโครงการดังกล่าวดังต่อไปนี้ (กรมการฝึกหัดครู ม.ป.ป. : 65 - 66)

- 2.1 เพื่อสอนวิชาการชั้นสูง หลักสูตรระดับต่ำกว่าปริญญา ในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ตามความต้องการของท้องถิ่น
- 2.2 เพื่อกระจายโอกาสทางการศึกษาออกไปสู่ประชาชนอย่างกว้างขวาง
- 2.3 เพื่อสร้างกำลังคนที่มีความรู้ความสามารถให้กับงานอาชีพท้องถิ่น
- 2.4 เพื่อพัฒนาและยกระดับมาตรฐานชีวิตของประชาชนในท้องถิ่น

3. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

จากวัตถุประสงค์ของโครงการ คาดว่าจะได้รับผลสอดคล้องตามวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้ (กรมการฝึกหัดครู ม.ป.ป. : 61 - 62)

- 3.1 ช่วยขจัดปัญหานักเรียนไม่มีที่เรียนอย่างมีหลักการ
- 3.2 สามารถสรรหาหรือคัดเลือกบุคคลที่เหมาะสม เข้าเรียนหลักสูตรการฝึกหัดครูได้อย่างมีประสิทธิภาพตามจำนวนที่ต้องการ
- 3.3 สามารถวางแผนผลิตกำลังคนที่จำเป็นในท้องถิ่นได้
- 3.4 ประชาชนในท้องถิ่นมีโอกาสเข้าเรียนวิชาการชั้นสูงได้ตามความถนัดและความสนใจ จากหลักสูตรต่าง ๆ ของวิทยาลัยชุมชน

4. การดำเนินการของโครงการ

โครงการวิทยาลัยชุมชนในวิทยาลัยครูเป็นโครงการใหม่ แต่สามารถจะปฏิบัติได้อย่างปกติ โดยใช้ระบบการบริหารที่ดำเนินอยู่เป็นปกติในวิทยาลัยครู ซึ่งมีสำนักงาน คณะและภาควิชา อาจจะเพิ่มคณะกรรมการประจำโครงการเพื่อบริหารทางวิชาการ โดยใช้บุคลากรที่มีอยู่แล้ว การขยายทรัพยากรในแต่ละปี อาจจะมีตามความจำเป็น (กรมการฝึกหัดครู ม.ป.ป. : 71)

ในด้านงบประมาณตามโครงการวิทยาลัยชุมชนนี้ ควรจัดสรรให้ทางวิทยาลัย
ละ 5.2 ล้านบาท เพื่อเป็นค่าดำเนินการ และงบลงทุน ตามปีการศึกษา ดังต่อไปนี้
(กรมการฝึกหัดครู ม.ป.ป. : 71)

ตาราง 5 งบดำเนินการ และงบลงทุนตามปีการศึกษาที่ควรเป็น

ปีการศึกษา	2525	2526	2527	2528	2529
งบดำเนินการ	1000000	7200000	7200000	7200000	7200000
งบลงทุน	-	180000000	180000000	180000000	180000000

คณาจารย์ของวิทยาลัยชุมชนนั้น มีเอกลักษณ์เฉพาะที่จะศึกษาต่อสูงขึ้นไป
อีกก็ได้ หรือจะออกไปทำงานทันทีก็ได้ นักศึกษาต้องเรียนอย่างน้อย 80 หน่วยกิต โครง
สร้างหลักสูตรมีดังนี้

4.1	กลุ่มวิชาที่พื้นฐานทั่วไป	16 หน่วยกิต
4.2	กลุ่มวิชาเฉพาะด้าน	36 หน่วยกิต
4.3	กลุ่มวิชาการจัดการ	16 หน่วยกิต
4.4	กลุ่มวิชาเลือก	4 หน่วยกิต
4.5	การฝึกงาน (800 ชั่วโมง)	8 หน่วยกิต

5. โครงการวิทยาลัยชุมชนหลักสูตรการโรงแรมและการท่องเที่ยว และหลักสูตร
การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ ณ วิทยาลัยครูสงขลา : การดำเนินการระยะแรก

กรมการฝึกหัดครู กับมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ได้ประสานร่วมมือกันในการ
เปิดหลักสูตรวิชาชีพ (ระดับต่ำกว่าปริญญาตรี) ตามความต้องการของท้องถิ่นและชุมชน โดยใช้

หลักสูตรและประกาศนียบัตรของโครงการวิทยาลัยชุมชน เช่น มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์และ
ในกลุ่มวิทยาลัยครูภาคใต้รับผิดชอบทางด้านบุคลากร และทรัพยากร วิทยาลัยครูสงขลาได้
พิจารณาความพร้อมภายในด้านบุคลากร สถานที่ อุปกรณ์การเรียนการสอน และความพร้อม
ภายนอก คือ ความร่วมมือของสถาบันต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในด้านบริการ วิทยากร และสถานที่
เห็นว่าควรเปิดหลักสูตรการโรงแรม และการท่องเที่ยว และหลักสูตรการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ
ณ วิทยาลัยครูสงขลา โดยเริ่มดำเนินการเปิดสอน ในปีการศึกษา 2525 (กรมการฝึกหัดครู
2527 : 1 - 4) ซึ่งมีจำนวนผู้สมัครเข้าศึกษาในโครงการดังต่อไปนี้

ตาราง 6 จำนวนผู้สมัครเข้าศึกษาตามโครงการ มอ. - วค. ปีการศึกษา 2525 - 2526

วิชาเอก	ปี 2525			ปี 2526		
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
1. การโรงแรมและการ ท่องเที่ยว	41	160	251	147	327	474
2. การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ	169	90	259	235	192	427
รวม	260	250	510	382	519	901

โครงการนี้เป็นการทดลองสอน ซึ่งจะได้มีการประเมินผลการเรียนการสอน
ของการมืองานทำของนักศึกษา เพื่อเป็นประโยชน์ในการขยายโครงการต่อไป

6. การเปิดวิทยาลัยชุมชนหลักสูตรประกาศนียบัตรเทคนิคการอาชีพในวิทยาลัยครู
 4 แห่ง : การดำเนินงานระยะที่ 2

จากการเสนอแก้ไขพระราชบัญญัติวิทยาลัยครู พุทธศักราช 2518 ซึ่งมีสาระที่ขอแก้ไขเกี่ยวกับการขยายงานหน้าที่ของวิทยาลัยครู ให้วิทยาลัยครูสามารถจัดสอนวิชาการอื่น ๆ ได้ นอกเหนือไปจากสายวิชาชีพครู และขอปรับโครงสร้างการบริหารงานในวิทยาลัยครู ให้วิทยาลัยครูสามารถตั้งหน่วยงานเรียกชื่อเป็นอย่างอื่น เทียบได้กับคณะวิชาเพื่อจัดการ และมีส่วนร่วมกับการพัฒนาชุมชนมากขึ้น นั้น วิทยาลัยครูได้ดำเนินการเปิดวิทยาลัยชุมชน 4 แห่ง ในปีการศึกษา 2527 ดังรายละเอียดต่อไปนี้ (กรมการฝึกหัดครู 2527 : 2)

ตาราง 7 วิทยาลัยครูต่าง ๆ ที่เปิดวิทยาลัยชุมชนหลักสูตรประกาศนียบัตรเทคนิคการอาชีพ (ป.ทอ.) สาขาวิชาที่เปิดสอน และจำนวนนักศึกษา ปีการศึกษา 2527

วิทยาลัยครู	สาขาวิชา	จำนวนนักเรียน		รวม
		ชาย	หญิง	
พิบูลสงคราม พิษณุโลก	กลีกรรรม	10	10	20
	สัตวบาล	11	17	28
นครราชสีมา	คอมพิวเตอร์	14	21	35
	ธุรกิจโรงแรมและการท่องเที่ยว	14	21	35
อุบลราชธานี	การออกแบบ			35
	เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ			35
นครศรีธรรมราช	กลีกรรรม			35
	ก่อสร้าง			35
			รวม	258

7. การดำเนินการจัดตั้งวิทยาลัยชุมชนในวิทยาลัยครูในปีการศึกษาต่อ ๆ ไป

วิทยาลัยครูจะจัดตั้งวิทยาลัยชุมชนเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนครบทั้ง 36 แห่งในปีการศึกษา 2529 ดังตารางข้างล่างนี้

ตาราง 8 แผนจัดตั้งวิทยาลัยชุมชนในวิทยาลัยครู 2527 - 2529

เขตพื้นที่	2527	2528	2529
กรุงเทพมหานคร	-	วิทยาลัยจันทระเกษม	วิทยาลัยพระนคร วิทยาลัยบ้านสมเด็จ วิทยาลัยสวนดุสิต วิทยาลัยสุนันทา วิทยาลัยธนบุรี
ภาคตะวันตก	-	วิทยาลัยจอมบึง ราชบุรี วิทยาลัยกาญจนบุรี วิทยาลัยเพชรบุรี	วิทยาลัยนครปฐม
ภาคกลาง	-	วิทยาลัยจันทบุรี วิทยาลัยเทพสตรี ลพบุรี วิทยาลัยเพชรบุรีวิทยา ลงกรณ์	วิทยาลัยพระนครศรีอยุธยา วิทยาลัยจะเข้เกรา
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนบน	-	วิทยาลัยอุดรธานี วิทยาลัยมหาสารคาม วิทยาลัยสกลนคร	วิทยาลัยเลย

ตาราง 8 (ต่อ)

เขตพื้นที่	2527	2528	2529
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนล่าง	วิทยาลัยอุบลราชธานี วิทยาลัยนครราชสีมา	วิทยาลัยบุรีรัมย์	วิทยาลัยสุรินทร์
ภาคเหนือตอนบน	-	วิทยาลัยลำปาง วิทยาลัยเชียงใหม่ วิทยาลัยอุตรดิตถ์	วิทยาลัยเชียงราย
ภาคเหนือตอนล่าง	วิทยาลัยพิบูลสงคราม พิษณุโลก	วิทยาลัยนครสวรรค์ วิทยาลัยเพชรบูรณ์	วิทยาลัยกำแพงเพชร
ภาคใต้	วิทยาลัยนครศรีธรรมราช	วิทยาลัยสุราษฎร์ธานี วิทยาลัยสงขลา	วิทยาลัยภูเก็ต วิทยาลัยยะลา
รวม	4	18	14

ที่มา : แผนจัดตั้งวิทยาลัยชุมชนในวิทยาลัยครู 2527 - 2529 (ฉบับปรับปรุง)

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของเรื่องวิทยาลัยชุมชนนั้น กล่าวได้ว่าวิทยาลัยชุมชนเป็นหนทางสำคัญอันหนึ่งที่จะช่วยแก้ปัญหาเศรษฐกิจและสังคมของชาติให้ผ่อนคลายไปในทางที่ดี โดยเฉพาะปัญหาแรงงานระดับกลางที่หลาย ๆ ประเทศประสบอยู่ทั่วไป วิทยาลัยชุมชนในประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นที่นิยมแก่ประชาชนในท้องถิ่นเป็นอย่างมาก เพราะสามารถตอบสนองความต้องการด้านอาชีพและด้านอื่น ๆ ได้กว้างขวาง แต่กระนั้นก็ดี วิทยาลัยชุมชนในอเมริกาก็ประสบสภาพปัญหาหลายประการซึ่งเราควรจะต้องทำความเข้าใจเพื่อหาทางป้องกันหรือเตรียมการให้ประสบปัญหาน้อยที่สุด ปัญหาที่สำคัญก็คือ ปัญหาคุณภาพของบุคลากรอาจารย์และปัญหาคุณภาพของนักศึกษา ปัญหา 2 ประการนี้มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด

เนื่องจากโครงการวิทยาลัยชุมชนในวิทยาลัยครู มุ่งการเปิดวิชาชีพเป็นสำคัญ สิ่งที่ต้องคำนึงถึงอย่างมากในด้านคุณภาพของนักศึกษาที่จบออกไปก็คือ ความสามารถในการประกอบ

อาชีพในท้องถิ่นนั้นได้ โดยเฉพาะในหน่วยงานธุรกิจเอกชน หรือการประกอบอาชีพอิสระ ดังนั้น ควรศึกษาสภาพความต้องการอาชีพของท้องถิ่นให้แน่นอน รวมทั้งศึกษาสภาพความพร้อมด้านบุคลากร อาจารย์ เพื่อจะได้เตรียมการดำเนินนโยบายตามโครงการให้เหมาะสม ซึ่งจะได้กล่าวรายละเอียดในตอนต่อไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเปิดวิชาชีพในวิทยาลัยครู

งานวิจัยที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาความเป็นไปได้ในการเปิดวิชาชีพในวิทยาลัยครู ยะลา มีอยู่ 4 เรื่อง คือ ความต้องการและความคาดหวังของบุคคลกลุ่มต่าง ๆ ที่มีต่อวิทยาลัยครู ความเป็นไปได้ในการจัดหลักสูตรวิชาชีพในวิทยาลัยครู ความต้องการอาชีพของท้องถิ่น พ.ศ. 2525 - 2529 และความต้องการกำลังคนสาขาวิชาชีพหลังระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดต่าง ๆ ดังจะกล่าวตามลำดับ ดังนี้

ความต้องการและความคาดหวังของบุคคลกลุ่มต่าง ๆ ที่มีต่อวิทยาลัยครู

วิทยาลัยครูกลุ่มภาคใต้ได้ศึกษาความคาดหวังของบุคคลกลุ่มต่าง ๆ ที่มีต่อวิทยาลัยครู (กรมการฝึกหัดครู 2527 : 5-12) โดยใช้แบบสัมภาษณ์ รวบรวมข้อมูลจากบุคลากรในวิทยาลัยครู บุคลากรทางการศึกษาในท้องถิ่น และบุคลากรอื่น ๆ ในท้องถิ่นและใช้วิธีวิเคราะห์เนื้อหาที่ได้จากการสัมภาษณ์ หาคำร้อยละ และจัดอันดับความสำคัญ

ผลการวิจัยพบว่า บุคคลกลุ่มต่าง ๆ ต้องการให้ผลิตครูสาขาวิชาชีพในท้องถิ่นเป็นอันดับหนึ่ง ครูวิชาชีพทั่วไป ครูวิชาสามัญและครูประถมศึกษาเป็นอันดับรอง ๆ ลงมา การผลิตครูนั้นคาดหวังให้ลดปริมาณแต่เน้นคุณภาพ ในด้านการอบรมและส่งเสริมวิทยฐานะ กลุ่มบุคคลต้องการให้จัดอบรมในสาขาวิชาชีพเป็นอันดับแรก ด้านการวิจัยนั้น ต้องการให้วิทยาลัยครูทำวิจัยเกี่ยวกับด้านการเรียนการสอนเป็นอันดับแรก ด้านการบริการชุมชน ต้องการให้วิทยาลัยครูบริการชุมชนด้านความรู้วิชาชีพเป็นอันดับแรก ทางด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมนั้น บุคคลกลุ่มต่าง ๆ ต้องการให้วิทยาลัยครูค้นคว้าและรวบรวมศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นเป็นสำคัญ

กลุ่มบุคคลต้องการให้วิทยาลัยครูทำหน้าที่นอกเหนือจากพระราชบัญญัติวิทยาลัยครู 2518 เพียงอย่างเดียว คือ เปิดสอนวิชาชีพในท้องถิ่น และคาดหวังให้วิทยาลัยครูมีรูปแบบเป็นวิทยาลัยอุดมศึกษาในท้องถิ่น และมีรูปแบบเป็นวิทยาลัยชุมชนในอนาคต

ความเป็นไปได้ในการเปิดวิชาชีพในวิทยาลัยครู

กรมการฝึกหัดครูได้ทำการวิจัยเรื่อง ความเป็นไปได้ในการจัดหลักสูตรวิชาชีพในวิทยาลัยครู (กรมการฝึกหัดครู 2524 : 1 - 169) โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะสำรวจความเป็นไปได้ในการจัดสอนวิชาชีพในวิทยาลัยครูต่าง ๆ ทั่วประเทศ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ อธิการวิทยาลัยครู 36 แห่ง รองอธิการฝ่ายวิชาการ หัวหน้าภาควิชาทุกภาค หัวหน้าแผนกแผนงานและประเมินผล นักเรียน ม.ศ. 5 ในจังหวัดที่วิทยาลัยครูตั้งอยู่ เครื่องมือวัดคือแบบสอบถามบุคคลในวิทยาลัยครู เพื่อถามความพร้อมด้านบุคลากรและวัสดุอุปกรณ์ และสอบถามนักเรียน ม.ศ. 5 เพื่อตรวจสอบความต้องการและความสนใจในสถานศึกษาและวิชาที่ต้องการจะเรียนต่อ วิธีดำเนินการวิเคราะห์ความเป็นไปได้ก็คือ นำข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมาหาความสัมพันธ์กัน ด้านนักเรียนแสดงความต้องการสูง วิทยาลัยมีบุคลากรและอุปกรณ์พร้อมสูง แสดงว่ามีความเป็นไปได้สูง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปว่า นักเรียน 1 ใน 4 ของชั้น ม.ศ. 5 ต้องการศึกษาต่อในวิทยาลัยครู วิทยาลัยพร้อมที่จะสอนวิชาชีพ ผลการวิจัยนี้ทำให้ได้วิชาเอกเทคนิคอาชีพขึ้นมา 18 วิชาเอก

งานวิจัยเรื่องนี้ได้รับการวิจารณ์ว่า ยังมีปัญหาในเรื่องความเที่ยงตรง (Validity) เนื่องจากข้อจำกัดต่าง ๆ ของการออกแบบการวิจัยซึ่งมีด้วยกันหลายประเด็น และมีข้อเสนอว่าน่าจะได้มีการวิจัยในทำนองนี้เพิ่มเติมเพื่อแก้ไขจุดอ่อนจากการวิจัยครั้งนี้ (กระทรวงศึกษา-ธิการ 2526 : 18 - 20)

ความต้องการด้านอาชีพในท้องถิ่น พ.ศ. 2525 - 2529

กลุ่มวิทยาลัยครูภาคใต้ พร้อมกับกลุ่มวิทยาลัยครูภาคอื่น ๆ ได้ศึกษาความต้องการด้านอาชีพในท้องถิ่น พ.ศ. 2525 - 2529 (กรมการฝึกหัดครู 2527 : 17) เพื่อศึกษา

แหล่งอาชีพที่สำคัญในท้องถิ่น ว่ามีความต้องการอาชีพใดบ้าง และเพื่อศึกษาความต้องการกำลังคนของแหล่งอาชีพต่าง ๆ ทั้งในปัจจุบันและอนาคต

ประชากร ได้แก่ สถานศึกษา สหกรณ์ หน่วยงานที่จัดฝึกอบรม หน่วยงานรัฐบาลอื่น ๆ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานเอกชนที่เป็นบริษัท ห้างร้าน ธนาคาร โรงงานและเอกชน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แบบบันทึกข้อมูลพื้นฐานของหน่วยงานในท้องถิ่น และแบบบันทึกข้อมูลพื้นฐานของสถานศึกษาในท้องถิ่น วิธีวิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจง และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยโดยส่วนรวมของของทุกกลุ่มวิทยาลัยครู พบว่า

1. สถานศึกษาเฉพาะอย่างยิ่งระดับอุดมศึกษา มีแนวโน้มต้องการผู้มีความรู้ด้านบัญชีและคหกรรมศาสตร์ โดยเฉพาะภาคใต้และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นอกจากนี้โดยทั่วไปต้องการผู้มีความรู้ด้านงานไฟฟ้า งานอิเล็กทรอนิกส์ วิศวกรรมการเกษตร บริหารธุรกิจ เครื่องยนต์ วิศวกรรมโยธา คณิตศาสตร์ การวิจัยวางแผน พลศึกษา งานก่อสร้าง จักรกลโรงงาน และสถาปัตยกรรม
2. สหกรณ์ มีแนวโน้มต้องการเปิดสหกรณ์ที่เป็นคานการตลาด บัญชี และสินเชื่อ
3. หน่วยงานฝึกอบรม มีแนวโน้มต้องการผู้ให้การฝึกอบรมด้านการเกษตร สถิติวิจัยวางแผน และช่าง แต่ต้องรู้เทคนิคการฝึกอบรมด้วย
4. หน่วยงานของรัฐอื่น ๆ มีแนวโน้มต้องการแพทย์ พยาบาล นักสถิติวิจัย วิศวกรโยธา นักวิชาการเกษตร นักบริหารวางแผน นักส่งเสริมต่าง ๆ
5. รัฐวิสาหกิจ มีแนวโน้มต้องการบุคคลที่มีความรู้ด้านช่างต่าง ๆ ธนาคารและสินเชื่อการส่งเสริม

6. เอกชน มีแนวโน้มต้องการผู้มีความรู้ทางช่างต่าง ๆ และบัญชี

ผลการวิจัยอภิปรายผลไว้ว่า หน่วยงานต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือเอกชนมีความต้องการแรงงานในระดับต่าง ๆ จำนวนไม่มากนัก วิทยาลัยครูจะต้องตระหนักในเรื่องนี้ให้มากในการดำเนินการผลิตบุคลากรอื่น ๆ ไปด้วย และควรเป็น การผลิตบุคลากรในระดับกลาง (ต่ำกว่าปริญญาตรี) มากกว่ามุ่งผลิตบุคลากรในระดับสูง

ความต้องการกำลังคนสาขาวิชาชีพหลังระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดยะลา

กรมการฝึกหัดครู ได้ให้วิทยาลัยครูทั่วประเทศทำการวิจัยเรื่องความต้องการกำลังคน สาขาวิชาชีพหลังระดับมัธยมศึกษา โดยดำเนินการระหว่างเดือนธันวาคม 2526 ถึงเดือน กุมภาพันธ์ 2527 มีจุดมุ่งหมายเพื่อจะทราบสาขาอาชีพต่าง ๆ ที่เป็นที่ต้องการในท้องถิ่น พร้อมทั้งจำนวนผู้ประกอบอาชีพนั้น ๆ ในปัจจุบัน และแนวโน้มในอนาคต เพื่อเป็นประโยชน์ ในการจัดทำหลักสูตรวิชาชีพที่เหมาะสมกับท้องถิ่นตามโครงการเปิดวิชาชีพในวิทยาลัยครู

วิธีการที่ใช้ในการวิจัยใช้วิธีศึกษาเอกสาร สัมภาษณ์ และลงทะเบียนข้อมูลจำนวน ผู้ประกอบอาชีพ และการประชุมปฏิบัติการ การศึกษาเอกสารได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง กับการพัฒนาจังหวัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งแผนพัฒนาจังหวัด แผนปฏิบัติการ รายงานประจำปี ต่าง ๆ สมุดรายงานสถิติ สรุปขอราชการ สำมะโนประชากรและเคหะ แผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนมหาดไทย เป็นต้น ส่วนการสัมภาษณ์นั้นก็สัมภาษณ์ข้าราชการ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาจังหวัดและการส่งเสริมอาชีพ นักธุรกิจ กลุ่มผู้แทนอาชีพและผู้ของ จังหวัด การลงทะเบียนข้อมูลจำนวนผู้ประกอบอาชีพก็เพื่อนำมาคาดคะเนความต้องการจำนวน แรงงานแต่ละอาชีพในอนาคต การประชุมปฏิบัติการได้ดำเนินการประมาณ 3 ครั้ง ตาม ความจำเป็นของแต่ละวิทยาลัย เพื่อหาข้อมูลสรุปความต้องการสาขาอาชีพจากการศึกษาด้วย วิธีการต่าง ๆ ด้วยวิธีระดมสมอง (กรมการฝึกหัดครู 2527 : 1 - 11)

เฉพาะผลการวิจัยของวิทยาลัยครู ซึ่งได้ศึกษาวิจัยเรื่องความต้องการกำลังคน สาขาวิชาชีพหลังระดับมัธยมศึกษา จังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส (วิทยาลัยครูยะลา 2527) ได้จัดลำดับความสำคัญของกลุ่มอาชีพออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มที่มีความสำคัญมาก ได้แก่ การทำสวนยางพารา การทำนา การทำสวน และพืชไร่ ธุรกิจการเกษตร สัตว์บาล ปศุสัตว์ และสัตว์ปีก การประมง (น้ำกร่อย น้ำจืด และประมงชายฝั่ง) อุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา อุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตร อุตสาหกรรมผลิตผลจากการประมง และช่างเครื่องมือกลและช่างหล่อ

2. กลุ่มอาชีพที่มีความสำคัญรองลงมาได้แก่ ช่างไฟฟ้าและช่างอิเล็กทรอนิกส์ ช่างไม้และช่างก่อสร้าง ช่างทำเครื่องเรือนและแกะสลัก ช่างปั้นดินเผา ช่างต่อเรือประมง ช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง ช่างผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์ การจัดการและการบริหารธุรกิจ วนาขอม การท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ ผู้จัดการและผู้ควบคุมดูแลธุรกิจ การขนส่งและการคมนาคม

สรุปสาขาวิชาชีพที่อยู่ในความต้องการของท้องถิ่น 3 จังหวัดภาคใต้ตามลำดับให้เห็นชัดเจนได้ ดังนี้

1. การทำสวนยางพารา
2. การทำนา
3. การทำสวนและพืชไร่
4. ธุรกิจการเกษตร
5. สัตวบาล (ปศุสัตว์ และสัตว์ปีก)
6. การประมง (น้ำจืด น้ำกร่อย และการประมงชายฝั่ง)
7. อุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา
8. อุตสาหกรรมจากการเกษตร
9. อุตสาหกรรมจากผลิตผลการประมง
10. ช่างเครื่องมือกลและช่างหล่อ
11. ช่างไฟฟ้า และอิเล็กทรอนิกส์
12. ช่างไม้และช่างก่อสร้าง
13. ช่างทำเครื่องเรือนและแกะสลัก
14. ช่างปั้นดินเผา
15. ช่างต่อเรือประมง
16. ช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง
17. ช่างผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์

18. การจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม

19. การท่องเที่ยวและมัตตุเทศก์

20. ผู้จัดการและผู้ควบคุมดูแล

21. ธุรกิจการขนส่งและการคมนาคม

งานวิจัยข้างต้นที่กล่าวมานั้นว่าเป็นประโยชน์ต่อการเปิดวิชาชีพในวิทยาลัยครู แต่ก็ยังไม่เพียงพอต่อการตัดสินใจเลือกเปิดสาขาวิชาชีพตามลำดับก่อน หลัง ตามความพร้อมของทรัพยากรที่มีอยู่ ทั้งในวิทยาลัยครู และในท้องถิ่นได้ การศึกษาความเป็นไปได้ในการเปิดวิชาชีพในวิทยาลัยครูโดยพิจารณาความพร้อมด้านต่าง ๆ ตามหลักการของการศึกษาความเป็นไปได้ในการวางแผนทางการศึกษา จึงเป็นหนทางหนึ่งที่สำคัญ เป็นเรื่องช่วยให้ผู้บริหารได้เห็นข้อมูลความพร้อม หรือความเป็นไปได้ในด้านต่าง ๆ เพื่อการตัดสินใจที่ดีที่สุดได้

ข้อมูลเกี่ยวกับวิทยาลัยครูยะลา

วิทยาลัยครูยะลา ตั้งอยู่ ณ เลขที่ 133 ถนนเทศบาล 3 อำเภอเมือง จังหวัดยะลา มีเนื้อที่ประมาณ 105 ไร่

วิทยาลัยครูยะลา เริ่มมาจากโรงเรียนประถมกสิกรรม จังหวัดยะลา เมื่อ พ.ศ. 2472 เป็นโรงเรียนฝึกหัดครูใน พ.ศ. 2477 โดยใช้หลักสูตรฝึกหัดครูชั้นต้น ปี 1 - 2 รับนักเรียนที่จบ ป.4 มาเรียนต่อ ป. 5 และ ป.6 ซึ่งถือเป็นนักเรียนครูปีที่ 1 และปีที่ 2 จากนั้นมีวิวัฒนาการของหลักสูตรตลอดมา จนถึง พ.ศ. 2518 ได้มีพระราชบัญญัติวิทยาลัยครู พ.ศ. 2518 ทำให้วิทยาลัยครูทั่วประเทศสามารถเปิดสอนถึงระดับปริญญา วิทยาลัยครูยะลา ได้เปิดสอนระดับปริญญาตรี รุ่นแรก บัณฑิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ และวิชาภาษาไทย และได้เปิดสอนมาจนถึงปัจจุบันเป็นจำนวนหลายวิชาเอก และวิชาโท ตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยครู (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2527 วิทยาลัยครูเริ่มเปิดสอนสาขาวิชาการอื่นนอกเหนือจากวิชาชีพครู เพื่อตอบสนองความต้องการของท้องถิ่น (วิทยาลัยครูยะลา 2528 : 37 - 40) และกลายเป็นสถาบันอุดมศึกษา

ภารกิจของวิทยาลัยครูยะลา

วิทยาลัยครูยะลา เป็นสถาบันการศึกษาและวิจัย มีภารกิจและหน้าที่ในการศึกษา วิชาการในสาขาวิชาต่าง ๆ ตามความต้องการของท้องถิ่น และผลิตครูถึงระดับปริญญาตรี ทำการวิจัยส่งเสริมวิทยฐานะของครูอาจารย์และบุคลากรทางการศึกษา ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมและให้บริการทางวิชาการแก่สังคม (วิทยาลัยครูยะลา 2528 : 23)

ต่อมาได้มีข้อบังคับสภาการฝึกหัดครู ว่าด้วยกลุ่มวิทยาลัยครู พ.ศ. 2526 ให้วิทยาลัยรวมเป็นกลุ่ม เรียกว่า "สหวิทยาลัยครู" มีจำนวนทั้งสิ้น 8 กลุ่ม เพื่อให้เริ่มดำเนินงานตามภารกิจหลักใหม่ประสิทธิภาพ และใช้ทรัพยากรของวิทยาลัยครูให้เกิดประโยชน์สูงสุด วิทยาลัยครูยะลา จึงอยู่ในกลุ่มสหวิทยาลัยทักษิณ ซึ่งเป็นกลุ่มวิทยาลัยครูลำดับ 7 (กรมการฝึกหัดครู 2528 : 5)

หลักสูตรของวิทยาลัยครูยะลา

ตั้งแต่ปีการศึกษา 2528 เป็นต้นไป วิทยาลัยครูยะลาจะเปิดสอนหลักสูตรวิชาการต่าง ๆ และวิชาชีพครู 3 ระดับ คือ (ประสิทธิ์ จำปา 2528 : 135 - 136)

1. ระดับปริญญาตรี 4 ปี
2. ระดับปริญญาตรี 2 ปีหลัง
3. ระดับอนุปริญญา

สำหรับสาขาวิชาชีพครูนั้นจะผลิต 2 ระดับ คือ ระดับปริญญาตรี 4 ปี กับระดับปริญญาตรี 2 ปีหลัง ทั้งนี้จะไม่เปิดรับนักศึกษาเข้าเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง (ป.กศ.สูง เดิม)

ส่วนระดับอนุปริญญา จะเปิดสอนวิชาการต่าง ๆ ตามโปรแกรมต่าง ๆ 2 สาย คือ

1. อนุปริญญาวิทยาศาสตร์
2. อนุปริญญาศิลปศาสตร์

ทั้งนี้ จะเปิดโปรแกรมให้ เป็นไปตามความต้องการของท้องถิ่น และศักยภาพของ
วิทยาลัยที่จะดำเนินการได้

โปรแกรมที่กำลังพิจารณาเปิดรับนักศึกษา ปีการศึกษา 2525 ได้แก่ (ประสิทธิ์ จำปา
2528 : 136)

ปริญญาตรี หลักสูตร 4 ปี

1. ภาษาไทย
2. ภาษาอังกฤษ
3. สังคมศึกษา
4. วิทยาศาสตร์ทั่วไป
5. บรรณารักษ์ศาสตร์
6. ศิลปศึกษา
7. อนุบาลศึกษา

ระดับอนุปริญญา หลักสูตร 2 ปี

1. ศิลปกรรม
2. การดนตรี
3. เทคนิคการเกษตร
4. เทคนิคการอาหาร
5. การโฆษณาและการประชาสัมพันธ์
6. การพัฒนาชุมชน
7. การสหกรณ์
8. นาฏศิลป์
9. อิเล็กทรอนิกส์

ปริญญาตรี หลักสูตร 2 ปีหลัง ได้แก่

1. สุขศึกษา
2. พลศึกษา

3. การประถมศึกษา

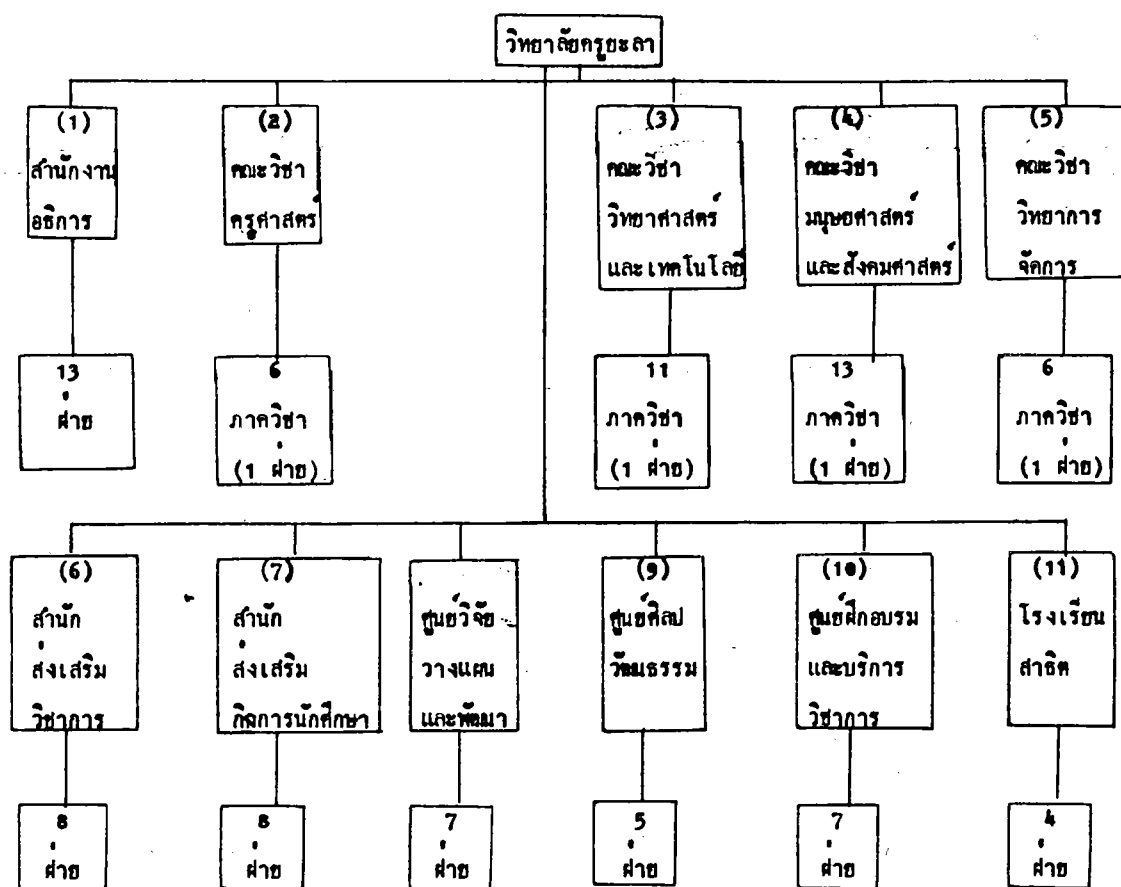
4. ภาษาไทย

การบริหารงานในวิทยาลัยครูยะลา

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 7 และมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติวิทยาลัยครู พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขปรับปรุงโดยมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติวิทยาลัยครู (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2527 และโดยความเห็นชอบของสภาการฝึกหัดครู วิทยาลัยครูยะลาได้จัดแบ่งส่วนราชการดังต่อไปนี้ (วิทยาลัยครูยะลา 2527 : 1)

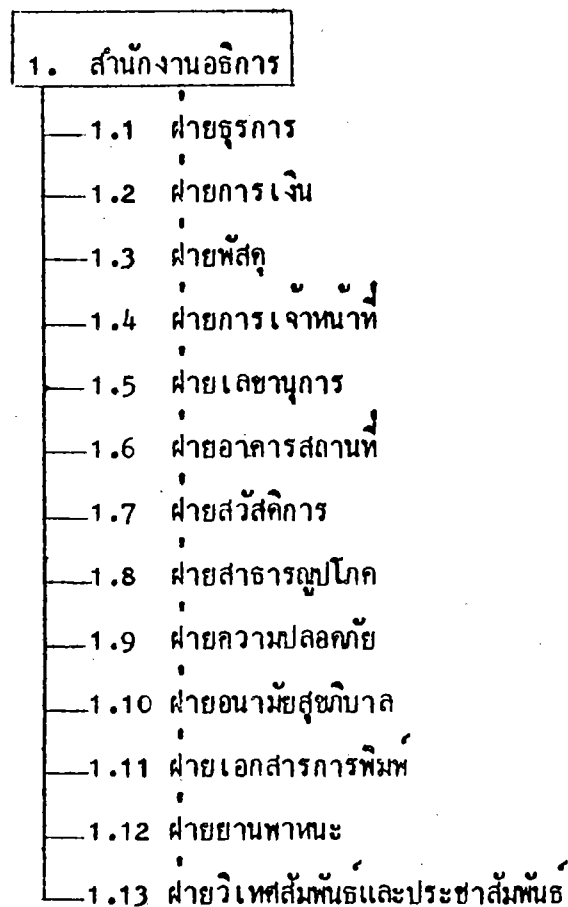
1. สำนักงานอธิการ
2. คณะวิชาครุศาสตร์
3. คณะวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
4. คณะวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
5. คณะวิชาวิทยาการจัดการ
6. สำนักส่งเสริมวิชาการ
7. สำนักส่งเสริมกิจการนักศึกษา
8. ศูนย์วิจัยวางแผนและพัฒนา
9. ศูนย์ศิลปวัฒนธรรม
10. ศูนย์ฝึกอบรมและบริการวิชาการ
11. โรงเรียนสาธิต

การแบ่งส่วนราชการในวิทยาลัยครูที่กล่าวมาข้างต้น เขียนเป็นภาพประกอบไว้ดังนี้
(วิทยาลัยครูยะลา 2527 - 2)

ภาพประกอบ 1 การแบ่งส่วนราชการของวิทยาลัยครูยะลา

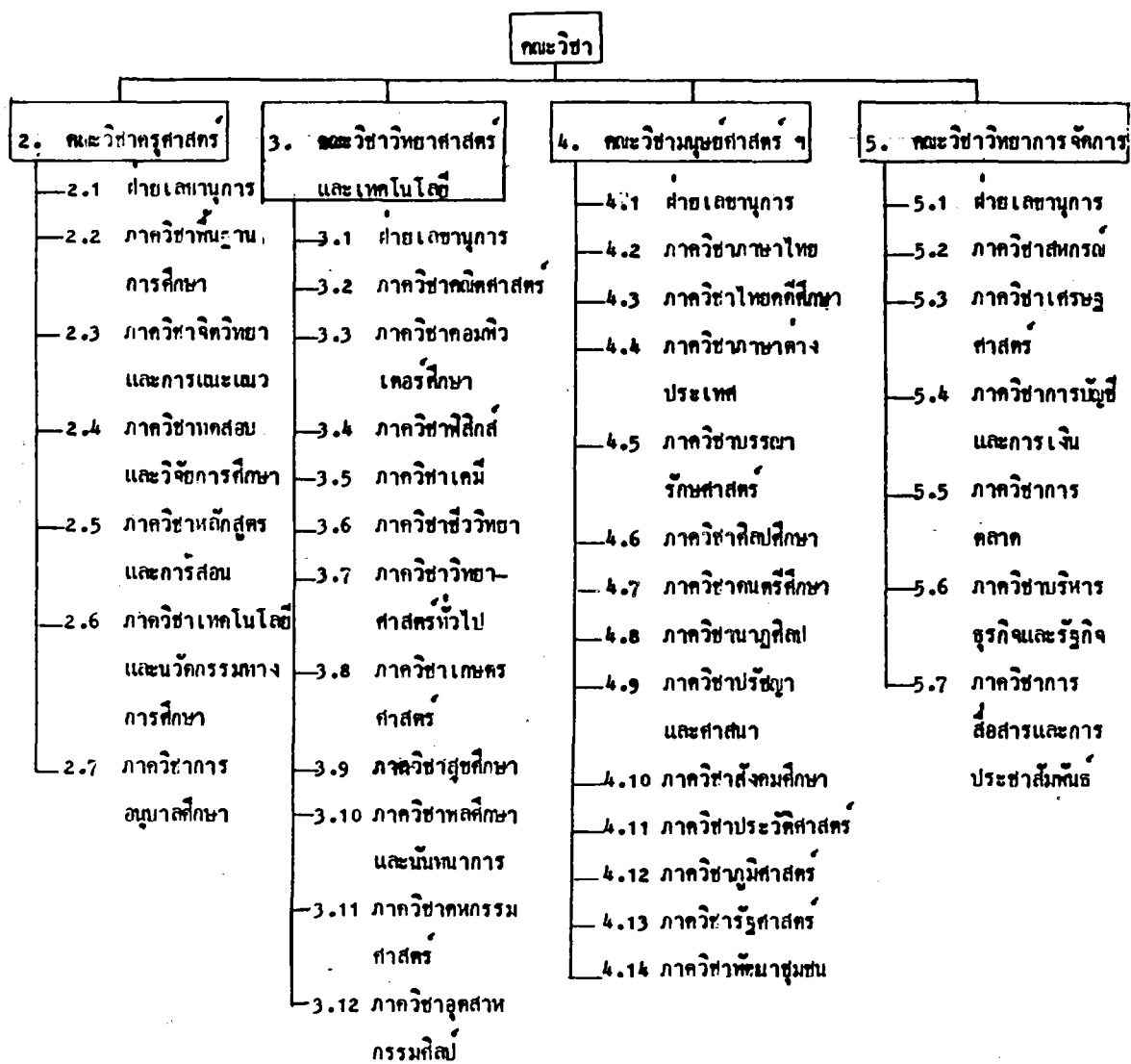
การแบ่งส่วนราชการในสำนักงานอธิการบดีปรากฏในภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 การแบ่งส่วนราชการในสำนักงานอธิการ

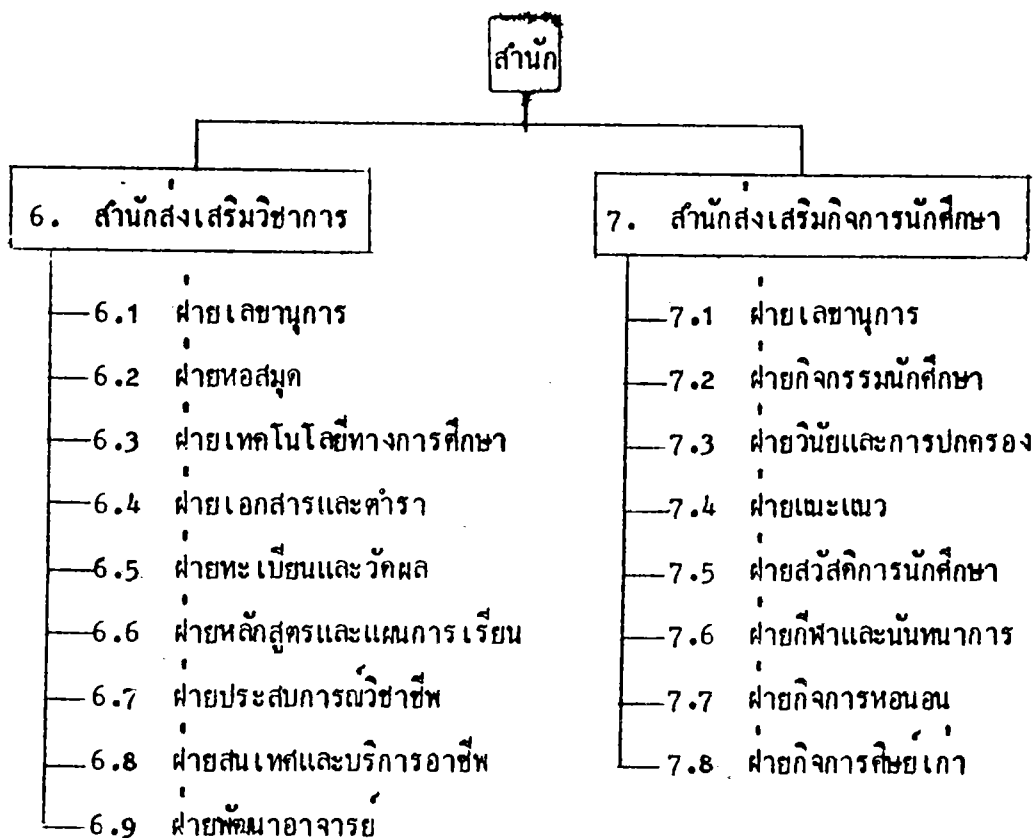
การแบ่งส่วนราชการของคณะวิชาต่าง ๆ ปรากฏถึงภาพประกอบ 3 (วิทยาลัย

ครูตะลา 2527 : 4)

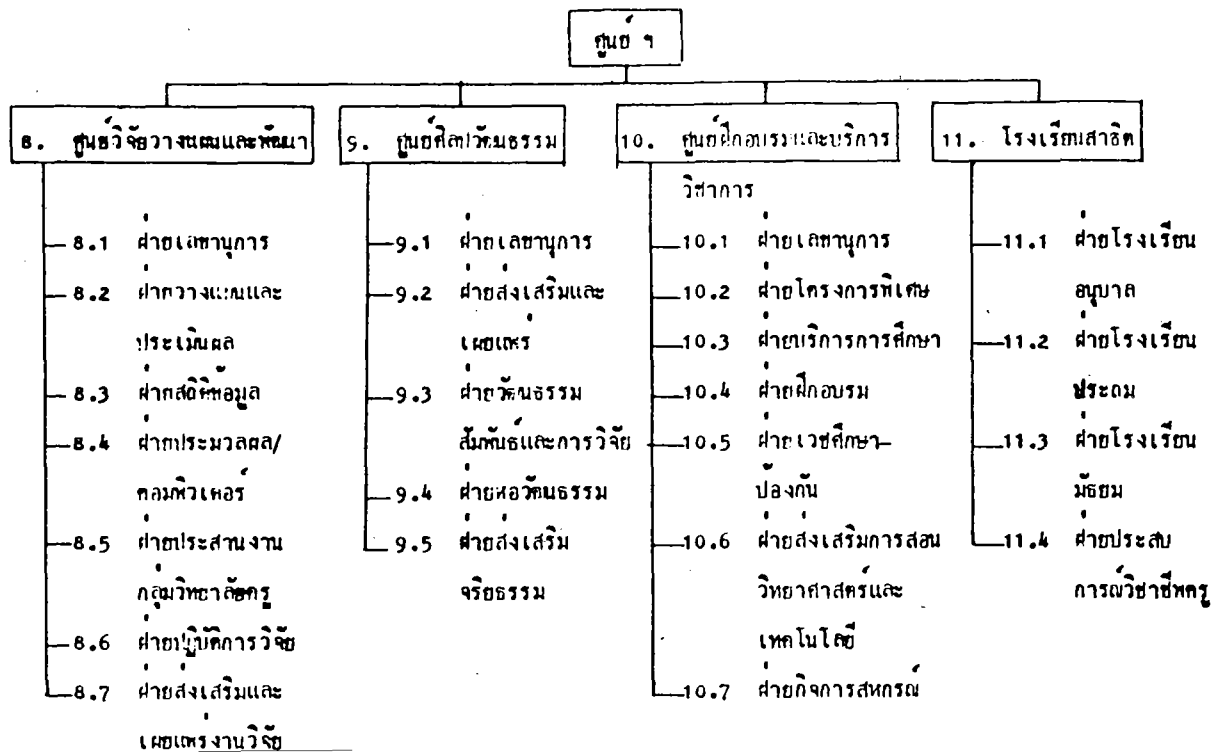
ภาพประกอบ 3 การแบ่งส่วนราชการของคณะวิชาต่าง ๆ

การแบ่งส่วนราชการของสำนักงานต่าง ๆ ปรากฏทั้งภาพประกอบ 4
(วิทยาลัยครูยะลา 2527 : 5)

ภาพประกอบ 4 การแบ่งส่วนราชการของสำนัก

การแบ่งส่วนราชการของศูนย์ต่าง ๆ ปรากฏในภาพประกอบ 5 (วิทยาลัยครูยะลา
2527 : 6)

หมายเหตุ คณะที่ังไม่มีโรงเรียนสาธิต ฝ่ายประสบการณวิชาชีพรูขึ้นอยู่กัสำนักส่งเสริมวิชาการ
แก้ไขข้อ 6.9

ภาพประกอบ 5 การแบ่งส่วนราชการของศูนย์ต่าง ๆ

บุคลากรอาจารย์วิทยาลัยครูยะลา

บุคลากรอาจารย์วิทยาลัยครูยะลา มีจำนวนทั้งสิ้น 137 คน เป็นชาย 77 คน หญิง 60 คน มีระดับวุฒิและตำแหน่งดังรายละเอียดในตารางต่อไปนี้

ตาราง 9 จำนวนบุคลากรอาจารย์จำแนกตามวุฒิ และตำแหน่ง

ตำแหน่ง ระดับวุฒิ	อาจารย์ 1	อาจารย์ 2	อาจารย์ 3	ผศ.	รศ.	ศ.	รวม
ปริญญาตรี	33	21	1	1	-	-	56
สูงกว่าปริญญาตรี	-	2	1	1	-	-	4
ปริญญาโท	30	38	-	7	-	-	75
ปริญญาเอก	1	1	-	-	-	-	2
รวม	64	62	2	9	-	-	137

ที่มา แผนกแผนงานฯ วิทยาลัยครูยะลา

บุคลากรอาจารย์วิทยาลัยครูยะลา เมื่อแยกเป็นคณะวิชาต่าง ๆ จะมีรายละเอียดดังนี้คือ

1. คณะวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีบุคลากรอาจารย์จำนวนทั้งสิ้น 40 คน เป็นชาย 22 คน หญิง 18 คน มีระดับวุฒิและตำแหน่งดังรายละเอียดในตารางต่อไปนี้

ตาราง 10 บุคลากรอาจารย์คณะวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำแนกตามวุฒิและตำแหน่ง

ตำแหน่ง วุฒิ	อาจารย์ 1	อาจารย์ 2	อาจารย์ 3	ผศ.	รศ.	ศ.	รวม
ปริญญาตรี	10	7	1	1	-	-	19
สูงกว่าปริญญาตรี	-	-	-	1	-	-	1
ปริญญาโท	7	11	-	2	-	-	20
ปริญญาเอก	-	-	-	-	-	-	-
รวม	17	18	1	4	-	-	40

ที่มา แผนกแผนงาน วิทยาลัยครูยะลา

2. คณะวิชาวิทยาการจัดการ มีบุคลากรอาจารย์ทั้งสิ้น 10 คน เป็นชาย 7 คน หญิง 3 คน มีระดับวุฒิและตำแหน่งดังรายละเอียดในตารางต่อไปนี้

ตาราง 11 บุคลากรอาจารย์คณะวิชาวิทยาการจัดการ จำแนกตามวุฒิและตำแหน่ง

ตำแหน่ง วุฒิ	อาจารย์ 1	อาจารย์ 2	อาจารย์ 3	ผศ.	รศ.	ศ.	รวม
ปริญญาตรี	4	3	-	-	-	-	7
สูงกว่าปริญญาตรี	-	-	-	-	-	-	-
ปริญญาโท	1	2	-	-	-	-	3
ปริญญาเอก	-	-	-	-	-	-	-
รวม	5	5	-	-	-	-	10

ที่มา แผนกแผนงาน วิทยาลัยครูยะลา

3. คณะวิทยาศาสตร์ มีบุคลากรอาจารย์ทั้งสิ้น 31 คน เป็นชาย 17 คน หญิง 14 คน มีระดับวุฒิและตำแหน่งดังรายละเอียดในตารางต่อไปนี้

ตาราง 12 บุคลากรอาจารย์คณะวิทยาศาสตร์ จำแนกตามวุฒิและตำแหน่ง

ตำแหน่ง วุฒิ	อาจารย์ 1	อาจารย์ 2	อาจารย์ 3	ผศ.	รศ.	ศ.	รวม
ปริญญาตรี	3	2	-	-	-	-	5
สูงกว่าปริญญาตรี	-	1	-	-	-	-	1
ปริญญาโท	11	13	-	-	-	-	24
ปริญญาเอก	-	1	-	-	-	-	1
รวม	14	17	-	-	-	-	31

ที่มา แผนกแผนงาน วิทยาลัยครูยะลา

4. คณะวิชาามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีบุคลากรอาจารย์ทั้งสิ้น 56 คน เป็นชาย 31 คน หญิง 25 คน มีระดับวุฒิและตำแหน่งดังรายละเอียดในตารางต่อไปนี้

ตาราง 13 บุคลากรอาจารย์คณะศึกษามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำแนกตามวุฒิและตำแหน่ง

ตำแหน่ง วุฒิ	อาจารย์ 1	อาจารย์ 2	อาจารย์ 3	ผศ.	รศ.	ศ.	รวม
ปริญญาตรี	16	9	-	-	-	-	25
สูงกว่าปริญญาตรี	-	1	1	-	-	-	2
ปริญญาโท	11	12	-	5	-	-	28
ปริญญาเอก	1	-	-	-	-	-	1
รวม	28	22	1	5	-	-	56

ที่มา แผนกแผนงาน วิทยาลัยครูยะลา

จากข้อมูลที่กล่าวมาข้างต้น สรุปว่าวิทยาลัยครูยะลา กำลังก้าวไปสู่การเป็นสถาบันอุดมศึกษาโดยสมบูรณ์ จะมีหน้าที่ให้การศึกษาและวิจัยในสาขาวิชาการต่าง ๆ ได้อย่างกว้างขวาง การดำเนินการจะบรรลุเป้าหมายหรือไม่ขึ้นอยู่กับศักยภาพและสมรรถภาพของนักปฏิบัติการซึ่งได้แก่ผู้บริหารและบุคลากรอาจารย์ของวิทยาลัยครูยะลานั้นเอง

การศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการ

ความเป็นไปได้ (feasibility) มีความหมายว่าปฏิบัติได้ จัดการได้ บริการได้ และมีเหตุผล (H.W. Fowler. 1964 : 442)

การศึกษาความเป็นไปได้ (feasibility study) ของโครงการใด ๆ นั้น เป็นความพยายามที่จะค้นหาข้อเท็จจริงเพื่อเสนอข้อมูลที่จำเป็นต่อการตัดสินใจก่อนการนำไปปฏิบัติจริง และเพื่อหาข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นต่อการวางแผน ประเมินผลแผน และกำหนด

การปฏิบัติแผน ผลพลอยได้จากการศึกษาความเป็นไปได้ก็คือ ทำให้มีการตรวจสอบสภาพปัญหา และผลประโยชน์ที่ได้จากการเปลี่ยนแปลงไปจากระบบเดิมที่เป็นอยู่ (Hussain. 1973 : 214 - 217) การศึกษาความเป็นไปได้เป็นการประเมินโครงการก่อนตกลงใจให้มีการดำเนินงาน นอกจากคำนี้แล้วยังมีชื่อเรียกอื่น ๆ อีก เช่น การประเมินสภาพทั่วไป (project appraisal) หรือการวิเคราะห์โครงการเพื่อการวางแผน (project analysis) เป็นต้น (อุทัย บุญประเสริฐ ม.ป.ป. : 17)

การศึกษาความเป็นไปได้อิงโครงการในวงการธุรกิจ

การศึกษาความเป็นไปได้อิงโครงการใช้กันมากในวงการธุรกิจ โดยทั่วไปโครงการที่จะมีการลงทุนมักจะมีการศึกษาความเป็นไปได้อิงต้นทุนของโครงการเสียก่อน โดยอาศัยข้อมูลและข้อเท็จจริงต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อมูลประเภททุติยภูมิ (secondary data) ที่พอจะหาได้ เพื่อช่วยการตัดสินใจเบื้องต้นว่าโครงการลงทุนนั้น มีหนทางพอที่จะดำเนินได้หรือไม่ (อัฐพล ชันธไชย 2526 : 12) หากเป็นโครงการใหญ่ต้องอาศัยการกู้เงินจากแหล่งการเงินต่าง ๆ แหล่งสนับสนุนทางการเงินจะให้เงินกู้แก่โครงการที่มีหลักการดี มีทางสำเร็จ มีความสามารถในการชำระเงินกู้ เป็นโครงการที่ได้เสาะหาและเตรียมขึ้นมาอย่างระมัดระวัง ได้มีการประเมินอย่างละเอียด มีการทำข้อตกลงอย่างรอบคอบ และมีการติดตามดูแลอย่างใกล้ชิด (สุรศักดิ์ นานานุกูล 2522 : 4 - 5) การที่โครงการจะมีคุณสมบัติดังกล่าวได้ก็จะต้องมีการประเมินผลโครงการก่อนการดำเนินงาน หรือการศึกษาความเป็นไปได้ในแง่มุมต่าง ๆ ซึ่งโดยทั่วไปแล้วจะเป็นการวิเคราะห์ในด้านต่าง ๆ คือ (Crifton. 1977 : 34 - 177 ; Hussain. 1973 : 204 - 209 ; อัฐพล ชันธไชย 2526 : 12 - 22 ; สุรศักดิ์ นานานุกูล 2522 : 10 - 11 ; วีระพล สุวรรณนันท 2524 : 1 - 11 ; อุทัย บุญประเสริฐ 2527 : 13 - 15)

1. ความเป็นไปได้ทางด้านการเศรษฐกิจและการเงิน (Economic and Financial Feasibility) เป็นการวิเคราะห์ว่าการลงทุนจะได้รับผลตอบแทนคุ้มหรือไม่ และผู้ดำเนินโครงการมีงบประมาณเพียงพอหรือไม่เพียงใด

2. ความเป็นไปได้ทางเทคนิค (Technical Feasibility)

การวิเคราะห์ทางเทคนิคในทางธุรกิจโดยปกติจะหมายถึงการวิเคราะห์ทางเครื่องจักร เครื่องมือเครื่องมือหรืออุปกรณ์ทางวิศวกรรมเป็นสำคัญว่าเหมาะสมกับงานหรือไม่

3. ความเป็นไปได้นานการ (Organizational Feasibility)

ผู้บริหารคือผู้นำทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดมาผสมผสานกันอย่างประหยัดและมีประสิทธิภาพเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการ ดังนั้นการวิเคราะห์ทางนานการจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งตามปกติจะวิเคราะห์ในเรื่องคุณสมบัติ คุณสมบัติ และประสบการณ์ของตัวผู้บริหาร การจัดหน่วยงาน ระเบียบวิธีในการปฏิบัติงาน ตลอดจนพฤติกรรมของผู้บริหาร ผู้บังคับบัญชา และเพื่อนร่วมงานว่ามีการทำงานเป็นทีมหรือไม่ เป็นต้น

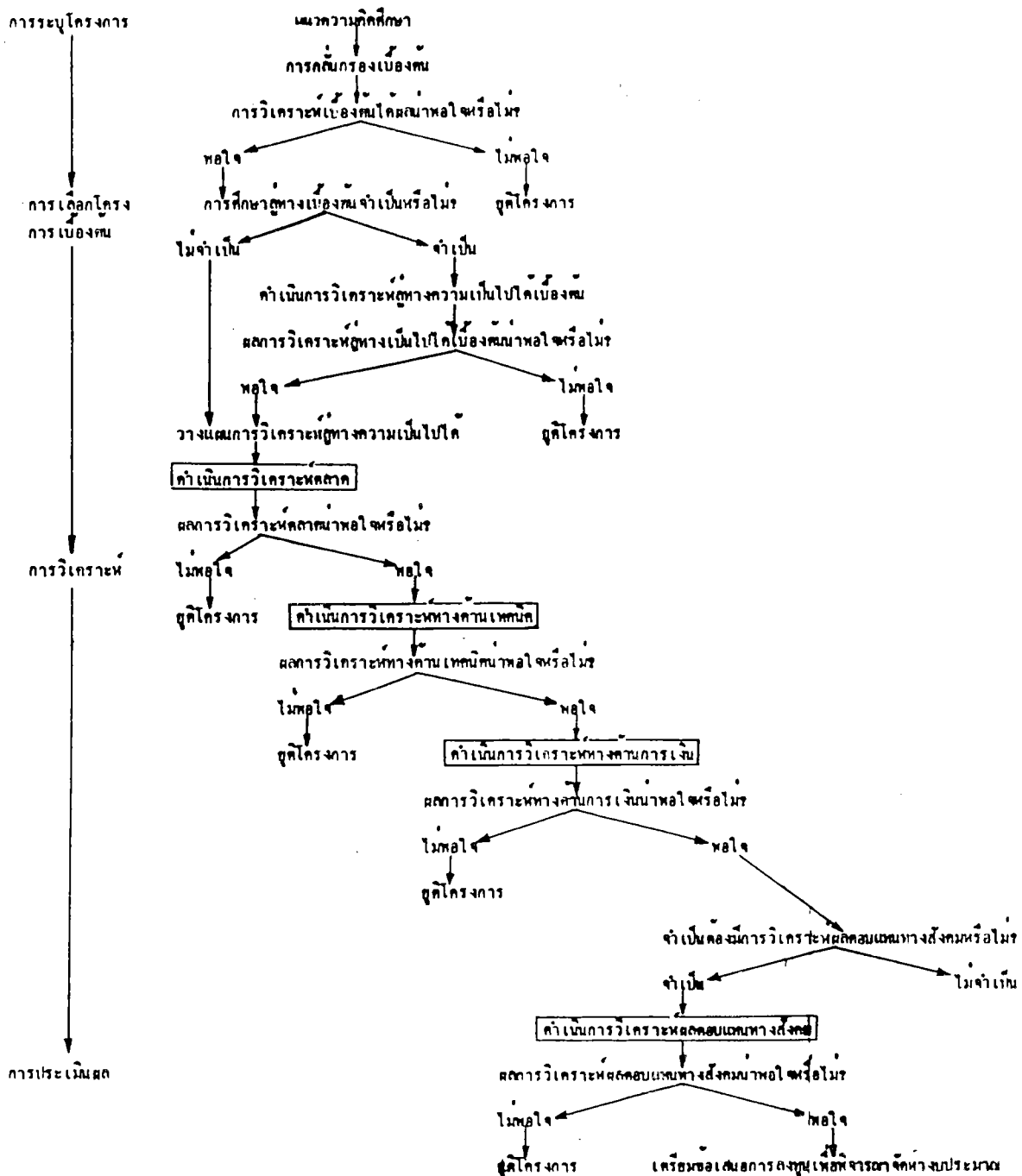
4. การวิเคราะห์ด้านการตลาด (Marketing Analysis) เพื่อทราบ

ก่อนว่า บุคคลประเภทไหนที่ต้องการผลิตภัณฑ์ที่ผลิตขึ้นมา สถานภาพตัวเองเมื่อเปรียบเทียบกับคู่แข่ง การวิเคราะห์อุปสงค์ อุปทานทั้งอดีต ปัจจุบัน และอนาคต ตลอดจนแผนการตลาดของโครงการ เป็นต้น

5. การวิเคราะห์ทางสังคม (Social Analysis) เพื่อทราบปัจจัยทาง

สังคมที่อาจมากระทบต่อแผน และโครงการ คือ ศาสนา วัฒนธรรมนิยมประเพณี กฎหมาย และการเมืองการปกครอง เป็นต้น

กริฟตัน (มัวร์ล ชันธไชย 2526 : 12 อ้างอิงมาจาก Crifton. 1977 : 3)
อธิบายถึงกระบวนการการศึกษาความเป็นไปได้ โดยแสดงเป็นภาพประกอบข้างล่างนี้

ภาพประกอบ 6 กระบวนการวิเคราะห์สู่ทางของความเป็นไปได้ของโครงการ

ครีฟตันแสดงการวิเคราะห์ความเป็นไปได้ในต่าง ๆ เป็นขั้นตอนลัดกันกันไป กล่าวคือ ดำเนินการวิเคราะห์ตลาดก่อนการวิเคราะห์ทางเทคนิควิธี แล้วจึงวิเคราะห์ทางด้านการเงินและเศรษฐกิจตามลำดับ และถ้าหากมีความจำเป็นก็มีการวิเคราะห์ผลตอบแทนทางสังคมเป็นขั้นสุดท้าย ซึ่งมักกระทำกับโครงการใหญ่ ๆ ของรัฐ อันจะเกิดผลกระทบแก่ประชาชนส่วนรวม

อย่างไรก็ดีในบางกรณี การวิเคราะห์ความเป็นไปได้ในด้านต่าง ๆ ดังกล่าว จะทำเป็นคู่ขนานพร้อม ๆ กันไป ไม่ต้องวิเคราะห์เป็นขั้นตอนตามแบบของครีฟตัน วิธีการที่ใช้ขึ้นอยู่กับลักษณะธรรมชาติ และความซับซ้อนของปัญหาที่ทำการวิจัย โครงการที่มีความซับซ้อนละเอียดอ่อนมากเท่าใด การวิเคราะห์ความเป็นไปได้ก็ต้องรอบคอบถี่ถ้วนมากขึ้นเท่านั้น

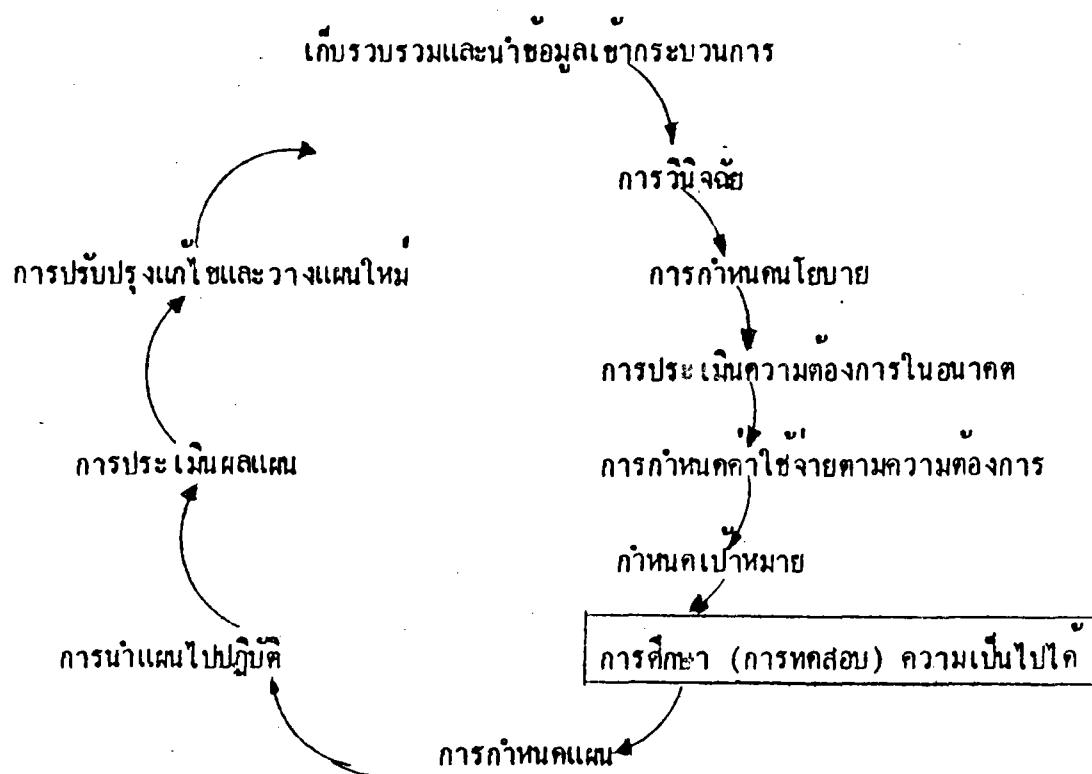
การศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการ หรือการวางแผนทางการศึกษา

1. การศึกษาความเป็นไปได้ : ขั้นตอนหนึ่งของการวางแผนทางการศึกษา

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2525 : 104 - 105) ได้สรุปความหมายของการศึกษาความเป็นไปได้ (feasibility study) หรือการทดสอบความเป็นไปได้ว่า คือการพิจารณาข้อสมมุติฐาน ซึ่งมีผลต่อความสำเร็จหรือไม่สำเร็จ ของเป้าหมายในแผนอย่างเป็นระบบ เพราะแผนที่จะเป็นไปได้นั้นเพียงแต่การแปลความหมายของวัตถุประสงค์และเป้าหมายยังไม่เพียงพอ จะต้องคำนึงถึงวิธีการจัดการความมีเหตุผล และปัญหาบุคลากร ตลอดจนความคิดเห็นและปฏิกิริยาประกอบควยเวอร์เดลิน (Werdelin. 1977 : 276) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการศึกษาความเป็นไปได้โดยสังเขป ๆ ว่า จะช่วยให้แกวางแผนทราบว่าแผนนั้นปฏิบัติได้หรือไม่ และทราบวิธีการที่จะนำไปสู่จุดหมายและเป้าหมายที่พึงประสงค์ได้

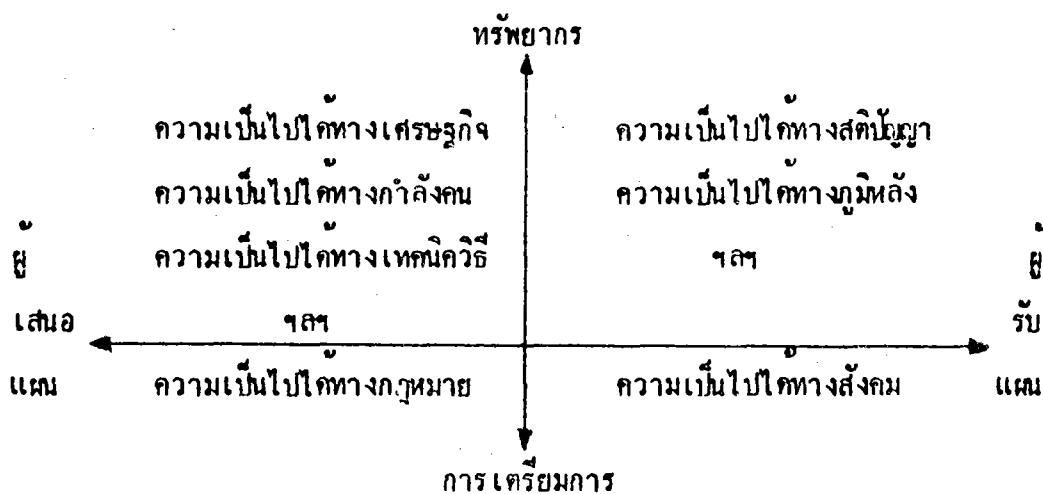
การศึกษาความเป็นไปได้ เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการวางแผนการศึกษาในขั้นวางแผน (planning) เป็นขั้นตอนที่เกิดขึ้นระหว่างการกำหนดเป้าหมาย และการกำหนดแผนงาน (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2525 : 103 - 104 ; Werdelin. 1977 : 273 - 274) ซึ่งสามารถทำให้ลุล่วงไปได้ในระยะเวลาอันสั้น ตรงกันข้ามกับ

การประเมินผลแผน ซึ่งเป็นกิจกรรมต่อเนื่องในกระบวนการวางแผน ใช้เวลาเป็นสัดส่วนค่อนข้างมากของระยะเวลาทั้งหมดของแผน ขั้นตอนของการศึกษาความเป็นไปได้ปรากฏถึงภาพประกอบต่อไปนี้ (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2525 : 104)

ภาพประกอบ 7 แสดงกระบวนการในการวางแผนทางการศึกษา และการศึกษาความเป็นไปได้

เวอร์เดลิน (Werdelin, 1977 : 273 - 278) กล่าวว่าการศึกษาความเป็นไปได้อาจพิจารณาได้หลายแง่ หลายทิศทาง เช่น พิจารณาในแง่ของผู้เสนอแผน (introducers) และผู้รับแผน (receivers) พิจารณาในแง่ของทรัพยากร ในแง่กฎหมาย ในแง่สังคมและในแง่วิถีชีวิตของผู้สอนและผู้เรียนเป็นต้น การที่แผนจะเป็นไปได้อะไรนั้น จะต้องมีการวิเคราะห์ในสิ่งเหล่านี้เป็นเบื้องต้น เขียนเป็นภาพประกอบได้ดังนี้

ภาพประกอบ 8 การวิเคราะห์แง่มุมต่าง ๆ ในการศึกษาความเป็นไปได้ของการวางแผนทางการศึกษา

จากภาพประกอบนี้ถ้าพิจารณาในแง่ผู้เสนอแผน ก็ต้องมอง 2 ทาง คือความเป็นไปได้ทางทรัพยากร เช่น เศรษฐกิจ กำลังคน และเทคนิควิธี อีกทางหนึ่งคือการเตรียมการในด้านการกฎหมาย เป็นต้น ถ้าพิจารณาในแง่ผู้รับแผน ก็จะต้องมองความเป็นไปได้ 2 ทางเช่นกัน คือ ในแง่ทรัพยากร (มนุษย์) ได้แก่ความเป็นไปได้อิงสติปัญญา และทางภูมิหลัง ทางด้านการเตรียมการได้แก่ความเป็นไปได้อิงสังคม ว่าเต็มใจรับแผนหรือไม่เพียงใด (เช่น นักเรียนหรือผู้ปกครอง เป็นต้น)

2. วิธีการวิเคราะห์และตัดสินความเป็นไปได้ของโครงการหรือการวางแผนทางการศึกษา

ก. แนวการศึกษาของเวอร์เดลิน

แง่มุม หรือองค์ประกอบต่าง ๆ ที่กล่าวมาข้างต้น จากภาพประกอบ 8 นั้น สามารถนำออกมาให้เห็นเพื่อการพิจารณาคัดสนใจได้ ซึ่งการวัดและการพิจารณาคัดสินความเป็นไปได้นี้ จะต้องอาศัยความร่วมมือจากผู้เชี่ยวชาญหลาย ๆ ฝ่าย (Werdelin. 1977 : 284 - 289)

ในด้านเศรษฐกิจก็ได้แก่การคำนวณงบประมาณ ค่าใช้จ่ายตามโครงการที่วางไว้ เพื่อรองรับจำนวนนักเรียนที่เข้ามาใหม่ การเพิ่มครูผู้สอน ตลอดจนอาคารสถานที่ และวัสดุอุปกรณ์ในด้านทรัพยากรมนุษย์ หรือกำลังคนนั้น ก็ต้องการผู้สอนที่มีสมรรถภาพ ผู้สอนที่มีความสามารถในการสร้างสื่อการสอน ผู้เชี่ยวชาญในการแต่งตำรา ซึ่งอาจต้องมีการฝึกอบรมเพื่อให้แผนมีความสมบูรณ์แบบ

สภาพความเต็มใจและความเตรียมพร้อมของบุคคลกลุ่มต่าง ๆ ที่ต้องการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษานี้ อาจศึกษาได้โดยวิธีการทางจิตวิทยาและสังคมวิทยา โดยวิธีให้ผู้เชี่ยวชาญในกลุ่มต่าง ๆ แสดงความคิดเห็น หรือแสดงทัศนคติต่อการเปลี่ยนแปลงนั้น ๆ ออกมา หรือโดยวิธีการสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างโดยตรง บางครั้งอาจต้องมีการทดลองแผนนั้นในสถานการณ์ที่เป็นจริงเพื่อทราบข้อมูลที่แน่นอน ส่วนการวิจัยหลัง หรือสปีดยูยาของผู้เรียนมักใช้วิธีการทดสอบความรู้ ทักษะ สปีดยูยา เป็นต้น

ในการวางแผนการศึกษานี้มักมีปัญหาความเป็นไปได้ที่อยู่ในหลาย ๆ ขั้นตอน ซึ่งจะต้องหาวิธีการทดสอบหรือศึกษาความเป็นไปได้เพื่อการตัดสินใจให้แผนดำเนินไปสู่เป้าหมายอยู่เรื่อย ๆ แผนหรือโครงการทางการศึกษานี้มีมากมายหลายแบบ (Werdelin. 1977 : 288) บางครั้งเป็นแผนใหญ่ครอบคลุมวงจรต่าง ๆ ใดทั้งหมด หรือบางครั้งครอบคลุมวงจรต่าง ๆ หลายวงเข้าด้วยกัน แผนบางแผนอาจแค่บางส่วนบางประเด็นที่เล็ก ๆ เท่านั้น กล่าวให้ชัดเจนขึ้นก็คือ แผนใหญ่ ๆ บางแผนจะครอบคลุมองค์ประกอบ หรือแง่มุมต่าง ๆ ใดทั้งหมด เช่น จำนวนนักเรียน การฝึกและการคัดเลือกตัวผู้สอน การสร้างอาคารใหม่ การกำหนดที่ตั้งของโรงเรียนหรือสถานศึกษา และองค์ประกอบที่มีใช้เชิงปริมาณอื่น ๆ ส่วนบางแผนจะสัมผัสเพียงบางส่วน เช่น ในเรื่องหลักสูตร หรือการฝึกอบรมครูผู้สอน เป็นต้น การที่แผนหรือโครงการทางการศึกษามีขอบเขตกว้าง แตกต่างกันไปเช่นนี้ การศึกษาความเป็นไปได้อาจใช้วิธีแตกต่างกันไปด้วยความเหมาะสม

การศึกษความเป็นไปได้นั้นส่วนหนึ่งส่วนใดของการวางแผนการศึกษาเพื่อการตัดสินใจดำเนินการตามแผนนั้น มีขั้นตอนพอสรุปได้ดังต่อไปนี้ (Werdelin. 1977 :

1. อธิบายสถานการณ์ในการวางแผน เพื่อให้มองเห็นภาพรวมที่สมบูรณ์ เช่น แผนจะมีผลกระทบใดของสถานศึกษา วิธีการใดที่จะทำให้แผนบรรลุเป้าหมาย มีใครบ้างที่จะได้รับผลกระทบจากแผน

2. อธิบายสถานการณ์การตัดสินใจ บางครั้งผู้วางแผนมีได้อำนาจในการตัดสินใจในสิ่งที่ศึกษามาแล้วในเบื้องต้นแต่อย่างใด จึงควรให้กระจ่างว่าผู้ใดจะมีอำนาจตัดสินใจในระดับใด ขั้นตอนใด

3. รวบรวมข้อมูลที่มีอยู่

4. ระบุนกรอบร่างในด้านต่าง ๆ เช่น งบประมาณ ระยะเวลา ความพร้อมด้านบุคลากร วัสดุอุปกรณ์ ทักษะของบุคคลที่มีผลต่อการวางแผน เป็นต้น

5. ศึกษาความเป็นไปได้ (study of possibilities) จากขั้นตอนที่ 4 ที่กล่าวมา อาจมีการปรึกษาหารือกันระหว่างผู้เชี่ยวชาญด้านต่าง ๆ เพื่อตัดสินใจความเป็นไปได้ของแผน หากพบว่ามีความเป็นไปได้ในขั้นนี้ก็จะได้มีการตัดสินใจดำเนินการปฏิบัติตามแผนต่อไป แต่ถ้าพบว่าข้อมูลต่าง ๆ ยังไม่เพียงพอแก่การตัดสินใจ ก็จะได้วางแผนศึกษาความเป็นไปได้ในขั้นต่อไป

6. การหาข้อมูลเพิ่มเติม ข้อมูลที่รวบรวมมาในข้อ 3 อาจมีบางส่วนยังไม่สมบูรณ์หรือขาดหายไป เป็นหน้าที่ของผู้เชี่ยวชาญที่จะร่วมมือกับผู้วางแผนคิดหาวิธีการรวบรวมข้อมูลในส่วนนี้

7. การจัดกระทำและตีความข้อมูล ข้อมูลที่ได้อาจใหม่และข้อมูลที่มียุ่เดิมก็จะนำมาจัดกระทำและตีความเพื่อการตัดสินใจต่อไป

8. ป้อนข้อมูลย้อนกลับไปยังแผน (feed back of data to the plan)

9. ทบทวนแผน (revision of the plan)

10. การตัดสินใจเพื่อดำเนินการต่อไป

ในขั้นที่ 10 นี้ หากพบว่าไม่จำเป็นต้องมีการทดลองปฏิบัติแผนในกลุ่มเล็ก ๆ เพื่อทดสอบแผนเสียก่อนแล้ว ก็ดำเนินในขั้นต่อไป คือ ขั้นที่ 11

11. การนำแผนไปปฏิบัติ

แต่หากพบว่าจำเป็นต้องทดลองกับกลุ่มย่อยเสียก่อน ก็จะทำเนิ่นๆ

ต่อไป คือ

12. การวางแผนการศึกษาเบื้องต้น (planning of a preliminary study) ผู้เชี่ยวชาญในการวิจัยทางการศึกษามักจะเป็นผู้ออกแบบการศึกษาวิจัยในขั้นนี้

13. ดำเนินการตามการวางแผนการศึกษา หรือทดลองเบื้องต้น ในขั้น 12

14. เก็บรวบรวมข้อมูล

15. การจัดกระทำและตีความข้อมูล

16. ป้อนข้อมูลย้อนกลับไปยังแผน

17. การทบทวนแผน

18. การตัดสินใจเพื่อกำหนดการต่อไป

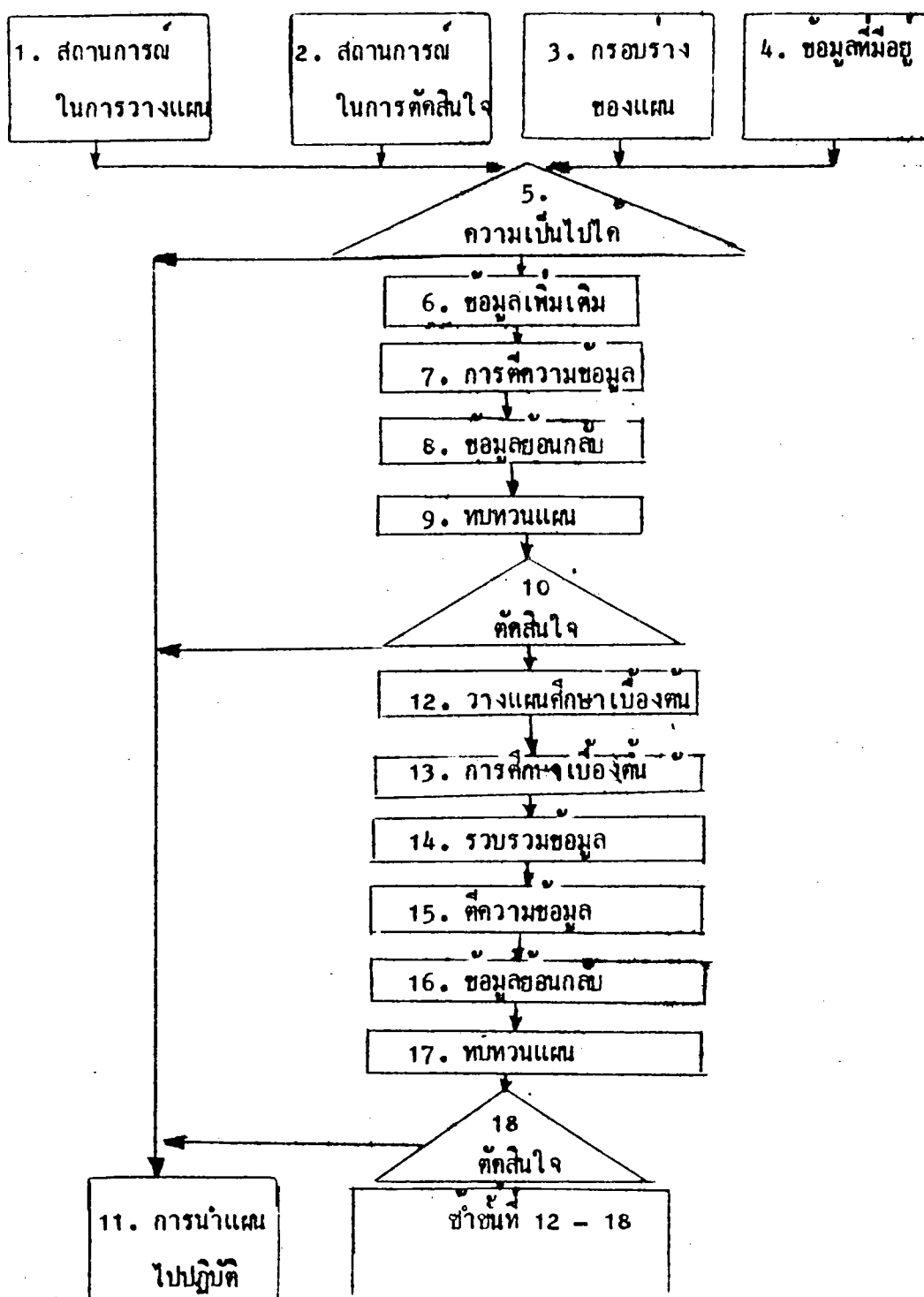
การตัดสินใจครั้งใหม่นำไปสู่ขั้นตอนต่อไป ซึ่งอาจเป็นไปได้ 2 ทาง คือ

ก. พบว่าแผนเป็นที่น่าสนใจ ก็ดำเนินการต่อไปตามขั้น 11 คือ การนำ

แผนไปปฏิบัติ

ข. พบว่าจำเป็นต้องมีการทดลองแผนเป็นกลุ่มย่อยอีกต่อไป ก็จะดำเนินการตามขั้นตอนที่ 12 - 18 อีกครั้งหนึ่ง แล้วมีการตัดสินใจอีกครั้ง ทำอย่างนี้จนกว่าจะยอมรับแผนหรือยกเลิกแผนนั้นในที่สุด

ขั้นตอนต่าง ๆ ที่กล่าวมานี้ไม่จำเป็นต้องเรียงลำดับตายตัว หรือขึ้นต่อกันเสมอไป 4 ขั้นแรกนี้อาจจะกระทำในขณะเดียวกันได้ บางขั้นตอน เช่น 8, 9, 10 หรือ 16, 17, 18 ก็ไม่จำเป็นต้องเรียงลำดับกันตายตัว การทบทวนแผนอาจจะกระทำก่อนหรือหลังการตัดสินใจเพื่อกำหนดการต่อไปก็ได้ ขั้นตอนในการศึกษาความเป็นไปได้ทั้งหมดที่กล่าวมาเขียนเป็นภาพประกอบได้ ดังนี้ (Werdelin. 1977 : 291)

ภาพประกอบ 9 ขั้นตอนต่าง ๆ ในการศึกษาความเป็นไปได้ของการวางแผนทางการศึกษา

ข. แนวการศึกษาของฮัสเซน

ฮัสเซน (Hussain, 1973 : 194 - 217) ได้เสนอวิธีการศึกษาความเป็นไปได้อัน
ในทัศนะของบริหารการอุดมศึกษาว่า ในการศึกษาความเป็นไปได้อันโครงการใด ๆ นั้น
จะมีขั้นตอนที่สำคัญ 4 ขั้นตอน คือ

1. การกำหนดปัญหาเพื่อการศึกษาความเป็นไปได้อัน
2. การหาทางแก้ปัญหา
3. การวิเคราะห์ความเป็นไปได้อัน
4. การหาทางเลือก หรือการตัดสินใจที่เหมาะสม

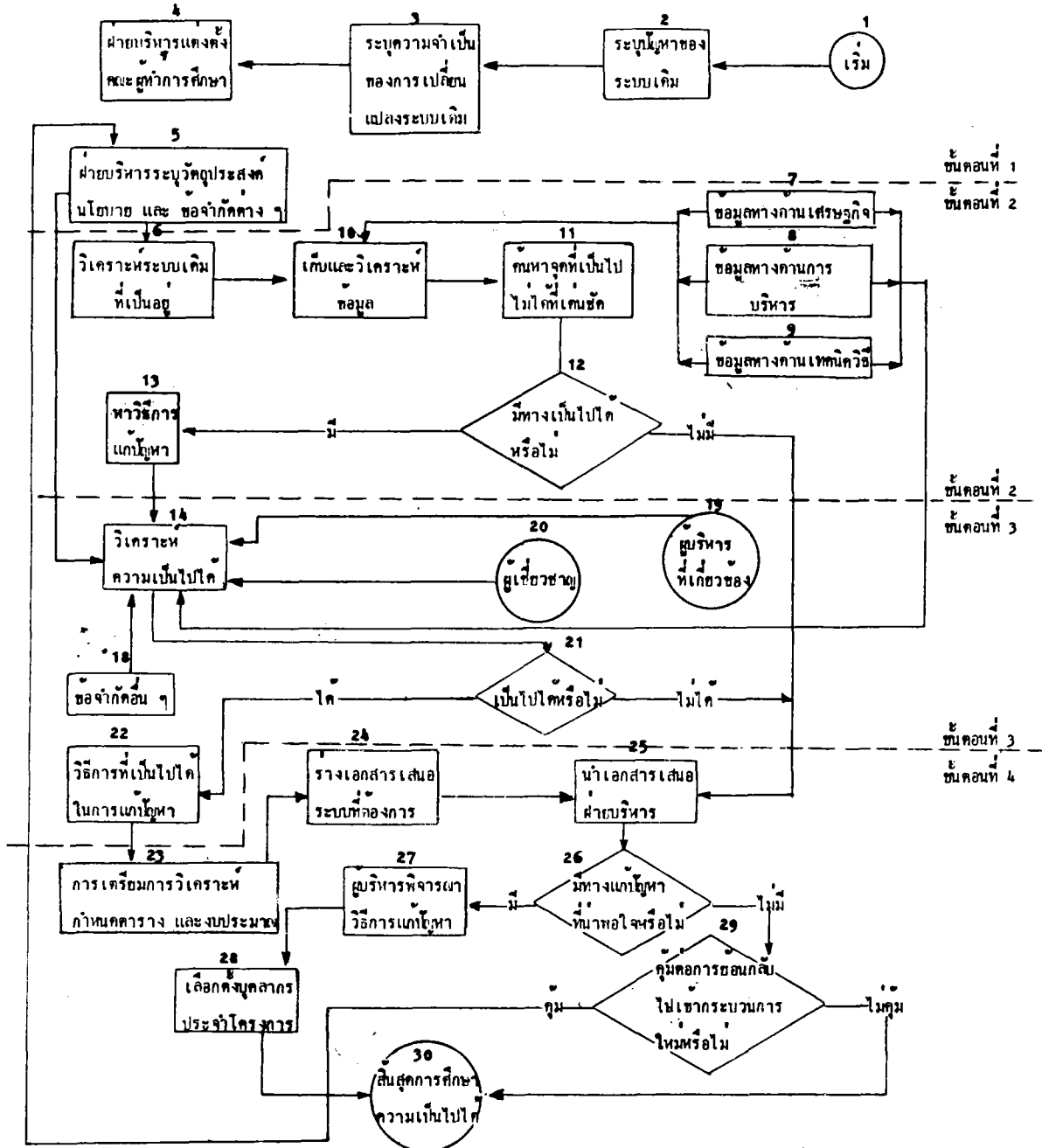
ขั้นตอนที่ 1 เป็นการระบุสภาพปัญหาของระบบเดิมที่เป็นอยู่ ระบบความจำเป็นที่
จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงระบบเดิม มีการกำหนดคณะบุคคลเพื่อศึกษาความเป็นไปได้อัน มีการ
ระบุวัตถุประสงค์ของการศึกษาที่สัมพันธ์กับนโยบายและข้อจำกัดต่างๆ ที่เป็นอยู่จากฝ่ายบริหาร

ขั้นตอนที่ 2 เริ่มด้วยการศึกษาวิเคราะห์ระบบงานเดิมที่เป็นอยู่ โดยรวบรวมข้อมูล
ด้านเศรษฐกิจ ด้านการบริหาร และด้านเทคนิควิธี ต่อมาเป็นการวิเคราะห์ความเป็นไป
ไม่ได้ที่เห็นได้ชัดเจนจากระบบเดิม และมีหนทางที่เหมาะสมที่จะดำเนินการขั้นตอนต่อไปหรือไม่
หากพบคำตอบในทางบวกก็จะให้หาวิธีการแก้ปัญหาในขั้นตอนต่อไป หากพบคำตอบในทางลบก็
เสนอรายงานต่อผู้บริหารได้รับทราบ ขั้นตอนต่อไปก็ยุติ

ขั้นตอนที่ 3 เป็นการทดสอบความเป็นไปได้อันในการแก้ปัญหาที่ได้มาจากขั้นตอนที่ 2
ในขั้นนี้เป็นการวิเคราะห์ความเป็นไปได้อันของโครงการโดยพิจารณาเงื่อนไขและข้อจำกัด
ต่าง ๆ ทางด้านเศรษฐกิจและการเงิน ด้านการบริหาร ด้านเทคนิควิธี และด้านอื่น ๆ
ที่กล่าวมาแล้วในขั้นตอนที่ 2 ต่อไปเป็นการตัดสินใจความเป็นไปได้อันซึ่งพิจารณาโดยคณะผู้ศึกษา
ความเป็นไปได้อันโดยตรง หรืออาจจะขอคำแนะนำปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญอื่น ๆ หรือจากผู้บริหาร
ร่วมด้วย บางครั้งพบว่ามีความเป็นไปได้หลายทาง แต่ไม่สามารถจะนำไปดำเนินการได้
โดยพร้อมกัน เนื่องจากอุปสรรคด้านการเงิน หรือบุคลากร คณะผู้ศึกษาความเป็นไปได้อัน
ต้องจัดลำดับทางเลือกก่อน-หลัง ไว้ให้เห็นด้วย

ขั้นตอนที่ 4 เป็นขั้นตอนสุดท้ายซึ่งผู้บริหารจะเป็นผู้ตัดสินใจ คณะผู้ศึกษาความเป็นไปไต่ต่องรางเสนอเอกสารข้อสรุป ข้อเสนอแนะที่สะดวกแก่ผู้บริหารได้พิจารณา หากผู้บริหารเห็นว่าหนทางเลือกตามเสนอนั้นเป็นที่พอใจทั้งในด้านงบประมาณ และด้านอื่น ๆ ก็จะสรรหาบุคลากรเพื่อดำเนินโครงการต่อไป หากผลที่เสนอยังไม่เป็นที่พอใจก็อาจให้มีการนำไปพบทวนใหม่ในขั้นตอนที่ 1 ขั้นตอนของการศึกษาความเป็นไปได้ที่กล่าวมาข้างต้น แสดงเป็นแผนภาพได้ดังนี้

(Hussain. 1973 : 216)

ภาพประกอบ 10 ขั้นตอนและกระบวนการศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการ

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาความเป็นไปได้ของการวางแผนทางการศึกษา

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาความเป็นไปได้ในการวางแผนทางการศึกษาที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้ เป็นงานวิจัยที่มีได้เกี่ยวข้องกับวิทยาลัยชุมชนโดยตรง แต่น่าจะกล่าวไว้เพื่อให้เห็นวิธีการและแง่มุมต่าง ๆ ของการศึกษาความเป็นไปได้ในการวางแผนทางการศึกษาดังกล่าวด้วย

เคกซ์เตอร์ (Dexter. 1974 : 4553 - A) ได้ศึกษาความเป็นไปได้ในการป้องกันสภาพแวดล้อมที่รบกวนบรรยากาศในการเรียนการสอน โดยควบคุมการก่อสร้างให้ช่วยป้องกันปัญหาดังกล่าว วิธีการที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าคือ

- 1) ทบทวนวรรณกรรมและเอกสารที่เกี่ยวข้อง
- 2) สร้างเกณฑ์จากการทบทวนเอกสารในข้อ 1 นำเกณฑ์ที่สร้างขึ้นไปสัมภาษณ์สถานิก ผู้วางแผนการก่อสร้างของโรงเรียน วิศวกรรม และคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน
- 3) เลือกโรงเรียน
- 4) ประเมินผลโรงเรียนตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้
- 5) คัดเลือกประกอบในการก่อสร้างที่จำเป็นต่อการปรับปรุงโรงเรียนที่เลือกมาใหม่จากการรบกวนใด
- 6) วิเคราะห์ค่าใช้จ่ายทั้งระหว่างก่อสร้าง และเมื่อการก่อสร้างได้เสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้ว

แอดคิงตัน (Addington. 1977 : 2731 - A) ได้ศึกษาความเป็นไปได้ของคณะกรรมการฝึกงานแห่งสหภาพแรงงาน ที่จะฝึกงานบางส่วนให้กับโรงเรียนเทคนิค รัฐอาร์เคินซอส จุดมุ่งหมายของการวิจัยก็เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ในการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างคณะกรรมการฝึกงานของสหภาพแรงงาน กับโรงเรียนเทคนิค-อาชีวต่าง ๆ และเพื่อระบุวิธีการที่คณะกรรมการดังกล่าวจะได้เข้ามาช่วยในการฝึกงานของสถาบันเทคนิค-อาชีวเหล่านั้น การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการรวบรวมข้อมูลโดยวิธีต่าง ๆ คือ

- 1) วิจัย
- 2) แสดงความคิดเห็น
- 3) สัมภาษณ์
- 4) การประชุมปรึกษาหารือ

เบอเรียส - มาโตเรล (Berrious-Martorell. 1977 : 4887 - A)

ไคศึกษาความเป็นไปได้ ในการใช้ระบบโทรทัศน์ เป็นสื่อการเรียนการสอนในระดับ
อุดมศึกษาในเปอร์โตริโก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นข้าราชการ และผู้นำ
ทางการอุดมศึกษาจำนวน 26 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลได้แก่แบบสัมภาษณ์ การจด
บันทึกและการบันทึกเสียง

คีธ (Keith. 1977 : 6912 - A) ไคศึกษาความเป็นไปได้

ในการพัฒนาเครื่องมือ เพื่อวัดผลทักษะการแก้ปัญหาด้วยตนเองของนักศึกษาเลขนุการ
เครื่องมือที่สร้างขึ้นนี้ครอบคลุมพื้นฐานของการแก้ปัญหาด้วยตนเอง และระบุขอบเขต
ทักษะในการแก้ปัญหาของเลขนุการระดับกลาง และระดับสูงไว้ด้วย หลังจากที่ได้ทดลองใช้
และปรับปรุงเครื่องมือนี้แล้ว ก็นำไปใช้กับนักศึกษาวิชาเลขนุการในรัฐโอไฮโอ แล้วนำ
ข้อมูลมาหาค่าความคงที่ภายใน (internal consistency) ซึ่งเป็นการหาค่าสัมประสิทธิ์
แอลฟา (Coefficient alpha) ของตัวบ่งชี้ (index) คำนวณ 3 คำนวณ ซึ่ง
ปรากฏว่าตัวบ่งชี้ทั้ง 3 คำนวณมีความเกี่ยวเนื่องซึ่งกันและกันและมีค่าความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ

มาร์คัส (Marcus. 1977 : 53 - A) ไคศึกษาความเป็นไปได้

ในการรวมกลุ่มโรงเรียนเข้าด้วยกันเป็นกลุ่มใหญ่ จุดมุ่งหมายของการวิจัยก็เพื่อพัฒนาเครื่องมือ
ที่จะใช้เป็นสื่อในการรวบรวมโรงเรียนต่าง ๆ ที่สนใจรวมกลุ่มเข้าด้วยกัน การทดสอบ
เครื่องมือโดยการสำรวจความคิดเห็นผู้บริหารโรงเรียนที่สำคัญ ๆ 56 คน และสอบถามจาก
นายกสมาคมครูและคณะกรรมการการศึกษาเมืองนัสซอ (Nassau) เครื่องมือนี้เสนอข้อมูล
เกี่ยวกับเกณฑ์ที่จะใช้รวมกลุ่มโรงเรียน ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติของผู้ที่จะเขามารวมมือกัน
ข้อมูลเกี่ยวกับข้อตกลงด้านงบประมาณและการบริหารแผนการเรียนในโรงเรียนตามหลักการ
นี้ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ ไค - แสควร์ (Chi-square) เพื่อทดสอบความเป็นอิสระ และ

หาค่าร้อยละ นอกจากนั้นยังใช้สหสัมพันธ์ (Pearson correlation) เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างชอกระหว่างต่าง ๆ

มัวแกท (Moortgat. 1977 : 6856 - A) ได้ศึกษาความเป็นไปได้ และผลที่ได้ จากแผนปฏิทินการเรียนแบบ 45 - 15 ซึ่งเป็นแผนการเรียนแบบใหม่ ให้เด็กเรียน 9 สัปดาห์ (45 วัน) และตามด้วยวันหยุด 3 สัปดาห์ (15 วัน) แล้วกลับมาเรียนใหม่จนครบ 4 ครั้ง ใน 1 ภาคเรียน และจะแบ่งนักเรียนเป็น 4 กลุ่มหมุนเวียนกันมาเรียน โดยเด็ก 4 กลุ่มจะมีวันหยุดเหลื่อมล้ำไม่ตรงกัน โดยวิธีนี้จะรับนักเรียนเพิ่มขึ้นได้อีกร้อยละ $33\frac{1}{3}$ งานวิจัยนี้ได้ศึกษาพัฒนาการของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนตามโปรแกรมใหม่ดังกล่าว โดยการวิเคราะห์ตัวแปรพหุคูณ (multi-variate) จากการวิเคราะห์พบว่า นักเรียนตามโปรแกรมใหม่ มีผลการเรียนดีกว่านักเรียนโปรแกรมเก่าอย่างมีนัยสำคัญ การขาดเรียนมีอัตราต่ำลง หักเหน็ดและความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียนดีกว่าเด็กในโปรแกรมเดิม และการศึกษาเรื่องผลทางงบประมาณการเงินพบว่า ประหยัดได้มากกว่า 5 ดอลลาร์ต่อหนึ่งนักเรียน 1 คน

โมห์ร (Mohr. 1978 : 5430 - A) ได้ศึกษาความเป็นไปได้ ในการเสนอวิชาเอกธุรกิจ ในวิทยาลัยรอกมอนท์ (Rockmont College) ซึ่งอยู่ในเมืองเลวูด รัฐโคโรราโด โดยอาศัยข้อมูลจากนักเรียน และหน่วยธุรกิจประจำท้องถิ่น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่แบบสอบถาม 2 ชุด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นร่วมกับวิทยาลัยรอกมอนท์ และใช้กับกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม แบบสอบถามชุดแรกใช้สอบถามนักศึกษามัธยมปลาย เรื่องความสนใจที่จะเรียนต่อในแขนงวิชาธุรกิจ ณ วิทยาลัยแห่งนี้ เหตุผลในการตัดสินใจปัจจัยที่สำคัญ ๆ ที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเรียนต่อ อาชีพที่สนใจ และความสนทนสนทนเคยกับวิทยาลัยนี้ คำถามสุดท้ายมีใ้ถามว่าวิเคราะห์ในการวิจัย เป็นแค่เพียงข้อมูลที่รายงานให้วิทยาลัยทราบไว้เท่านั้น ส่วนแบบสอบถามอีก 1 ฉบับ ใช้สอบถามสมาชิกหอการค้าประจำท้องถิ่น และคณะกรรมการธุรกิจเอกชน เพื่อวัดว่าหน่วยธุรกิจมีความเต็มใจหรือไม่ที่จะให้ความร่วมมือกับวิทยาลัยในโปรแกรมการฝึกงานสำหรับนักศึกษาที่เรียนวิชาธุรกิจ และเพื่อวัดว่าหน่วยธุรกิจเหล่านี้จะจ้างงานนักศึกษาที่จบปริญญาตรีหลักสูตร 4 ปีจากโปรแกรมดังกล่าว

ของวิทยาลัยหรือไม่ ข้อมูลที่ได้นำเสนอเป็นตารางและหาการอยละ

ไรเลย์ (Riley. 1978 : 6632 - A) ได้ศึกษาความเป็นไปได้
ของรูปแบบการศึกษาในโรงเรียนสอนศาสนา LTD (Latter day saints) 4 รูป
แบบในรัฐเนวาดา ปี ค.ศ. 1976 งานวิจัยนี้ได้พบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการ
พิจารณาตามกฎหมายของการศึกษาศาสนาในรัฐเนวาดา ข้อมูลที่ใช้ตอบปัญหาการวิจัยรวบรวม
มาจากผลงานการวิจัยอื่น ๆ การสัมภาษณ์ และการใช้แบบสอบถาม และได้สร้างรูปแบบ
การสอนศาสนาภาคกลางวันขึ้น ผลสรุปก็มีความเป็นไปได้ที่จะใช้รูปแบบของหลักสูตรแบบ
โคเบทหนึ่งใน 4 แบบที่สร้างขึ้น

ดาวน์ (Downie. 1979 : 3944 - A) ได้ศึกษาความเป็นไปได้
ของทางเลือกอื่น ๆ เกี่ยวกับงบประมาณของโรงเรียนประถมศึกษา และมัธยมศึกษา
โดยวิธีปฏิบัติส่วนบุคคล โดยส่งแบบสอบถามซึ่งมีข้อกระทง 27 คำถาม ไปยังคณะกรรมการ
การศึกษาจำนวน 124 คน ในเมืองออนตาริโอ และข้าราชการซึ่งเป็นผู้บริหารทางการ
ศึกษาระดับผู้อำนวยการ คำถามในข้อกระทงต่าง ๆ นั้นเกี่ยวกับความเป็นไปได้ที่จะมีการ
เปลี่ยนแปลงหลักการด้านงบประมาณทางการศึกษาระดับประถมและมัธยมในเมืองออนตาริโอ
โดยการปฏิบัติทรัพยากรส่วนบุคคลในเมืองนั้น

คูเอลลาร์ (Cuellar. 1979 : 5223 - A) ได้วิเคราะห์
ความเป็นไปได้ของโปรแกรมพลศึกษา ระดับปริญญาตรีในประเทศที่ต้งใหม่ กระบวนการ
การวิจัยได้แก่ การประเมินสภาพทรัพยากรที่มีอยู่ในเม็กซิโก และประเมินโปรแกรมพลศึกษา
และสันนาการ ซึ่งได้กล่าวไว้ในวรรณกรรมและเอกสารที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ยังได้ออก
แบบสอบถามนักศึกษา นักกีฬาอาชีพ เจ้าหน้าที่รัฐบาล และสัมภาษณ์บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับ
การพลศึกษาและสันนาการ ทั้งในประเทศเม็กซิโกและสหรัฐอเมริกา จากแบบสอบถามก็ได้
รูปแบบ (Model) ของโปรแกรมพลศึกษา 2 รูปแบบ ซึ่งเป็นเพียงข้อเสนอ จะต้องมีการ
วิเคราะห์ความเป็นไปได้ในค่านิยมปฏิบัติต่อไป

ไอเกโด (Ighedo. 1979 : 2518 -A) ได้ทำการศึกษา
ความเป็นไปได้ของแรงงาน เพื่อนำไปจัดการศึกษาก่อนอาชีพศึกษาและเทคนิคในรัฐ

เบนเกล ประเทศไนจีเรีย จุดประสงค์ของการวิจัยก็เพื่อ

1) ดูความจำเป็นและความต้องการในการฝึกฝนแรงงานด้านต่าง ๆ

2) เพื่อวิเคราะห์อัตราเพิ่มของการจ้างงานของช่างเทคนิคในอนาคต

วิธีที่ใช้ในการวิจัย คือ "general linear model" เพื่อหาการจ้างงานในปี

ค.ศ. 1995 วิจัยค้นพบว่าโปรแกรมการฝึกฝนทางเทคนิคและอาชีวศึกษาของภาครัฐบาล

ตอบสนองความต้องการกำลังแรงงานของรัฐหรือไม่นี้ ใช้วิธีทดสอบ ไค-สแควร์ (Chi-

square) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างจำนวนนักศึกษาที่เข้าเรียนในสถานศึกษา

ของรัฐ กับความต้องการกำลังคนสุทธิในอาชีพแขนงนั้น ๆ

มาฮอนเนย์ (Mahoney. 1979 : 2582 - A) ศึกษาศึกษา

เรื่องปัจจัยสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจความเป็นไปได้ ในการตั้งโรงเรียนมัธยมศึกษา

ในเขตพื้นที่ของเมืองเซนต์หลุยส์ การวิจัยนี้มีกระบวนการ 2 ขั้นตอน ขั้นตอนแรกโดยออก

แบบสอบถามปลายเปิดใช้กับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเป้าหมายจำนวน 146 คน จากแบบสอบถามนี้

ได้รับคำตอบทางบวก ยอมรับว่าต้องการให้มีโรงเรียนนี้ และมีข้อที่เด่นชัดอื่น ๆ ซึ่งนำไป

เป็นพื้นฐานในการศึกษาขั้นตอนต่อไปได้ ในขั้นตอนที่ 2 ของการวิจัยนี้ ประกอบด้วยการ

เสนอรูปแบบการตั้งโรงเรียนใหม่ และมีการสอบถามปฏิกิริยาของชุมชนต่อรูปแบบทางความคิด
ที่เสนอไว้

แมทธิวส์ (Mathews. 1979 : 3955 - A) ศึกษาศึกษา

ความเป็นไปได้ ในการตั้งโรงเรียนหลักสูตร 1 ปี ในแก๊ฐานทัพอากาศเคนา

(Kadena Air Base) ในเมืองโอกินาวา ประเทศญี่ปุ่น วิธีการวิจัยโดยใช้แบบสอบถาม

และแบบสัมภาษณ์กับพ่อแม่ ครูผู้สอน และผู้บัญชาการฐานทัพอากาศ ตามเกี่ยวกับความต้องการ

ความเต็มใจที่จะรับตามแผนนี้ และสอบถามเกี่ยวกับการประหยัดค่าใช้จ่ายเมื่อเปรียบเทียบกับ

กับระบบเดิม ซึ่งในส่วนหลังนี้เป็นการสัมภาษณ์ผู้บัญชาการทหาร และผู้บริหารที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ

ข้อเสนอแนะของงานวิจัยนี้กล่าวว่า ควรศึกษาต่อในระดับลึกลงไป เพื่อจะรู้ว่า จะจัดการศึกษา

ดังกล่าวอย่างไร ควรประเมินว่าประหยัดค่าใช้จ่ายจริง ๆ เท่าไร ควรประเมินความต้องการ

เรียนในรายวิชาต่าง ๆ และวิธีที่จะประสิทธิประสาทให้เมื่อสำเร็จการศึกษา ควรจัดระบบ

เคมีให้อ่านวชิรประโยชน์ต่อครูและนักเรียนที่ไม่ประสงค์จะเรียนตามโปรแกรมนี้ และควรเปิดโปรแกรมวิชาให้กว้างออกไป โดยใช้แหล่งทรัพยากรชุมชนมาประกอบ

มูธ (Muth. 1979 : 5046 - A) ได้ศึกษาความเป็นไปได้

ในการเปิดวิชาเศรษฐศาสตร์ชุมชน (Community-based Economic Education) ในระดับมัธยมศึกษา โดยวิเคราะห์ข้อมูลปฐมภูมิ 3 ด้าน คือ

- 1) ใช้แบบสอบถามผู้เชี่ยวชาญวิชาสังคมศึกษาในสหรัฐ เกี่ยวกับความคิดเห็นในการเลือกใช้นักเรียนเรียนเศรษฐศาสตร์ในโรงเรียนมัธยมของแต่ละรัฐ
- 2) ใช้แบบสอบถามนักเรียนมัธยมในรัฐโคโรลาโดและยูทาห์ เพื่อสอบถามความพรอมและความสนใจในวิชาเศรษฐศาสตร์ทั่วไป และวิชาเศรษฐศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรต่าง ๆ ในชุมชนของตน

3) สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญในแขนงวิชาเศรษฐศาสตร์ เพื่อถามปัญหาในทางปฏิบัติ และศักยภาพของหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับชุมชน

กาบัวร์ี (Gaboury. 1962 : 4987 - A) ได้ศึกษาความเป็นไปได้ ของระบบความร่วมมือในท้องถิ่น เพื่อสนองความต้องการด้านบริการสื่อสารมวลชน ในวิทยาลัยชุมชนคานะวันออกเฉียงเหนือของรัฐแมสซาชูเซตส์ จุดประสงค์ของการวิจัย คือ

- 1) เพื่อศึกษาความต้องการบริการสื่อสารมวลชนในปัจจุบันและอนาคต
- 2) เพื่อประเมินสมรรถภาพทางเทคโนโลยี
- 3) เพื่อระบุองค์ประกอบที่จะนำมาซึ่งความร่วมมือระหว่างทรัพยากรต่าง ๆ
- 4) เพื่อใช้ข้อมูลที่ได้นำมาพื้นฐานในการวางแผนระบบต่าง ๆ เพื่อจะได้ให้บริการด้านนี้ได้อย่างสูงสุด โดยเสียค่าใช้จ่ายต่ำสุดเท่าที่จะทำได้ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคือ นักศึกษาที่เรียนภาคปกติ (full-time) ผู้ประสานงานด้านบริการสื่อสารมวลชน และรองอธิการฝ่ายวิชาการ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่แบบสอบถามซึ่งมีข้อกระทงด้านบริการสื่อสารมวลชนจำนวน 49 ข้อ ตามความเห็นเกี่ยวกับค่านิยมด้านการเรียนการสอน และโครงสร้างเครื่องมือประเมินผลสมรรถภาพเทคโนโลยีของสถาบันวิทยาลัยชุมชนต่าง ๆ

สถิติที่ใช้ได้แก่การวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างภาควิชาต่าง ๆ ในคณะ ใช้ t-test เพื่อวิเคราะห์ความสอดคล้องกัน (congruence) ด้านความเห็นระหว่างคณะวิชาต่าง ๆ กับผู้ประสานงานด้านสื่อสารมวลชน

วินแกรม-บัสเซล (Vinograd-Bausell. 1982 : 5077 - A)

ได้ศึกษาความเป็นไปได้ และประสิทธิผลของการสอนเสริมการอ่าน ของนักเรียนเกรก 1 โดยให้พ่อแม่ของเด็กเป็นผู้สอนเสริม การวิจัยนี้ใช้วิธีการทดลองกับนักเรียน 136 คน ที่กำลังเรียนชั้นประถมปีที่ 1 โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผลการวิจัยสรุปว่า การใช้โปรแกรมการสอนเสริมที่บ้านโดยครูสร้างสื่อการเรียนรู้ให้เด็กปกครองนำไปใช้นั้น มีความเป็นไปได้ และมีประสิทธิภาพ

วรวิทย์ จันทพล (วรวิทย์ จันทพล 2520 : 1 - 122) ได้ศึกษาความพร้อมในการจัดตั้งศูนย์ฝึกอบรมบุคลากรทางการศึกษาประจำการในเขตความรับผิดชอบของวิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช กลุ่มประชากรได้แก่ครูประจำการ 640 คน อาจารย์วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช 110 คน ผู้บริหารการศึกษาระดับอำเภอ 64 คน ผู้บริหารการศึกษาระดับจังหวัดกับผู้บริหารวิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช 14 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบสอบถาม 4 ฉบับ คือ แบบสอบถามความต้องการทางการศึกษาของครูประจำการ แบบสอบถามความคิดเห็นของอาจารย์วิทยาลัยครู แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้บริหารระดับอำเภอ และแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้บริหารการศึกษาระดับจังหวัด กับผู้บริหารวิทยาลัยครู แล้ววิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าความแตกต่างของความต้องการทางการศึกษาของครูประจำการด้วย ไค - สแควร์ (chi-square) ส่วนความคิดเห็นของอาจารย์วิทยาลัยครู ผู้บริหารการศึกษาระดับอำเภอ ผู้บริหารการศึกษาระดับจังหวัด กับผู้บริหารวิทยาลัยครู ใช้ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean) เป็นเครื่องพิจารณาความแตกต่าง

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาความเป็นไปได้ในการวางแผนทางการศึกษาสรุปได้ว่า การศึกษาความเป็นไปได้มีขอบเขตหลายระดับ ตั้งแต่ระดับครอบครัว กลุ่มบุคคลถึงระดับชุมชนหรือแ่งมต่าง ๆ จนกระทั่งถึงระดับย่อย ๆ ลงมาเพื่อการตัดสินใจ

ระดับต่าง ๆ กัน เช่น การตัดสินใจระดับนโยบาย (Policy Decisions) ระดับบริหาร (Managerial Decisions) และระดับดำเนินการ (Operation Decisions) (Peterson. 1975 : 34 - 44) วิธีการและการออกแบบการศึกษาความเป็นไปได้แตกต่างกันไปตามขอบเขตดังกล่าว จุดมุ่งหมายที่สำคัญในการศึกษาความเป็นไปได้อาจรวบรวมข้อมูล และจัดระเบียบข้อมูลที่จำเป็นให้สะดวกต่อการตัดสินใจของผู้บริหาร โครงข่ายในการศึกษาจะครอบคลุมตั้งแต่ความต้องการกำลังคน ทรัพยากรที่มีอยู่ (อาคารและสิ่งอำนวยความสะดวก) บุคลากร งบประมาณ เทคนิควิธีที่ดีที่สุด เป็นต้น

การศึกษาความเป็นไปได้นั้นเปลี่ยนแปลงค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน ก็เป็นสิ่งจำเป็นถ้าการศึกษาดำเนินการอย่างเหมาะสมถูกต้อง ก็จะช่วยลดอัตราการเสี่ยงหรือการตัดสินใจที่ผิดพลาดได้ บางครั้งการศึกษาความเป็นไปได้อาจล้มเหลว คือ ไม่สามารถช่วยลดอัตราเสี่ยงและการเผชิญอุปสรรคต่าง ๆ สาเหตุอาจเนื่องมาจาก (Hussain. 1973 : 214 - 217)

1. ใช้วิธีการที่รวบรัด จนไม่มีเวลาเพียงพอที่จะศึกษาครบทุกชั้นทุกตอน (ตามแผนภาพ 5)

2. ไม่ใช้วิธีการแบบบูรณาการ (Integrated Approach) จึงมีข้อพิจารณาบทบาทของโครงการนั้นต่อแผนหลัก หรือแผนระยะยาว

3. ความต้อประสิทธิภาพของคณะผู้ทำการศึกษาความเป็นไปได้อาจรวมทั้งเวลาไม่อำนวยความสะดวกเพียงพอ

4. ไม่สามารถระบุจุดมุ่งหมายเฉพาะ ข้อจำกัด และขอบเขตของปัญหาได้

5. ขาดการสนับสนุนจากฝ่ายบริหาร

6. การคาดคะเนที่ผิดพลาด อาจเป็นข้อผิดพลาดจากการคาดคะเนปฏิกริยาจากองค์กร อุปสรรคของปัญหา การใช้ทรัพยากร และผลกระทบต่อองค์กร เป็นต้น

การศึกษาความเป็นไปได้นั้นการเปิดวิชาชีพในวิทยาลัยครูยะลา เป็นการศึกษาค้นคว้าข้อมูลเพื่อการตัดสินใจในชั้นบริหาร (Managerial Decision) โดยพิจารณาว่า ควรเปิดวิชาชีพใดก่อน - หลัง ตามความพร้อมของทรัพยากรที่มีอยู่ทั้งในวิทยาลัยครู และในท้องถิ่น

3 จังหวัดภาคใต้ การศึกษาอาศัยวิธีการและหลักการดังกล่าวมาแล้วเป็นพื้นฐาน

เกณฑ์บุคลากรอาจารย์ตามจำนวนและสมรรถภาพ

ครูผู้สอนหรือบุคลากรอาจารย์เป็นปัจจัยสำคัญในการกำกับกระบวนการเรียนการสอน การกำหนดระดับมาตรฐานขั้นต่ำของผู้สอน เป็นสิ่งสำคัญที่จะประกันคุณภาพการศึกษาของ สาธารณชนที่จะได้รับจากสถาบันการศึกษา (คณะกรรมการวางแผนพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษา 2518 : 137) ผู้ประกอบอาชีพครูจะต้องเป็นผู้ที่ได้รับการศึกษาอบรมตามมาตรฐานที่กำหนด และได้รับใบอนุญาตประกอบอาชีพ และสอนวิชาที่เหมาะสมกับวุฒิ สายความชำนาญ และ ประสบการณ์ (คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษา 2519 : 5 - 10)

เกณฑ์จำนวนบุคลากรขั้นต่ำ

การเปิดวิชาใด ๆ นั้น จะมีการกำหนดจากหน่วยงานกำกับมาตรฐานผลิตครูว่า จำเป็นจะต้องมีบุคลากรขั้นต่ำจำนวนเท่าใด โดยทั่วไปจะกำหนดเป็นข้อความเชิงนโยบาย เช่น "การจะเปิดสาขาวิชาเอกใดชั้นใหม่จะต้องมีอาจารย์ที่ทำงานเต็มเวลาอย่างน้อย 3 คน" (Booking. 1971 : 101 ; กรมการฝึกหัดครู 2525 : 5 อ้างอิงมาจาก บัณฑิตวิทยาลัย 2522 : 15) ซึ่งเป็นข้อความที่กำหนดปริมาณบุคลากรเพื่อประกันคุณภาพขั้นต่ำของงานนั้น ๆ

กรมการฝึกหัดครูได้สร้างเกณฑ์จำนวนบุคลากรขั้นต่ำไว้เพื่อเป็นแนวสำหรับวิทยาลัยครู ในการเปิดโปรแกรมวิชาเอก-โท ว่าควรจะเริ่มเมื่อมีบุคลากรอาจารย์อย่างน้อยกี่คน แต่ละ คนควรจะสามารถเน้นไปในทางใด หรือในกรณีที่วิทยาลัยเปิดโปรแกรมนั้น ๆ อยู่แล้ว จะให้ทราบว่า คงจัดโปรแกรมนี้ต่อไปหรือไม่ เมื่อพิจารณาถึงจำนวนบุคลากรอาจารย์ ที่มีอยู่ หรือจะมีการปรับปรุงบุคลากรอาจารย์ให้มีความสามารถที่กำหนดไว้หรือไม่ ทั้งนี้ ไม่นับถึงว่ามีประมาณงาน (workload) อยู่เท่าไร (กรมการฝึกหัดครู 2525 : 33 - 34) เกณฑ์จำนวนบุคลากรขั้นต่ำที่กรมการฝึกหัดครูกำหนดไว้ ได้จากผลงานวิจัยของ กิลล บัญเรื่องรอต (กิลล บัญเรื่องรอต 2525) ซึ่งศึกษาโดยใช้ Delphi Technique และได้จากผลงานของคณะทำงาน รวมจำนวนทั้งสิ้น 34 วิชา สำหรับ เกณฑ์จำนวนบุคลากรขั้นต่ำในการเปิดวิชาที่เกี่ยวของกับงานวิจัยครั้งนี้สรุปได้ดังนี้

- สาขาวิชาศิลปศึกษา และสาขาวิชาการสหกรณ์ ใช้บุคลากรอาจารย์ชนตำ 3 คน
- สาขาวิชาเกษตรศาสตร์ ใช้บุคลากรอาจารย์ชนตำ 4 คน
- สาขาวิชาสหกรรมศาสตร์ และสาขาวิชาอุตสาหกรรม ใช้บุคลากรอาจารย์

จำนวน 5 คน

การพิจารณาจำนวนบุคลากรชนตำในการวิจัยครั้งนี้ จะควบคู่ไปกับการพิจารณาด้านสมรรถภาพด้วย

เกณฑ์สมรรถภาพของบุคลากรอาจารย์

แนวคิดในด้านคุณภาพของบุคลากรอาจารย์ทั่วไป จะพิจารณาจากระดับวุฒิเพราะมีส่วนสัมพันธ์กับคุณภาพทางการศึกษา (อาชีบอลด์ บิชอร์ และ ธำรง บัวศรี 2511 : 53) โดยเฉพาะบุคลากรอาจารย์ระดับวิทยาลัยจำเป็นต้องมีวุฒิแสดงความรู้เฉพาะด้านโดยเฉพาะและไม่ควรต่ำกว่าปริญญาโท ทั้งนี้เพื่อให้รับกับความก้าวหน้าทางวิชาการ ซึ่งช่วงทศวรรษที่ผ่านมา มีสาขาวิชาเฉพาะเกิดขึ้นมากมาย (Coim. 1971 : 319 - A ; Onashkin. 1971 : 89 - 93 ; Woellnerr. 1973)

คุณภาพของบุคลากรอาจารย์นอกจากจะพิจารณาจากวุฒิแล้ว ก็ยังต้องพิจารณาจากสมรรถภาพด้านอื่น ๆ ด้วย ที่สำคัญได้แก่ความสามารถในการสอน (Osborn. 1966 : 173 ; Tanboontek. 1969 : 36 - 37) มีความเฉลียวฉลาด ริเริ่ม และประพฤติกดีและมีประสิทธิภาพตรงในระดับการศึกษาที่จะผลิตครูได้ (หน่วยศึกษานิเทศก์ 2517 : 381 - 382 ; Woodburne. 1958 : 50 - 51) ซึ่งคุณสมบัติเหล่านี้จำเป็นต้องมีการพัฒนาขึ้น และมีการรับรองในรูปของการรับรองวิทยฐานะและประกาศนียบัตร (Hicks and Blackington. 1965 : 185 - 212)

จากแนวคิดดังกล่าว กรมการฝึกหัดครูได้คิดเกณฑ์พิจารณาสมรรถภาพของบุคลากร (กรมการฝึกหัดครู 2525 : 43 - 46) ซึ่งเป็นเกณฑ์ที่ระบุว่าคุณลักษณะแต่ละคน หรือแต่ละกลุ่มมีระดับสมรรถภาพในขั้นที่น่าพอใจหรือไม่ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดทำแผนพัฒนาบุคลากรต่อไป กรมการฝึกหัดครูได้พิจารณาสมรรถภาพของบุคลากรจาก 3 ด้าน คือ

1. ระดับวุฒิ
2. ระดับตำแหน่ง
3. ระดับการคนควาและเผยแพร่วิทยาการ

ระดับวุฒิ

ระดับวุฒิถือเป็นองค์ประกอบ หรือด้านของการพิจารณากำหนดสมรรถภาพของบุคลากรด้านหนึ่ง ทั้งนี้โดยมีความเชื่อว่าระดับวุฒิที่สูงย่อมมีโอกาสแสดงสมรรถภาพได้สูง ด้วย กรรมการฝึกหัตถ์ครูได้อาศัยผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของต่าง ๆ กำหนดหน่วยน้ำหนักของระดับวุฒิดังนี้

ระดับต่ำกว่าปริญญาตรี	กำหนด	.35	หน่วย
ระดับปริญญาตรี	กำหนด	.50	หน่วย
ระดับสูงกว่าปริญญาตรี	กำหนด	.65	หน่วย
ระดับปริญญาโท	กำหนด	.75	หน่วย
ระดับสูงกว่าปริญญาโท	กำหนด	.88	หน่วย
ระดับปริญญาเอกหรือสูงกว่า	กำหนด	1.00	หน่วย

จากหน่วยน้ำหนักดังกล่าวแสดงว่า บุคลากรผู้ใดได้รับวุฒิใด จะได้น้ำหนักเท่าที่ระบุ

ระดับตำแหน่ง

ระดับตำแหน่งถือเป็นองค์ประกอบที่สองที่แสดงถึงระดับสมรรถภาพของบุคลากร โดยมีความเชื่อว่าระดับตำแหน่งสูงย่อมแสดงถึงระดับสมรรถภาพที่สูงด้วย กรรมการฝึกหัตถ์ครูกำหนดหน่วยน้ำหนักของระดับตำแหน่ง ดังนี้

อาจารย์ 1, 2	กำหนด .45 หน่วย
อาจารย์ 3 หรือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์	กำหนด .60 หน่วย
รองศาสตราจารย์	กำหนด .85 หน่วย
ศาสตราจารย์	กำหนด 1.00 หน่วย

จากหน่วยน้ำหนักที่ระบุ บุคลากรผู้ใดได้รับตำแหน่งใดโดยอัตโนมัติหน่วยน้ำหนักนั้น

ระดับการค้นคว้าและเผยแพร่วิชาการ

ระดับการค้นคว้าและเผยแพร่วิชาการ เป็นอีกด้านหนึ่ง ที่แสดงถึงระดับสมรรถภาพของบุคลากร ทั้งนี้พิจารณาจากการที่บุคลากรค้นคว้าเขียนบทความ แต่งตำรา เขียนรายงานการทำวิจัย หรือประดิษฐ์คิดค้นสิ่งใหม่ที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษา และการรับเชิญไปเป็นวิทยากรในสาขาวิชา หรืองานที่วิทยาลัยได้รับผิดชอบ กรมการฝึกหัดครูกำหนดหน่วยน้ำหนักเป็นแนวดังนี้

- .35 หน่วย สำหรับผู้ที่ทำการค้นคว้าบาง
- .45 หน่วย สำหรับผู้ค้นคว้าเขียนบทความ 2 เรื่องขึ้นไป และ/หรือ มีเอกสารคำสอน 3 บทขึ้นไป และ/หรือ ทำวิจัย 1 เรื่อง และ/หรือ ประดิษฐ์สิ่งเป็นประโยชน์ 1 ชิ้นขึ้นไป และ/หรือ รับเชิญเป็นวิทยากร 3 ครั้งขึ้นไปใน 1 ปี
- .60 หน่วย สำหรับผู้ค้นคว้าเขียนบทความ 4 เรื่องขึ้นไป และ/หรือมีเอกสารคำสอน 6 บทขึ้นไป และ/หรือ ทำวิจัย 2 เรื่องขึ้นไป และ/หรือ ประดิษฐ์สิ่งเป็นประโยชน์ 2 ชิ้นขึ้นไป และ/หรือ รับเชิญเป็นวิทยากร 6 ครั้งขึ้นไปใน 1 ปี
- .85 หน่วย สำหรับผู้ค้นคว้าเขียนบทความ 6 เรื่องขึ้นไป และ/หรือ มีเอกสารคำสอน 9 บทขึ้นไป และ/หรือ ทำวิจัย 3 เรื่องขึ้นไป และ/หรือ ประดิษฐ์สิ่งเป็นประโยชน์ 3 ชิ้นขึ้นไป และ/หรือ รับเชิญเป็นวิทยากร 9 ครั้งขึ้นไปใน 1 ปี

- 1 หน่วย สำหรับผู้คนที่เขียนบทความ ๘ เรื่องขึ้นไป และ/หรือ ทำเอกสารคำสอนสำหรับ 1 รายวิชาขึ้นไป และ/หรือ ทำวิจัย 4 เรื่องขึ้นไป และ/หรือ ประดิษฐ์สิ่งเป็นประโยชน์ 4 ชิ้นขึ้นไป และ/หรือ รับเชิญเป็นวิทยากร 12 ครั้งขึ้นไปใน 1 ปี

จำนวนหน่วยของผลงานอาจลดลงได้เมื่อพิจารณาถึง ความสม่ำเสมอ ในการทำงาน และ คุณภาพ ของผลงานนั้นด้วย

การคิดหน่วยน้ำหนักรวม

จากองค์ประกอบทั้ง 3 ด้านของระดับสมรรถภาพของบุคลากร บุคลากรแต่ละคน จะได้รับการพิจารณากำหนดหน่วยน้ำหนัก 3 ด้าน ซึ่งรวมหน่วยน้ำหนักเข้าด้วยกัน แต่ละคนไม่ควรต่ำกว่า 2.00 หน่วย และถ้าคิดหน่วยน้ำหนักรวมเฉลี่ยห้องครุไม่ควรน้อยกว่า 2.00 หน่วยด้วย

ที่กล่าวมาข้างต้นนี้เป็นเกณฑ์ระดับสมรรถภาพบุคลากรของกรมการฝึกหัดครู แต่ในการวิจัยครั้งนี้จะใช้เกณฑ์ดังกล่าวมาพิจารณาสมรรถภาพบุคลากรอาจารย์เพียง 2 ด้าน คือ ระดับวุฒิ และระดับตำแหน่ง ส่วนด้านที่ 3 คือระดับการคนควาและเผยแพร่วิทยากรนั้นจะไม่นำมาพิจารณา ทั้งนี้เนื่องจากจะมุ่งวัดสมรรถภาพของบุคลากรอาจารย์ที่สอนวิชาชีพเท่านั้น ซึ่งตามหลักการของวิทยาลัยชุมชนแล้วต้องการผู้ที่มีความรู้ความสามารถตลอดจนประสบการณ์ในแขนงวิชาชีพนั้น ๆ มากกว่ามุ่งให้ครูสอนทำงานวิจัยเช่น มหาวิทยาลัยหรือวิทยาลัยหลักสูตร 4 ปีโดยทั่วไป (Wattenbarger. 1982 : 986 ; Burnett. 1976 : 51) และ Christopher P. Shaw ก็กล่าวว่าไม่มีอะไรจะวัดคุณภาพของครูได้อย่างแท้จริง และเป็นที่น่าพอใจ โดยทั่วไปจึงมักสมมติเอาว่า ครูที่มีคุณวุฒิสองหรือครูที่ได้รับการฝึกอบรมมา หรือครูที่มีประสบการณ์จากการสอนมานานเป็นครูที่มีคุณภาพดีกว่า (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2521 : 42) งานวิจัยนี้จึงพิจารณาสมรรถภาพของผู้สอนโดยอาศัยเกณฑ์ 2 ด้านของกรมการฝึกหัดครู และการประเมินตนเองในความสามารถที่จะสอนวิชาชีพต่าง ๆ ตามความต้องการของท้องถิ่น

การวัดความพร้อมที่จะปฏิบัติ : การวัดองค์ประกอบที่ 3 ของทัศนคติ

นักจิตวิทยาทัศนคติมีความเห็นสอดคล้องกันว่า ทัศนคติประกอบด้วยองค์ประกอบ

3 ด้าน (Fishbein, 1965 : 107 - 120 ; Triandis, 1971 : 25) คือ

1. องค์ประกอบด้านความรู้ (Cognitive Component) หมายถึงข้อมูลข่าวสารหรือความรู้เกี่ยวกับเป้าหมายของทัศนคตินั้น ต่อสิ่งอื่น ทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดนั้นจะต้องประกอบด้วยความรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้นเป็นอันดับแรก และเป็นความรู้ในด้านที่ว่าสิ่งนั้นดีหรือโหดมากน้อยเพียงใด เป็นความรู้สึกหรือความเชื่อต่อที่ใช้ประเมินค่าสิ่งนั้นได้ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน 2523 : 5)

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Affective Component) เป็นความรู้สึกหรืออารมณ์ที่เกี่ยวเนื่องกับทัศนคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ความรู้สึกหรืออารมณ์เช่นนี้จะเกิดขึ้น หลังจากบุคคลมีความรู้เกี่ยวกับเป้าหมายของทัศนคติมาแล้ว และบุคคลจะประเมินว่าเป้าหมายของทัศนคติที่ดี เลว สะอาด สกปรก เร็ว ช้า แข็งแรง อ่อนแอ หรือสวยงาม น่าเกลียด เป็นต้น

3. องค์ประกอบด้านความพร้อมที่จะกระทำ (Behavioral Component) หมายถึง ความพร้อมที่จะแสดงออกให้สอดคล้องกับอารมณ์หรือความรู้สึกที่เกิดขึ้น หรือคือความตั้งใจที่จะกระทำนั้นเอง

นักจิตวิทยาที่มีความคิดเห็นในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติ และพฤติกรรมแตกแยกจากกันเป็น 3 ฝ่าย (ดวงเดือน พันธุมนาวิน 2524 : 2 - 3) ฝ่ายแรกเห็นว่าทัศนคติและพฤติกรรมมีความสัมพันธ์กันอย่างมั่นคง ฝ่ายที่สองเห็นว่าทัศนคติและพฤติกรรมมีความเป็นเอกเทศต่อกัน ฝ่ายที่สามเห็นว่าทัศนคติและพฤติกรรมมีความสอดคล้องพาดพิงกัน ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและพฤติกรรมอาจแตกต่างกันไป แล้วแต่บทบาทของตัวแปรอื่น ๆ โดยแต่ละฝ่ายก็อ้างอิงงานวิจัยต่าง ๆ มารองรับความคิดเห็นของตน

ปัญหาในการที่ทัศนคติไม่สามารถทำนายพฤติกรรมได้แม่นยำ หรือมีความสัมพันธ์กันไม่มากนัก สาเหตุที่สำคัญประการหนึ่งก็คือ การวัดองค์ประกอบของทัศนคติเท่าที่ผ่านมาในอดีต

จนถึงปัจจุบัน องค์ประกอบทัศนคติที่นิยมวัดกันมากตามวิธีการของลิเคิร์ท (Likert) และเทอร์สโตน (Thurstone) นั้น เป็นองค์ประกอบที่หนึ่ง คือการรู้เชิงประมาดค่า (Cognitive Component) และองค์ประกอบทางการรู้สึก (Affective Component) ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สอง หรือวิธีการวัดของออสกู๊ด (Osgood) เสนอใช้คำคุณศัพท์ที่ตรงกันข้ามประกอบหัวท้ายของมาตราส่วนนั้นก็วัดการประเมินค่าสิ่งเราทางทัศนคติ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน 2523 : 4) ส่วนองค์ประกอบที่สาม คือ การวัดองค์ประกอบด้านความพร้อมที่จะกระทำ (Action Tendency Component หรือ Behavioral Component) ด้วยวิธีการของทริแอนด์ (Triandis) นั้นยังใช้กันอยู่ในวงแคบที่จำกัด นักจิตวิทยาทัศนคติจึงเสนอว่าควรจะต้องประกอบทางความพร้อมที่จะปฏิบัติ เพื่อจะได้สอดคล้องกับพฤติกรรมมากยิ่งขึ้น (ดวงเดือน พันธุมนาวิน 2523 : 4 ; Ajzen and Fishbein. 1971 : 268 - 332 ; Triandis. 1971 : 47 - 51)

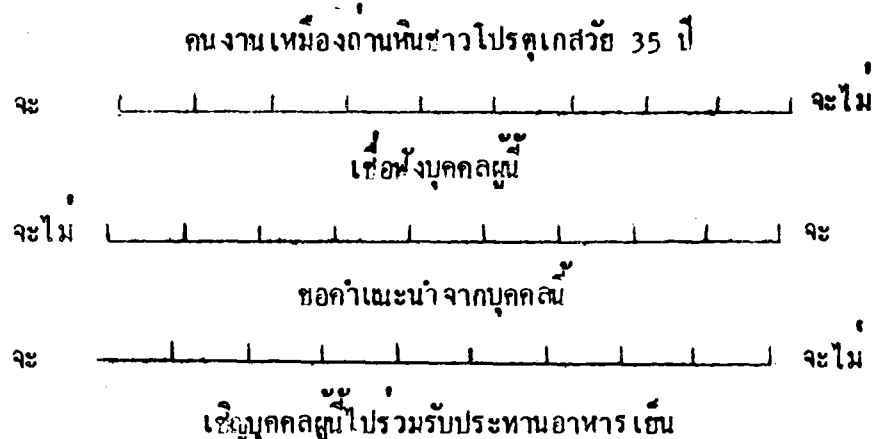
การวัดความพร้อมที่จะปฏิบัติ

ความพร้อมที่จะปฏิบัติ หรือ การมุ่งกระทำ (behavioral intentions) ประกอบด้วยความเชื่อ (beliefs) ในเฉพาะกรณีต่อบุคคล หรือสิ่งของ หรือสถานการณ์ การวัดความพร้อมที่จะปฏิบัติโดยวิธีเชิงปริมาณนั้น มักจะใช้มาตราวัดแบบ 7 ช่วง หรือ 9 ช่วง โดยที่แต่ละปลายของมาตราจะมีคำว่า จะ - จะไม่ เต็มใจ - ไม่เต็มใจ ตั้งใจ - ไม่ตั้งใจ หรือ จะพยายาม - จะไม่พยายาม เป็นต้น (Ajzen and Fishbein. 1975 : 58 - 59) ผู้ที่คิดมาตราวัดองค์ประกอบด้านความพร้อมที่จะปฏิบัติที่เป็นที่ยอมรับในวงการจิตวิทยาทัศนคติคือทริแอนด์ (Triandis)

ผู้ที่คิดมาตราวัดความพร้อมที่จะปฏิบัติ หรือความมุ่งกระทำ (behavioral intentions) เป็นผู้แรก คือ โบการ์ดัส (Bogardus. 1925 อ้างจาก Triandis. 1971 : 51) โดยถามการมุ่งปฏิบัติต่อกลุ่มเชื้อชาติ หรือสิ่งของบางอย่าง โดยให้กลุ่มตัวอย่างจัดลำดับหยาบความต่าง ๆ มาตราวัดของโบการ์ดัสจึงเป็นแบบลำดับที่ (ordinal)

ต่อมาทริแอนด์สได้สร้างมาตราวัดแบบช่วงเท่ากันมา (interval scale) เพื่อวัดความสัมพันธ์ใกล้ชิดระหว่างเชื้อชาติต่าง ๆ (social distance) ในสหรัฐอเมริกา ซึ่งต่อมาได้นำไปใช้กับเรื่องเดียวกันในประเทศกรีก เยอรมัน และญี่ปุ่น (Triandis and Triandis. 1962. Ajzen and Fishbein. 1971 : 58 - 59 citing Triandis, Davis and Takezawa. 1965; Triandis. 1971 : 51)

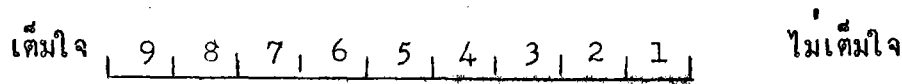
ตัวอย่างเครื่องมือวัดองค์ประกอบความพร้อมที่จะปฏิบัติของทริแอนด์ส เรียกว่า behavioral differentials เป็นการวัดความพร้อมที่จะปฏิบัติของกลุ่มตัวอย่าง ทบบุคคล หรือกลุ่มบุคคล จะมีคำบรรยายลักษณะของบุคคลเพื่อให้พิจารณาตัดสินคุณค่าบนของขั้วกระทง และให้กลุ่มตัวอย่างระบุการมุ่งปฏิบัติต่อบุคคลดังกล่าวตามมาตราที่กำหนดให้ดังต่อไปนี้ (Triandis. 1971 : 51)

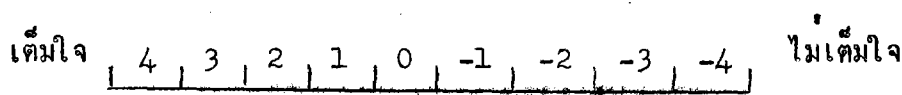
ข้อความข้างบนเป็นเนื้อหา (content) ที่ต้องการจะวัด ส่วนมาตรา (scales) ในช่องทั้ง 9 นั้น เป็นตัวบอกระดับ (strength) ของการมุ่งกระทำ หรือความพร้อมที่จะปฏิบัติ

การวิเคราะห์ข้อมูลนั้น การให้คะแนนนั้นขึ้นอยู่กับจำนวนช่องที่ให้ผู้ตอบประเมินค่า ในกรณีที่มี 9 ช่องดังตัวอย่าง การให้คะแนนอาจจะให้ 1 - 9 โดยกำหนดคะแนนมากไปทางปลายมาตราที่เป็นทางบวก (positive) และคะแนนน้อยไปทางปลายมาตรา

ที่เป็นทางลบ (negative) อีกวิธีหนึ่งอาจจะให้คะแนนโดยให้ช่องกลางมีค่าเท่ากับศูนย์ คะแนนถัดจากศูนย์จะเป็น +1, +2, +3 และ -1, -2, -3 ตามลำดับ ดังตัวอย่าง

หรือ

การให้คะแนนทั้งสองแบบนี้ ไม่มีความแตกต่างกันในการคำนวณทางสถิติ

การวิจัยครั้งนี้จะพิจารณาความพร้อมของบุคลากรอาจารย์ผู้สอนวิชาชีพที่จะปฏิบัติ ตามโครงการ เปิดวิชาชีพในวิทยาลัยครู โดยวัดองค์ประกอบที่สามของทัศนคติ และดัดแปลงวิธีวัดของทริแอนคิสมาใช้ในการรวบรวมข้อมูล

ตารางสัมพันธ์เพื่อช่วยในการตัดสินใจ (Decision Matrix)

แนวคิดและรูปแบบตารางสัมพันธ์เพื่อช่วยในการตัดสินใจที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้ได้ มาจาก เอกสารคำบรรยายของโรงเรียนเสนาธิการทหารบกสหรัฐอเมริกา (U.S. Army Command and General Staff College. 1981 : 1 - 8) และจากการ แปลความของ พ.ท. รณจักร สวัสดิ์เกียรติ (รณจักร สวัสดิ์เกียรติ ม.ป.ป. : 36 - 41) ซึ่งได้บรรยายถึงความสำคัญของการตัดสินใจในหน่วยงานทุกแห่ง สิ่ง ที่ผู้บริหารต้องประสบเสมอก็คือ การที่จะต้องพิจารณาทางเลือก (alternativer) หรือหนทางปฏิบัติ (courses of action) แล้วเลือกหนทางเลือกหรือหนทางปฏิบัติ ที่ทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ หรือภาระกิจ (mission) ได้ดีที่สุด

ตารางสัมพันธ์เพื่อช่วยในการตัดสินใจ เป็นเครื่องมือแบบหนึ่งให้ผู้บริหารสามารถ จะหาหนทางเลือกที่บรรลุวัตถุประสงค์ได้ดีที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อต้องตัดสินใจในกรณี

ที่มีวัตถุประสงค์ หรือภารกิจหลาย ๆ ประการรวมกันอยู่ องค์ประกอบที่สำคัญของตาราง
สัมพันธ์คือ การจัดลำดับที่ และการให้น้ำหนัก (ranking and weighting)

(U.S. Army Command and General Staff College. 1981 : 1 - 8)

รณจักร สวัสดิเกียรติ ม.ป.ป. : 37 - 41) ดังจะกล่าวรายละเอียดต่อไป

การจัดลำดับที่และการให้น้ำหนัก

ในกรณีที่จะต้องมีการตัดสินใจหาทางเลือกที่เหมาะสมที่สุด เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์
หลาย ๆ ด้านที่สุด ในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง ตัวอย่างง่าย ๆ เช่นการตัดสินใจซื้อ
รถยนต์คันหนึ่งจากบริษัทรถยนต์ 4 บริษัท ที่นำมาให้เลือก ซึ่งยากที่จะตัดสินใจว่าคันไหน
ดีกว่ากัน วิธีการที่ได้รับการพิสูจน์ว่าช่วยในการตกลงใจได้มากวิธีหนึ่งคือ การจัดลำดับที่
และการให้น้ำหนักแก่ปัจจัยต่าง ๆ หรือองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ช่วยในการตัดสินใจ

รูปแบบของ Decision Matrix ที่ใช้จัดลำดับที่ และให้น้ำหนัก เป็นดังนี้

ปัจจัย หนทางเลือก	ปัจจัยที่ 1	ปัจจัยที่ 2	ปัจจัยที่ 3	.	ปัจจัยที่ N
หนทางเลือกที่ 1					
หนทางเลือกที่ 2					
หนทางเลือกที่ 3					
หนทางเลือกที่ 4					

กระบวนการตัดสินใจโดยใช้วิธีการจัดลำดับที่ และการให้น้ำหนัก มีองค์ประกอบ
ดังต่อไปนี้

1. วัตถุประสงค์ (Objectives) วัตถุประสงค์คือ หาทางเลือกที่เหมาะสมที่สุด (Optimum Strategy) เพื่อให้การตัดสินใจได้ "ดีที่สุด"
 2. ปัจจัยต่าง ๆ (Factors) คือปัจจัย หรือองค์ประกอบที่ช่วยในการตัดสินใจ เป็นตัวแปรที่ควบคุมไม่ได้ (Uncontrollable Variables) ในกระบวนการตัดสินใจนั้น ๆ
 3. หนทางเลือก (Alternatives or Strategies) คือการตัดสินใจจากทรัพยากรต่าง ๆ ที่มีอยู่ในอำนาจและหน้าที่ของผู้ตัดสินใจ
 4. ค่าโดยตรงของปัจจัย (Pertinent Values of the Factors) คือค่าของแต่ละปัจจัยที่บรรจุใน matrix ค่าของแต่ละปัจจัยจะต้องเป็นค่าที่แน่นอนในระดับสูง
- ในกรณีเลือกรถจาก 4 บริษัท วัตถุประสงค์คือ ความต้องการสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้
- ก. มีราคาต่ำสุด (วัดเป็นบาท)
 - ข. กินน้ำมันน้อยที่สุด (วัดเป็นกิโลเมตร/ลิตร)
 - ค. มีช่วงเวลาซ่อมบำรุงเฉลี่ยนานที่สุด (วัดเป็นชั่วโมง)
- ข้อ ก ข ค คือปัจจัย หรือองค์ประกอบที่ใช้วัดวัตถุประสงค์ หรือเป็นปัจจัยที่ช่วยในการตัดสินใจ ที่ผู้ตัดสินใจไม่สามารถควบคุมได้
- ค่าโดยตรงของปัจจัยต่าง ๆ ใน ก ข ค สามารถทราบได้แน่นอน จึงเขียนได้ดังนี้

ปัจจัย หนทางเลือก	ราคา (บาท)	อัตราการกิน น้ำมัน (กม./ลิตร)	ช่วงเวลาซ่อม บำรุงเฉลี่ย (ชม.)
บริษัท ก	150,000	8	135
บริษัท ข	170,000	12	130
บริษัท ค	200,000	15	140
บริษัท ง	240,000	20	150

จากตาราง Decision Matrix เบื้องต้นนี้ ก็พิจารณาจัดลำดับที่โดยวิธีการดังต่อไปนี้

1. กำหนดค่าลำดับที่ของแต่ละปัจจัยในช่องตามแนวตั้ง
(เช่น 1 - ดีที่สุด , 2 - ดีรองลงมา เป็นต้น)
2. บวกตัวเลขลำดับที่ตามช่องแต่ละหนทางเลือกในแนวนอน
3. จากข้อมูลใน matrix นี้ หนทางเลือกที่ดีที่สุดคือหนทางเลือกที่มีผลรวมของลำดับที่น้อยที่สุด

ที่จัดลำดับของแต่ละปัจจัยแล้วจะมีลักษณะดังนี้

ปัจจัย หนทางเลือก	ราคาารถ (บาท)	อัตรา การกินน้ำมัน (กม./ลิตร)	ห้วงเวลา ซ่อมบำรุง (ชม.)	รวม
บริษัท ก	1	4	3	8
บริษัท ข	2	3	4	9
บริษัท ค	3	2	2	7
บริษัท ง	4	1	1	6

จาก matrix นี้ จะเห็นว่าทางเลือกที่ดีที่สุด คือ การเลือกบริษัท ง เพราะมีค่าผลรวมของการจัดลำดับที่น้อยที่สุด

จากตัวอย่างที่กล่าวมานี้ เราถือว่าปัจจัยในการตัดสินใจมีความสำคัญเท่าเทียมกัน ซึ่งโดยทั่วไปแล้วส่วนใหญ่จะไม่เป็นเช่นนั้น แต่ละปัจจัยมักจะมีค่าสำคัญไม่เท่ากัน ซึ่งหมายถึงมีค่าน้ำหนักมากน้อยต่างกันออกไป

ดังนั้นในขั้นต่อไป จึงกำหนดค่าน้ำหนักให้แก่แต่ละปัจจัยใน Decision Matrix ข้างต้น แล้วนำค่าลำดับที่ กับค่าน้ำหนักของปัจจัยต่าง ๆ มาคำนวณหาทางเลือกที่เหมาะสม

ที่สุดอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งมีวิธีการเป็นขั้นตอนดังนี้

1. จัดลำดับที่ของปัจจัยดังกล่าวมาแล้วข้างต้น
2. กำหนดค่าน้ำหนักให้แกแต่ละปัจจัย
3. นำค่าลำดับที่คูณกับค่าน้ำหนักของปัจจัย
4. บวกค่าที่ได้ในข้อ 3 ในแต่ละทางเลือก
5. จากผลบวกในข้อ 4 จะพบว่าการตัดสินใจที่ดีที่สุดคือ หนทางเลือกที่มีผลรวม

ต่ำสุด

ต่อไปนี้จะแสดงข้อมูลซึ่งจัดลำดับที่ และให้น้ำหนักแล้ว สมมติว่าราคาน้ำหนักความสำคัญเป็น 3 เท่าของช่วงเวลาซ่อม และอัตราการกินน้ำมันมีน้ำหนักความสำคัญเป็น 2 เท่าของช่วงเวลาซ่อม ดังต่อไปนี้

น้ำหนัก ปัจจัย ทางเลือก	3	2	1	
	ราคาารถ (บาท)	อัตรา การกินน้ำมัน (กม./ลิตร)	ช่วงเวลา ซ่อมบำรุง (ชม.)	รวม
บริษัท ก	1(3)	4(8)	3(3)	14
บริษัท ข	2(6)	3(6)	4(4)	16
บริษัท ค	3(9)	2(4)	2(2)	15
บริษัท ง	4(12)	1(2)	1(1)	15

ตัวอย่างในวงเล็บ = น้ำหนัก x ลำดับที่

จากตาราง Decision Matrix นี้ การตัดสินใจที่ดีที่สุดคือเลือกรถจากบริษัท ก (ซึ่งแตกต่างจากวิธีจัดลำดับแต่เพียงอย่างเดียวที่ผ่านมา)

ตัวเลขที่อยู่ในช่องรวม คือ ค่าอรรถประโยชน์ (utility) ซึ่งไม่มีหน่วยนับ และเมื่อเป็นตัวเลขโดด ๆ จะไม่มีความหมายใด ๆ แต่เมื่อเปรียบเทียบกันหลาย ๆ ค่า จะแสดงข้อมูลที่เป็ประโยชน์ต่อการตัดสินใจ หากได้มีกระบวนการสร้าง Decision Matrix ได้อย่างเหมาะสมแล้ว ก็จะช่วยให้ผู้คนที่ตัดสินใจได้รับข้อมูลที่ช่วยให้สามารถตัดสินใจหรือตกลงใจได้ดีขึ้น หรือดีที่สุด

แนวความคิดเรื่องการจัดลำดับที่และการให้น้ำหนักแก่ปัจจัยต่าง ๆ ที่ช่วยในการตัดสินใจนี้เป็นแนวคิดที่ง่าย แต่การนำไปประยุกต์ใช้กับปัญหาจริง ๆ นั้นไม่ง่ายนัก ผู้ใช้จะต้องพิจารณาอย่างรอบคอบในเรื่องต่อไปนี้

1. กำหนดปัจจัยต่าง ๆ ให้เด่นชัด
2. กำหนดค่าที่เหมาะสมถูกต้องแก่ปัจจัยต่าง ๆ ในแต่ละหนทางเลือกที่มีอยู่
3. กำหนดลำดับที่และค่าน้ำหนักความสำคัญให้เหมาะสมถูกต้อง

จากแนวความคิด Decision Matrix ที่กล่าวมานี้ ผู้วิจัยจะนำไปประยุกต์ใช้ในการศึกษาความเป็นไปได้ในการเปิดวิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลา เพื่อพิจารณาหาทางเลือกที่เหมาะสมว่าวิทยาลัยครูยะลาควรจะเปิดวิชาชีพใด ก่อน หรือ หลังตามลำดับความพร้อมของปัจจัย หรือองค์ประกอบด้านต่าง ๆ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาความเป็นไปได้ในการเปิดวิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลาเป็นการพิจารณาสาขาวิชาชีพที่ควรเปิดในวิทยาลัยครูยะลาและลำดับของสาขาวิชาชีพที่ควรเปิดก่อน-หลัง โดยพิจารณาจากความพร้อมขององค์ประกอบ หรือปัจจัยด้านต่าง ๆ ของทรัพยากรภายในวิทยาลัยครูยะลา ความพร้อมของทรัพยากรท้องถิ่น ความต้องการของนักเรียนชั้น ม.6 และการสนับสนุนของผู้ปกครอง

ในขั้นแรกจะเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อดูความเป็นไปได้ในการเปิดวิชาชีพต่าง ๆ จำนวน 20 วิชาชีพในวิทยาลัยครูยะลา และวิชาชีพที่ควรเปิด ก่อน-หลังตามลำดับ ขั้นตอนต่อไปจะวิเคราะห์ความเป็นไปได้ด้านวัฒนธรรมและเศรษฐกิจของท้องถิ่น 3 จังหวัดภาคใต้ต่อการเปิดวิชาชีพต่าง ๆ ดังกล่าว และสุดท้ายจะวิเคราะห์จำนวนผู้เรียน และการสนองความต้องการของสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ในท้องถิ่น รายละเอียดของกระบวนการวิจัยในครั้งนี้ มีดังต่อไปนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นประชากรในจังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส แยกออกเป็นกลุ่มได้ดังนี้

1. บุคลากรอาจารย์วิทยาลัยครูยะลา ใช้ประชากรที่มีอยู่ทั้งหมด ซึ่งมีจำนวน 120 คน
2. ผู้เชี่ยวชาญหรือวิทยากรประจำท้องถิ่น ใช้วิธีแบ่งวิชาชีพต่าง ๆ ออกเป็น 4 กลุ่ม วิชาชีพ และเลือกผู้เชี่ยวชาญในแต่ละกลุ่มโดยวิธีจงใจ (purposive sampling) โดยสุ่มเอาผู้เชี่ยวชาญ และนักธุรกิจหรือผู้ประกอบการที่มีกิจกรรมมั่นคงหรือมีความเชี่ยวชาญในสาขาอาชีพต่าง ๆ ในจังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส ได้กลุ่มตัวอย่างในกลุ่มวิชาเกษตรกรรมจำนวน 8 คน กลุ่มวิชาอุตสาหกรรมจำนวน 6 คน กลุ่มวิชาช่างฝีมือ จำนวน 5 คน และกลุ่มวิชาธุรกิจจำนวน 11 คน ดังรายละเอียดในตาราง 14

ตาราง 14 กลุ่มตัวอย่างผู้เชี่ยวชาญในท้องถิ่น แบ่งตามกลุ่มวิชาชีพ และประเภทหน่วยงาน

ประเภทหน่วยงาน กลุ่มวิชาชีพ	รัฐบาล	จำนวน	เอกชน	จำนวน	รวม
เกษตรกรรม	ผู้อำนวยการศูนย์ทดลอง- การยาง	1	ผู้ประกอบการ โรงงานและธุรกิจ เกษตร	3	
	เกษตรจังหวัด	2			
	ประมงจังหวัด	1			
	ปศุสัตว์จังหวัด	1			
	รวม	5			8
อุตสาหกรรม	อุตสาหกรรมจังหวัด	2	ผู้ประกอบการด้าน อุตสาหกรรม	4	6
ช่างฝีมือ	แรงงานจังหวัด	2	ผู้ประกอบการด้าน ช่างฝีมือ	3	5
ธุรกิจ	พาณิชย์จังหวัด	3	ผู้ประกอบการด้าน ธุรกิจทั่วไป	8	11
	รวม	12		16	30

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2528 โดยสุ่มจากนักเรียนชั้น ม.6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา และนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ในจังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส โดยใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) จากนักเรียน ม.6 ทั้งหมดในโรงเรียนทั้ง 2 ประเภทดังกล่าว จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มมา มีจำนวนทั้งสิ้น 1,534 คน แยกออกตามจังหวัด และประเภทของโรงเรียนได้ดังต่อไปนี้

ตาราง 15 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2528 แยกตามจังหวัด และประเภทโรงเรียน

จังหวัด	โรงเรียนรัฐบาล		โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม		รวม	
	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
ยะลา	923	440	340	143	1,263	583
ปัตตานี	1,088	330	654	209	1,742	539
นราธิวาส	842	312	256	100	1,098	412
รวม	2,853	1,082	1,250	452	4,103	1,534

4. ผู้ปกครองนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เป็นการใช่กลุ่มตัวอย่างโดยทางอ้อม โดยให้นักเรียน ม.6 นำแบบสอบถามไปให้ผู้ปกครองตอบ วิธีการโดยขอความร่วมมือนักเรียน ม.6 จำนวนที่เหลือจากข้อ 3 ทั้งหมดในโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ได้จำนวนผู้ปกครอง 1,340 คน แยกเป็นจังหวัดยะลา จำนวน 471 คน ปัตตานี 455 คน และนราธิวาส 414 คน ดังรายละเอียดปรากฏในตาราง 16 ต่อไปนี้

ตาราง 16 กลุ่มตัวอย่างผู้ปกครองนักเรียนชั้น ม.6 แยกตามจังหวัดและ ประเภทโรงเรียน

ประเภทโรงเรียน จังหวัด	รัฐบาล	เอกชน	รวม
ยะลา	305	166	471
ปัตตานี	314	141	455
นราธิวาส	301	113	414
รวม	920	470	1,340

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่แบบสอบถามจำนวน 4 ฉบับ ดังต่อไปนี้

1. แบบสอบถามอาจารย์วิทยาลัยครูยะลา เป็นแบบสอบถาม 1 ฉบับ ซึ่งแบ่งออก

เป็น 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามแบบให้เลือกและเติมข้อความ ตามรายละเอียด

เกี่ยวกับตัวผู้ตอบ จำนวน 6 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามที่ใช้มาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale)

ถามเกี่ยวกับความพร้อมของวิทยาลัย เกี่ยวกับอาคาร สถานที่ โรงเรียน
งาน และอุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอน โดยให้พิจารณาจากความ
พร้อมของวิทยาลัยเอง และความพร้อมเมื่อวิทยาลัยได้รับความร่วมมือ
จากชุมชน

- ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถาม ที่ใช้มาตราส่วนประเมินค่าถามเกี่ยวกับความพร้อมในการสอนของอาจารย์
- ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามที่สร้างขึ้นโดยศึกษาจากเครื่องมือวัดความพร้อมที่จะกระทำหรือการมุ่งกระทำของทริแอนดิส ที่เรียกว่า Behavioral Differentials (Ajzen and Fishbein : 59-89 ; Triandis 1971 : 46-53) ถามความพร้อมที่จะปฏิบัติตามโครงการเปิดสอนวิชาชีพในวิทยาลัยครู
- ครอบคลุมเนื้อหาทางพฤติกรรม 3 ด้านคือ
- ก. การยอมรับโครงการ จำนวน 5 ข้อคำถาม
 - ข. ความพยายามปรับตัวในการปฏิบัติตามโครงการ จำนวน 5 ข้อคำถาม
 - ค. การมุ่งพัฒนาตนเอง จำนวน 5 ข้อคำถาม
2. แบบสอบถามผู้เกี่ยวข้องในท้องถิ่น เป็นแบบสอบถาม 1 ฉบับซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ตอนคือ
- ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามแบบให้เลือกและเติมข้อความ ถามรายละเอียดเกี่ยวกับตัวผู้ตอบ จำนวน 6 ข้อ
- ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามที่ใช้มาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ถามเกี่ยวกับความร่วมมือจากวิทยากร ความร่วมมือจากแหล่งฝึกงาน และโอกาสในการปฏิบัติงานของนักศึกษา โดยให้พิจารณาจากความร่วมมือของผู้ตอบแบบสอบถามเอง และความร่วมมือที่จะได้รับจากชุมชน
3. แบบสอบถามนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (ม.6) แบบสอบถามมี 2 ตอน คือ
- ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามชนิดให้เลือกและเติมข้อความตามรายละเอียดเกี่ยวกับตัวผู้ตอบ จำนวน 5 ข้อ
- ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามที่ใช้มาตราส่วนประเมินค่า ถามความต้องการศึกษาต่อวิชาชีพ ในวิทยาลัยครูยะลา ตอนท้ายให้เติมความคิดเห็นเกี่ยวกับวิชาชีพที่ควรเปิดสอนในวิทยาลัย

4. แบบสอบถามผู้ปกครองนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แบบสอบถามมี 2 ตอน คือ
- ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามชนิดให้เลือกและเติมข้อความตามรายละเอียดเกี่ยวกับ
ตัวผู้ตอบ จำนวน 5 ข้อ
- ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามที่ใช้มาตราส่วนประเมินค่า ตามความต้องการให้ศึกษา
ต่อวิชาชีพในวิทยาลัยครู ตอนท้ายให้เติมความคิดเห็นเกี่ยวกับวิชาชีพที่
ควรเปิดสอนในวิทยาลัย

การสร้างแบบสอบถามนั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาจากแบบสอบถามเรื่องการศึกษาความเป็นไปได้ใน
การเปิดวิชาชีพในวิทยาลัยครู ของกรมการฝึกหัดครู แล้วนำมาปรับปรุงใหม่ เป็นแบบสอบถามจำนวน
4 ชุด หลังจากนั้นได้นำแบบสอบถามไปทดลองกับกลุ่มประชากรทั้ง 4 กลุ่มได้แก่ อาจารย์วิทยาลัยครู
ยะลา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผู้ปกครองของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 และผู้เชี่ยวชาญใน
ท้องถิ่น แล้วจึงนำมาปรับปรุงแก้ไข จากนั้นในผู้เชี่ยวชาญทางการวิจัย จำนวน 8 ท่าน ได้ตรวจทาน
ดูอีกครั้ง ก่อนที่จะนำแบบสอบถามไปใช้กับประชากรที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง รายละเอียดเกี่ยวกับแบบสอบถาม
นี้ จะแสดงไว้ในภาคผนวก

การรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ มีวิธีการรวบรวมข้อมูลดังนี้ คือ

1. ขอความร่วมมือจากหัวหน้าคณะวิชาต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลา ในการเก็บข้อมูลจาก
กลุ่มมีประชากรที่เป็นบุคลากรอาจารย์
2. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้น ม.6 ในจังหวัด
ยะลา ปัตตานี และนราธิวาส โดยอาศัยความร่วมมือจากอาจารย์ผู้สอน
3. การรวบรวมกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ปกครองของนักเรียนชั้น ม.6 ได้ขอความร่วมมือจาก
นักเรียนชั้น ม.6 ที่มีใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในข้อ 2. นำแบบสอบถามไปให้ผู้ปกครองตอบ

การรวบรวมกลุ่มตัวอย่างในข้อ 2 และ 3 นั้น ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามพร้อม ๆ กัน
นักเรียน ม.6 แต่ละห้องจะได้รับแบบสอบถามทุกคน นักเรียนจำนวนครึ่งห้องจะถูกสุ่มมาอย่างง่าย
เพื่อให้ตอบแบบสอบถามนักเรียนเอง และนักเรียนจำนวนครึ่งห้องที่เหลือจะได้รับแบบสอบถามของ
ผู้ปกครอง และนำกลับไปให้ผู้ปกครองตอบ ผู้วิจัยขอความร่วมมืออาจารย์ผู้สอนในการแจกแบบสอบถาม
ชี้แจงแบบสอบถาม และรวบรวมกลับคืน

4. กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้เชี่ยวชาญในห้องเรียนนั้น ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยได้ดำเนินการรวบรวม
ด้วยตนเอง โดยได้พบกับผู้เชี่ยวชาญดังกล่าวเป็นรายบุคคล และอธิบายวิธีการตอบแบบสอบถามให้
เข้าใจ และให้กลุ่มตัวอย่างส่งกลับคืนยังผู้วิจัย โดยด้านหลังของแบบสอบถามมีเจ้าหน้าที่คิด
แถมมาให้เรียบร้อย

การรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง และกลุ่มประชากร ปรากฏว่า ในจำนวนแบบสอบถาม
4,262 ฉบับ ได้กลับคืนมา 2,989 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 70.13 แยกเป็นแบบสอบถามบุคลากร
อาจารย์วิทยาลัยครูยะลา 85 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 70.00 แบบสอบถามนักเรียนชั้น ม.6 จำนวน
1,534 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 73.75 แบบสอบถามผู้ปกครอง 1,340 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 64.42
และแบบสอบถามผู้เชี่ยวชาญ 30 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 71.43 ดังรายละเอียดที่ได้แสดงไว้ใน
ตาราง 17

ตาราง 17 อัตราส่วนร้อยละของแบบสอบถามที่ได้คืนจากกลุ่มตัวอย่าง

แบบสอบถาม	จำนวนที่ส่ง	จำนวนที่ได้คืน	ร้อยละ
บุคลากรอาจารย์วิทยาลัยครูยะลา	120	85	70.00
นักเรียนชั้น ม.6	2,050	1,534	73.75
ผู้ปกครอง	2,050	1,340	64.42
ผู้เชี่ยวชาญ	42	30	71.43
รวม	4,262	2,989	70.13

วิธีวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาความเป็นไปได้ ของการเปิดวิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลา เพื่อหาข้อสรุปว่าวิชาชีพใดในจำนวน 20 สาขาวิชาชีพ ที่ควรเปิดในวิทยาลัยครูยะลา และสาขาวิชาชีพใดที่ควรเปิดตามลำดับ ก่อน-หลัง เมื่อวิเคราะห์จากความพร้อมด้านต่าง ๆ

1. ความคิดเห็นของบุคลากรอาจารย์วิทยาลัยครูยะลา ในด้านความพร้อมของอาคารสถานที่ อุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ในการสอนกำหนดค่าน้ำหนักคะแนนตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert) ดังนี้

ไม่ทราบ	0	คะแนน
ไม่พร้อม	1	คะแนน
ค่อนข้างไม่พร้อม	2	คะแนน
ค่อนข้างพร้อม	3	คะแนน
พร้อม	4	คะแนน

หลังจากนั้นนำมาหาค่า

1.1 คะแนนเฉลี่ย (Mean) ควสูตร (Garrett. 1973 : 27)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนน

N แทน จำนวนคะแนนในข้อมูลนั้น

1.2 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ควสูตร (Garrett. 1973 : 53)

$$S = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนน

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

หลังจากนั้นนำมาจัดลำดับที่ (Rank) ของความคิดเห็น ซึ่งทำเป็น 2 ขั้นตอน ขั้นแรกเป็น ลำดับความพร้อมของวิทยาลัย ต่อการเปิดสอนวิชาชีพต่าง ๆ ขั้นที่สอง เป็นลำดับความพร้อมของ วิทยาลัยในการเปิดวิชาชีพต่าง ๆ เมื่อได้รับความร่วมมือจากชุมชน

ในด้านความสามารถของอาจารย์ผู้สอนในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ จำนวน 20 วิชาชีพ กำหนด คำนวณหาคะแนน ดังนี้

ไม่มีความสามารถ	0	คะแนน
มีความสามารถเล็กน้อย	1	คะแนน
ไม่แน่ใจ	2	คะแนน
มีความสามารถค่อนข้างมาก	3	คะแนน
มีความสามารถมากที่สุด	4	คะแนน

หลังจากนั้นนำมาหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนในช่องที่ 6 มีแนวโน้มจะสอน ได้ดีหากได้รับการอบรมในวิชาชีพนั้น ๆ จะคิดการอยละต่างหาก

ในด้านความพร้อมที่จะปฏิบัติตามโครงการเปิดสอนวิชาชีพในวิทยาลัยครูยะลา ซึ่งมี 9 สเกล หาค่าคะแนนรวมของแต่ละหัวข้อ

2. ความคิดเห็นของนักเรียน ชั้น ม.6 ที่ต้องการศึกษาต่อวิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัย ครูยะลา กำหนดคำนวณหาคะแนนตามวิธีของ ลีเคิร์ท ดังนี้

ไม่ต้องการศึกษาเลย	1	คะแนน
ต้องการศึกษาน้อยมาก	2	คะแนน
ไม่แน่ใจ	3	คะแนน
ต้องการศึกษามาก	4	คะแนน
ต้องการศึกษามากที่สุด	5	คะแนน

หลังจากนั้นนำมาหาค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำมาจัดลำดับ

(Rank) ของความคิดเห็น

3. ความคิดเห็นของผู้ปกครอง ที่ต้องการให้บุตรหรือผู้ที่อยู่ในความปกครองศึกษาต่อวิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลา มีวิธีการกำหนดค่าน้ำหนักคะแนน , การคำนวณ และการจัดลำดับความคิดเห็นเหมือนข้อ 2

4. ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ เกี่ยวกับความพร้อมของทรัพยากรชุมชน 3 ด้าน ต่อสาขาวิชาชีพต่าง ๆ กำหนดค่าน้ำหนักแต่ละด้าน และคิดคำนวณเช่นเดียวกับข้อ 2 และ ข้อ 3 โดยคำนวณค่า 2 ครั้ง คือค่าที่เป็นตัวผู้เชี่ยวชาญเอง และค่าที่เป็นชุมชนอื่น ๆ นอกเหนือจากตัวผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นจึงจัดลำดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ โดยพิจารณาข้อมูลจากการสัมภาษณ์เพิ่มเติมประกอบเข้าด้วยกัน

ผลจากการวิเคราะห์ปัจจัย ความพร้อมด้านต่าง ๆ ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ จะนำมาพิจารณาหาคำตอบ 2 ข้อ คือ

1. วิชาชีพใดที่ควรเปิดในวิทยาลัยครูยะลา เมื่อพิจารณาตามความพร้อมด้านต่าง ๆ
2. ควรจะเปิดวิชาชีพใดก่อน-หลัง ตามลำดับความพร้อมสูงสุด โดยพิจารณาลำดับความพร้อมในตารางการตัดสินใจ (Decision Matrix)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาความเป็นไปได้ในการเปิดวิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลาได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 3 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง ตอนที่ 2 เป็นการวิเคราะห์ลำดับความพร้อมของวิทยาลัยครูยะลา ลำดับความพร้อมของทรัพยากรชุมชน ลำดับความต้องการของนักเรียนที่จะศึกษาต่อสาขาวิชาชีพต่าง ๆ และลำดับความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ตอนที่ 3 ตัดสินความเป็นไปได้หรือลำดับความพร้อมในการเปิดสาขาวิชาชีพต่าง ๆ โดยใช้ตารางตัดสินใจ (Decision Matrix) ตอนที่ 4 เป็นการวิเคราะห์ความเป็นไปทางวัฒนธรรมและเศรษฐกิจของท้องถิ่นโดยสังเขป ต่อโครงการเปิดวิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลา และตอนที่ 5 เป็นการวิเคราะห์ความเป็นไปได้ด้านจำนวนผู้เรียน และการสนองความต้องการของสถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ ในท้องถิ่น

เพื่อความสะดวกและเพื่อให้เข้าใจตรงกัน จึงกำหนดสัญลักษณ์และข้อความย่อ ๆ ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

นักเรียนชั้น ม.6	แทน	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส
ผู้ปกครองนักเรียน	แทน	ผู้ปกครองนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส
(ความร่วมมือ)ส่วนตัว	แทน	ความร่วมมือของผู้เชี่ยวชาญโดยส่วนตัว
(ความร่วมมือ)จากชุมชน	แทน	ความร่วมมือของผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ประกอบการในท้องถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้โดยทั่วไป
$\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S.D	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

เกณฑ์ในการพิจารณาผลการวิเคราะห์ข้อมูลของปัจจัยความพร้อมด้านต่าง ๆ ต่อการ
เปิดวิชาชีพในวิทยาลัยครูยะลา นั้น พิจารณาตามมาตรฐานประเมินค่าในแบบสอบถาม ซึ่งมีความ
หมายตามช่วงคะแนนต่าง ๆ ดังนี้

1. ความพร้อมของวิทยาลัย

ช่วงคะแนน	ความหมาย
0 - 0.49	ไม่ทราบ
0.5 - 1.49	ไม่พร้อม
1.5 - 2.49	ค่อนข้างไม่พร้อม
2.5 - 3.49	ค่อนข้างพร้อม
3.5 - 4	พร้อม

2. ความสามารถในการสอนของบุคลากรอาจารย์

ช่วงคะแนน	ความหมาย
0 - 0.49	ไม่มีความสามารถเลย
0.5 - 1.49	มีความสามารถเล็กน้อย
1.5 - 2.49	ไม่แน่ใจ
2.5 - 3.49	มีความสามารถค่อนข้างมาก
3.5 - 4	มีความสามารถมากที่สุด

3. ความร่วมมือของผู้เชี่ยวชาญ ความร่วมมือจากแหล่งฝึกงาน โอกาสในการปฏิบัติงาน

ช่วงคะแนน	ความหมาย
0.5 - 1.49	น้อยที่สุด
1.45 - 2.49	น้อย
2.5 - 3.49	ไม่แน่ใจ
3.5 - 4.49	มาก
4.5 - 5	มากที่สุด

4. ความต้องการศึกษาต่อสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ของนักเรียน ม.6 และความต้องการให้ศึกษาต่อของผู้ปกครอง

ช่วงคะแนน	ความหมาย
0.5 - 1.49	ไม่ต้องการ
1.5 - 2.49	น้อยมาก
2.5 - 3.49	ไม่แน่ใจ
3.5 - 4.49	มาก
4.5 - 5	มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลเสนอตามลำดับดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง

1.1 บุคลากรอาจารย์วิทยาลัยครูยะลา กลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคลากรอาจารย์

ปรากฏรายละเอียดในตาราง 18

ตาราง 18 กลุ่มตัวอย่างบุคลากรอาจารย์วิทยาลัยครูยะลา จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ

ตัวแปรต่าง ๆ	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	49	57.65
หญิง	36	42.35
รวม	85	100.00
2. วุฒิ		
ปริญญาตรี	31	36.47
ปริญญาโท	51	60.00
ปริญญาเอก	2	2.35
อื่น ๆ	1	1.18
รวม	85	100.00
3. คณะวิชา		
ครุศาสตร์	18	21.18
วิทยาการจัดการ	8	9.41
ศึกษาศาสตร์	29	34.12
มนุษยศาสตร์	30	35.29
รวม	85	100.00

ตาราง 18 (ต่อ)

ตัวแปรต่าง ๆ	จำนวน	ร้อยละ
4. จำนวนปีที่ทำงานใน วิทยาลัยครูยะลา		
น้อยกว่า 2 ปี	4	4.70
2 - 5 ปี	3	3.53
6 - 10 ปี	20	23.53
11 - 15 ปี	38	44.71
มากกว่า 15 ปี	20	23.53
รวม	85	100.00

จากตาราง 18 จะเห็นว่า กลุ่มตัวอย่างบุคลากรรออาจารย์เป็นเพศชายมากกว่าหญิง มีวุฒิปริญญาโทมากที่สุด รองลงมาคือวุฒิปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 60.00 และ 36.47 ตามลำดับ ส่วนวุฒิปริญญาเอก และอื่น ๆ มีน้อยมาก คิดเป็นร้อยละ 2.35 และ 1.18 ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างสังกัดคณะศึกษามนุษยศาสตร์ ๙ มากที่สุด รองลงมาสังกัดคณะวิทยาศาสตร์ และคณะศึกษาศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 35.29, 34.12 และ 21.18 ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างสังกัดคณะวิชาวิทยาการจัดการมีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 9.41

กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการทำงานเป็นเวลา 11-15 ปี เป็นส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 44.71 รองลงมาที่มีประสบการณ์ในการทำงานเป็นเวลา 6-10 ปี และ มากกว่า 15 ปี โดยมีจำนวนคิดเป็นร้อยละ 23.53 เท่ากัน และที่มีประสบการณ์ 2-5 ปี และน้อยกว่า 2 ปี มีจำนวนน้อยมากคิดเป็นร้อยละ 3.53 และ 4.70 ตามลำดับ

1.2 ผู้เชี่ยวชาญในท้องถิ่น กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้เชี่ยวชาญในท้องถิ่นแบ่งออกเป็น

2 กลุ่ม คือ

1.2.1 กลุ่มตัวอย่างผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งเป็นผู้ประกอบการ ปรากฏรายละเอียด

ในตาราง 19

ตาราง 19 กลุ่มตัวอย่างผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามอายุ วุฒิ ประสบการณ์ และแขนงวิชาที่เชี่ยวชาญ

อายุ	จำนวน	วุฒิ	จำนวน	ประสบการณ์	จำนวน	แขนงวิชา ที่เชี่ยวชาญ	จำนวน
25-34	5	ต่ำกว่าปริญญาตรี	8	ต่ำกว่า 5 ปี	2	เกษตรกรรม	3
35-44	5	ปริญญาตรี	10	5-10 ปี	1	ช่างฝีมือ	3
45-54	3			11-15 ปี	6	ธุรกิจ	8
55 ขึ้นไป	5			16 ปีขึ้นไป	9	อุตสาหกรรม	4
รวม	18	รวม	18	รวม	18	รวม	18

จากตาราง 19 จะเห็นว่า กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้ประกอบการมีจำนวน 18 คน กลุ่มตัวอย่างทุกระดับอายุ มีจำนวนใกล้เคียงกันมาก กลุ่มตัวอย่างมีวุฒิระดับต่ำกว่าปริญญาตรี จนถึงปริญญาตรี ส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการทำงาน 16 ปีขึ้นไป รองลงมาคือ 11-15 ปี ผู้เชี่ยวชาญด้านธุรกิจมีจำนวนมากที่สุด รองลงมาได้แก่ผู้เชี่ยวชาญด้านอุตสาหกรรม ส่วนผู้เชี่ยวชาญด้านเกษตรกรรม และช่างฝีมือ มีจำนวนเท่ากัน

1.2.2 กลุ่มตัวอย่าง ผู้เชี่ยวชาญซึ่งมิใช่เป็นผู้ประกอบการ ปรากฏ

รายละเอียดในตาราง 20

ตาราง 20 กลุ่มตัวอย่างผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งมีใช้เป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามสถานภาพอายุ วุฒิ ประสบการณ์ และแขนงวิชาที่เชี่ยวชาญ

อายุ	จำนวน	วุฒิ	จำนวน	ประสบการณ์	จำนวน	แขนงวิชา ที่เชี่ยวชาญ	จำนวน
25-34	3	ต่ำกว่าปริญญาตรี	5	ต่ำกว่า 5 ปี	-	เกษตรกรรม	5
35-44	5	ปริญญาตรี	6	5-10 ปี	2	ช่างฝีมือ	2
45-54	3	ปริญญาโท	1	11-15 ปี	4	ธุรกิจ	3
55 ขึ้นไป	1			16 ปีขึ้นไป	6	อุตสาหกรรม	2
รวม	12	รวม	12	รวม	12	รวม	12

จากตาราง 20 จะเห็นว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เชี่ยวชาญซึ่งมีใช้เป็นผู้ประกอบการมีจำนวน 12 คน ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 35-44 ปี กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีวุฒิปริญญาตรี และต่ำกว่าปริญญาตรีและส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการทำงาน 16 ปีขึ้นไป รองลงมามีประสบการณ์ในการทำงาน 11-15 ปี ผู้เชี่ยวชาญด้านเกษตรกรรมมีจำนวนมากกว่าผู้เชี่ยวชาญด้านอื่น ๆ

1.3 นักเรียนชั้น ม.6 ข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้น ม.6 มีรายละเอียดดังปรากฏในตาราง 21

ตาราง 21 กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้น ม.6 จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ

ตัวแปรนักเรียน	จำนวน	ร้อยละ
1. <u>จังหวัด</u>		
จังหวัดยะลา	583	38.00
จังหวัดปัตตานี	539	35.14
จังหวัดนราธิวาส	412	26.86
รวม	1,534	100.00
2. <u>ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา</u>		
โรงเรียนรัฐบาล	1,082	70.53
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	452	29.47
รวม	1,534	100.00
3. <u>เพศ</u>		
ชาย	644	41.98
หญิง	890	58.02
รวม	1,534	100.00
4. <u>โปรแกรมการเรียน</u>		
วิทย์-คณิต	358	25.95
ศิลปภาษา	403	26.27
คหกรรม	57	3.71
อุตสาหกรรมศิลป์	38	2.48
ศิลป์ คำนวณ	106	10.82
ธุรกิจ	79	5.15

ตาราง 21 (ต่อ)

ตัวแปรนักเรียน	จำนวน	ร้อยละ
เกษตร	75	4.89
อื่น ๆ	318	20.73
รวม	1,534	100.00
5. อาชีพผู้ปกครอง		
ข้าราชการ	275	17.93
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	32	2.09
รับจ้าง	166	10.82
เกษตรกร	670	43.68
ค้าขาย	365	23.79
อื่น ๆ	26	1.69
รวม	1,534	100.00
6. เป้าหมายในการศึกษาต่อ		
มหาวิทยาลัย	686	44.72
เทคโนโลยี อาชีวะ	192	12.65
วิทยาลัยครู	311	13.75
โรงเรียนสารพัดช่าง	118	7.69
ทำงานและเรียนรวม	171	11.15
ทำงานไม่เรียนต่อ	76	4.95
อื่น ๆ	78	5.09
รวม	1,534	100.00

จากตาราง 21 จะเห็นว่า นักเรียน ม.6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 1,534 คน กำลังศึกษาในจังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส จำนวนลดหลั่นกันไป คิดเป็นร้อยละ 38.00 35.14 และ 26.86 ตามลำดับ เป็นนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลมากกว่านักเรียนโรงเรียนเอกชน สอนศาสนาอิสลาม คิดเป็นร้อยละ 70.53 และ 29.47 ตามลำดับ เป็นนักเรียนหญิงมากกว่านักเรียนชาย คิดเป็นร้อยละ 58.02 และ 41.98 ตามลำดับ

นักเรียนส่วนใหญ่เรียนโปรแกรม ศิลปภาษา และวิทย์-คณิต คิดเป็นร้อยละ 26.27 และ 25.95 ตามลำดับ รองลงไปได้แก่ โปรแกรมอื่น ๆ คิดเป็นร้อยละ 20.73 กลุ่มตัวอย่างในโปรแกรมอุตสาหกรรมศิลป์มีน้อยที่สุด คือร้อยละ 2.48

จากกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีผู้ปกครองที่เป็นเกษตรกร คิดเป็นร้อยละ 43.68 รองลงมาได้แก่อาชีพ ค้าขาย และข้าราชการ คิดเป็นร้อยละ 23.79 และ 17.93 ตามลำดับ

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีเป้าหมายในการศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยคิดเป็นร้อยละ 44.72 รองลงไปได้แก่ศึกษาต่อในวิทยาลัยครู วิทยาลัยเทคโนโลยี ฯ อาชีวะ คิดเป็นร้อยละ 13.75 และ 12.65 ตามลำดับ

1.4 ผู้ปกครองนักเรียนชั้น ม.6 ข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ปกครอง นักเรียนชั้น ม.6 มีรายละเอียดปรากฏในตาราง 22

ตาราง 22 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ปกครองนักเรียนชั้น ม.6 จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ

ตัวแปรผู้ปกครอง	จำนวน	ร้อยละ
1. จังหวัด		
ยะลา	471	35.15
ปัตตานี	455	33.95
นราธิวาส	414	30.90
รวม	1,340	100.00

ตาราง 22 (ต่อ)

ตัวแปรผู้ปกครอง	จำนวน	ร้อยละ
2. <u>โรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา</u>		
โรงเรียนรัฐบาล	921	68.66
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	420	31.34
รวม	1,340	100.00
3. <u>อายุ</u>		
20-30 ปี	224	16.71
31-40 ปี	402	30.00
41-50 ปี	436	32.54
51 ขึ้นไป	278	20.75
รวม	1,340	100.00
4. <u>ระดับการศึกษา</u>		
ต่ำกว่า ป.4	210	15.67
ป.4-ป.7	567	42.31
มัธยมต้น	104	7.76
มัธยมปลาย	210	15.67
ปริญญาตรี	140	10.45
สูงกว่าปริญญาตรี	27	2.01
อื่น ๆ	82	6.13
รวม	1,340	100.00

ตาราง 22 (ต่อ)

ตัวแปรผู้ปกครอง	จำนวน	ร้อยละ
5. อาชีพ		
ข้าราชการ	273	20.37
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	51	3.81
รับจ้าง	138	10.30
เกษตรกร	513	38.28
ค้าขาย	316	23.58
อื่น ๆ	49	3.66
รวม	1,340	100.00
6. เป้าหมายในการให้ศึกษาต่อ		
เรียนต่อมหาวิทยาลัย	680	50.75
วิทยาลัย เทคโน, อาชีวะ	166	12.39
วิทยาลัยครู	162	12.09
โรงเรียนสารพัดช่าง	126	9.40
ทำงานต่อและเรียนรวม ๆ	126	9.40
ทำงานไม่เรียนต่อ	80	5.97
รวม	1,340	100.00

จากตาราง 22 จะเห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ปกครองนักเรียนมีจำนวน 1,340 คน กลุ่มตัวอย่างในจังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส มีจำนวนใกล้เคียงกัน ผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล มีจำนวนสูงกว่าผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนเอกชน ๆ คิดเป็นร้อยละ

68.66 และ 31.34 ตามลำดับ ผู้ปกครองนักเรียนส่วนใหญ่มีอายุ ระหว่าง 41-50 ปี รองลงมา อายุระหว่าง 31-40 ปี และ 50 ปีขึ้นไป ส่วนผู้ปกครองอายุ 20-30 ปี มีจำนวนน้อยที่สุด

ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีระดับการศึกษา ป.4-ป.7 รองลงมาได้แก่ ระดับมัธยมปลาย ต่ำกว่า ป.4 และปริญญาตรี ตามลำดับ ที่สูงกว่าปริญญาตรี มีจำนวนน้อยที่สุด

ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นเกษตรกร รองลงมามีอาชีพค้าขายเป็นข้าราชการ และลูกจ้าง ตามลำดับ

ผู้ปกครองส่วนใหญ่ต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อมหาวิทยาลัยมากที่สุด รองลงมาต้องการให้ศึกษาต่อวิทยาลัยเทคโนโลยี, อาชีวะ และวิทยาลัยครู ตามลำดับ

2. ลำดับความพร้อมของปัจจัยด้านต่าง ๆ

2.1 ความพร้อมของวิทยาลัยครูยะลาต่อการเปิดสอนสาขาวิชาชีพต่าง ๆ

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความพร้อมของวิทยาลัยในตำบลบุดลากร อาจารย์ อาคารสถานที่โรงฝึกงาน และเครื่องมือเครื่องใช้ในการสอนนั้น ปรากฏผลตามลำดับ คือ

2.1.1 ความพร้อมของบุคลากรอาจารย์ บุดลากรอาจารย์ วิทยาลัยครู

ยะลา มีแนวโน้มสามารถสอนในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ตามลำดับ ดังปรากฏในตาราง 23

ตาราง 23 แสดงคะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และลำดับที่ของความสามารถของ
อาจารย์ผู้สอน

สาขาวิชาชีพ	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่
1. กลีกรรรมสาขาการทำสวนยางพารา	1.19	1.51	7
2. กลีกรรรมสาขาการทำนา	1.13	1.39	8
3. กลีกรรรมสาขาพืชสวนและพืชไร่	1.38	1.45	3
4. ธุรกิจการเกษตร	1.34	1.44	4
5. สัตวบาล (ปศุสัตว์, สัตว์ปีก)	1.28	1.46	5
6. การประมง	0.84	1.18	14
7. อุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา	1.07	1.36	11
8. อุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตร	1.09	1.46	9
9. อุตสาหกรรมผลิตผลจากการประมง	0.80	1.24	16
10. ช่างเครื่องมือกลและช่างหล่อ	0.82	1.23	15
11. ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	1.21	1.49	6
12. ช่างไม้และช่างก่อสร้าง	0.69	1.27	13
13. ช่างทำเครื่องเรือนและแกะสลัก	0.71	1.08	17
14. ช่างปั้นดินเผา	1.09	1.53	10
15. ช่างต่อเรือประมง	0.38	0.74	20
16. ช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง	0.41	0.84	19
17. ช่างผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์	0.55	1.06	18
18. การจัดการและบริหารธุรกิจขนาดย่อม	1.58	1.71	2
19. การท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์	1.58	1.63	1
20. ธุรกิจขนส่งและคมนาคม	0.94	1.30	12

จากตาราง 23 แสดงว่าอาจารย์วิทยาลัยครูยะลา มีความพร้อมในการสอนวิชาการอื่นในสาขาวิชาการท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์มากที่สุด รองลงมาได้แก่สาขาวิชาการจัดการและบริหารธุรกิจขนาดย่อม กลีกรรรมสาขาพืชสวนและพืชไร่ ธุรกิจการเกษตร และสัตวบาล โดยการพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยแสดงความพร้อมของอาจารย์ในการสอนสาขาวิชาข้างต้น คือ คะแนนเฉลี่ย 1.58, 1.58, 1.38, 1.34 และ 1.28 ตามลำดับ ซึ่งสองวิชาแรกมีระดับความสามารถปานกลาง(ไม่แน่ใจ) และ 3 วิชาหลังมีระดับความสามารถเพียงเล็กน้อย สำหรับสาขาวิชาที่อาจารย์มีความพร้อมในการสอนน้อยที่สุด ได้แก่สาขาวิชาช่างต่อเรือ รองลงมาได้แก่ ช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง ช่างผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์ ช่างทำเครื่องเรือนและแกะสลัก และสาขาวิชาอุตสาหกรรมผลิตผลจากการประมงมีคะแนนเฉลี่ย 0.38, 0.41, 0.55, 0.71 และ 0.80 ตามลำดับ ซึ่งสองวิชาแรกอยู่ในระดับที่ไม่มีความสามารถเลย และสามวิชาหลังอยู่ในระดับที่มีความสามารถเล็กน้อย

สาขาวิชาต่าง ๆ ที่อาจารย์มีความพร้อมในการสอนมากและน้อยที่กล่าวมาข้างต้นนี้ ก็เป็นไปตามลำดับที่ของสาขาวิชาที่อาจารย์มีแนวโน้มจะสอนได้ดี หากได้รับการอบรมเพิ่มเติมในสาขาวิชานั้น ๆ ดังที่ได้แสดงไว้ในตาราง 24

ตาราง 24 แสดงสาขาวิชาชีพที่อาจารย์มีแนวโน้มจะสอนได้ดีหากได้รับการอบรมในสาขาวิชานั้น

ลำดับที่	สาขาวิชา
1	การทองเที่ยวและมัณฑนศิลป์
2	การจัดการและบริหารธุรกิจขนาดย่อม
3	กลีกรรมสาขาพืชสวนและพืชไร่
4	ธุรกิจการเกษตร
5	สัตวบาล (ปศุสัตว์, สัตว์ปีก)
6	ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์
7	กลีกรรมสาขาการทำสวนยางพารา
8	กลีกรรมสาขาการทำนา
9	ช่างปั้นดินเผา
10	อุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตร
11	อุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา
12	ธุรกิจการขนส่งและการคมนาคม
13	ช่างไม้และช่างก่อสร้าง
14	การประมง
15	ช่างเครื่องมือกลและช่างหล่อ
16	อุตสาหกรรมผลิตผลจากการประมง
17	ช่างทำเครื่องเรือนและแกะสลัก
18	ช่างผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์
19	ช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง
20	ช่างต่อเรือประมง

เมื่อพิจารณาความพร้อมที่จะปฏิบัติตามโครงการเปิดสอนวิชาชีพต่าง ๆ อันเป็นองค์ประกอบที่ 3 ของทัศนคติ ผลปรากฏดังตาราง 25

ตาราง 25 ความพร้อมของอาจารย์ที่จะปฏิบัติตามโครงการเปิดสอนสาขาวิชาชีพต่าง ๆ

ความพร้อมที่จะปฏิบัติตามโครงการ	$\bar{X}$	S.D.
1. การยอมรับโครงการ	1.46	1.77
2. ความพยายามปรับตัวในการปฏิบัติตามโครงการ	2.52	1.12
3. การมุ่งพัฒนาตนเอง	2.90	0.97

คะแนนเฉลี่ยที่ปรากฏในตาราง 25 เมื่อพิจารณาตามมาตราส่วนประเมินค่าความพร้อมที่จะปฏิบัติตามโครงการเปิดสอนวิชาชีพต่าง ๆ ของบุคลากรอาจารย์วิทยาลัยครูยะลา ซึ่งมีค่าระหว่าง + 4 จนถึง -4 จะเห็นว่า บุคลากรอาจารย์ยอมรับโครงการนี้ในระดับค่อนข้างต่ำ ($\bar{X} = 1.46$) และขณะเดียวกันก็ชี้ให้เห็นถึงการมุ่งพัฒนาตนเองอยู่ในระดับค่อนข้างสูง ($\bar{X} = 2.52$ และ 2.90 ตามลำดับ)

2.1.2 ความพร้อมด้านอาคารสถานที่และโรงฝึกงาน

ความพร้อมด้านอาคารสถานที่ และโรงฝึกงานในการเปิดสอนสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ได้พิจารณาจากความพร้อมของวิทยาลัยโดยตรง และความพร้อมเมื่อร่วมมือกับท้องถิ่น ปรากฏผลดังตาราง 26

ตาราง 26 แสดงคะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐานและลำดับที่ของความพร้อมด้าน
อาคารและสถานที่โรงเรียน ในการเปิดสอนสาขาวิชาชีพต่าง ๆ

สาขาวิชาชีพต่าง ๆ	ความพร้อมเฉพาะ วิทยาลัย			ความพร้อมเมื่อรวมเมื่อ กับท้องถิ่น		
	$\bar{X}$	S.D	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D	ลำดับที่
1. กลีกรรรมสาขาการทำสวนยางพารา	0.98	0.67	12	2.35	1.26	3
2. กลีกรรรมสาขาการทำนา	0.84	0.55	17	1.86	0.22	11
3. กลีกรรรมสาขาพืชสวนและพืชไร่	1.21	0.90	8	2.38	1.14	2
4. ธุรกิจการเกษตร	1.35	1.03	5	2.20	1.20	7
5. สัตว์บาล	1.36	0.98	4	2.46	1.21	1
6. การประมง	0.96	0.75	13	1.85	1.30	12
7. อุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา	0.95	0.77	15	1.92	1.25	10
8. อุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตร	0.99	0.82	11	1.78	1.14	15
9. อุตสาหกรรมผลิตผลจากการประมง	0.74	0.56	19	1.61	1.12	16
10. ช่างเครื่องมือกล	1.12	0.88	9	1.80	1.09	14
11. ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	1.69	1.02	2	2.27	1.15	5
12. ช่างไม้และช่างก่อสร้าง	1.44	0.99	3	2.22	1.14	6
13. ช่างทำเครื่องเรือนและแกะสลัก	1.08	0.79	10	1.84	1.17	13
14. ช่างปั้นดินเผา	1.89	1.08	1	2.31	1.17	4
15. ช่างต่อเรือประมง	0.66	0.52	20	1.41	1.15	19
16. ช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง	0.78	0.56	18	1.34	1.16	20
17. ช่างผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์	0.95	0.84	15	1.42	1.17	18
18. การจัดการและการบริหารธุรกิจ ขนาดย่อม	1.25	1.01	7	2.14	1.26	8

ตาราง 26 (ต่อ)

สาขาวิชาชีพต่าง ๆ	ความพร้อมเฉพาะ วิทยาลัย			ความพร้อมเมื่อรวมเมื่อ กับท้องถิ่น		
	$\bar{X}$	S.D	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D	ลำดับที่
19. การท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์	1.34	1.10	6	1.96	1.30	9
20. ธุรกิจการขนส่งและการคมนาคม	0.89	0.82	16	1.61	1.23	17

จากตาราง 26 แสดงให้เห็นความพร้อมด้านอาคารสถานที่ โรงเรียนในการเปิดสอนสาขาวิชาชีพต่าง ๆ เมื่อพิจารณาลำดับความพร้อมเฉพาะในส่วนของวิทยาลัยครูยะลา พบว่าสาขาวิชาชีพที่มีความพร้อมมากเมื่อเปรียบเทียบระหว่างสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ตามลำดับ ได้แก่ สาขาช่างปั้นดินเผา ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ช่างไม้และช่างก่อสร้าง สัตวบาล (ปศุสัตว์และสัตว์ปีก) และธุรกิจการเกษตร ตามลำดับ สาขาวิชาที่แสดงว่ามีความพร้อมมากที่สุด คือสาขาช่างปั้นดินเผา ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ก็มีความพร้อมในระดับค่อนข้างไม่พร้อม ส่วนสาขาวิชาที่มีความพร้อมน้อย ได้แก่ สาขาช่างต่อเรือประมง อุตสาหกรรมผลิตผลจากการประมง ช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง กลไกกรรมสาขาการทำนา และธุรกิจการขนส่งและการคมนาคม ตามลำดับ ซึ่งมีความพร้อมในระดับไม่พร้อม

เมื่อพิจารณาความพร้อมด้านนี้โดยส่วนรวมในลักษณะที่วิทยาลัยครูยะลา รวมมือกับท้องถิ่นพบว่า สาขาวิชาที่มีความพร้อมมาก เมื่อเปรียบเทียบระหว่างสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ได้แก่ สาขาสัตวบาล กลไกกรรมสาขาพืชสวนและพืชไร่ กลไกกรรมสาขาการทำสวนยางพารา ช่างปั้นดินเผา และช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ตามลำดับ ซึ่งเป็นความพร้อมในระดับค่อนข้างไม่พร้อม ส่วนสาขาวิชาที่มีความพร้อมน้อย ได้แก่ สาขาช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง ช่างต่อเรือ ช่างผลิตภัณฑจากหนังสัตว์ ธุรกิจการขนส่งและการคมนาคม และอุตสาหกรรมผลิตผลจากการประมง ตามลำดับ ซึ่งสามวิชาแรกเป็นความพร้อมในระดับไม่พร้อม

2.1.3 ความพร้อมด้านอุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ในการสอน

ความพร้อมด้านอุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ในการสอนสาขาวิชาชีพต่าง ๆ โดยพิจารณาจากความพร้อมของวิทยาลัยโดยตรง และความพร้อมเมื่อรวมมือกับท้องถิ่น ปรากฏผลดังตาราง 27

ตาราง 27 แสดงคะแนนเฉลี่ย ความเพียงพอมาตรฐาน และลำดับที่ของความพร้อมด้านอุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ในการเปิดสอน สาขาวิชาชีพต่าง ๆ

สาขาวิชาชีพต่าง ๆ	ความพร้อมเฉพาะวิทยาลัย			ความพร้อมเมื่อรวมมือกับท้องถิ่น		
	$\bar{X}$	S.D	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D	ลำดับที่
1. กลีกรรรมสาขาการทำสวนยางพารา	0.95	0.69	13	2.27	1.28	3
2. กลีกรรรมสาขาการทำนา	0.84	0.63	17	1.89	0.22	10
3. กลีกรรรมสาขาพืชสวนและพืชไร่	1.21	0.91	8	2.26	1.11	4
4. ธุรกิจการเกษตร	1.22	0.98	7	2.15	1.21	7
5. สัตวบาล (ปศุสัตว์และสัตว์ปีก)	1.32	1.03	4	2.35	1.23	1
6. การประมง	0.93	0.78	14	1.80	1.29	14
7. อุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา	0.89	0.76	15	1.88	1.27	11
8. อุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตร	1.01	0.89	11	1.75	1.11	15
9. อุตสาหกรรมผลิตผลจากการประมง	0.74	0.64	19	1.64	1.15	17
10. ช่างเครื่องมือกล และช่างหล่อ	1.14	0.87	9	1.80	1.06	14
11. ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	1.67	1.04	2	2.21	1.15	5
12. ช่างไม้และช่างก่อสร้าง	1.49	0.96	3	2.19	1.16	6
13. ช่างทำเครื่องเรือนและแกะสลัก	1.01	0.75	11	1.81	1.16	12

ตาราง 27 (ต่อ)

สาขาวิชาต่าง ๆ	ความพร้อมเฉพาะ วิทยาลัย			ความพร้อมเมื่อรวมมือ กับท้องถิ่น		
	$\bar{X}$	S.D	ลำดับที่	$\bar{X}$	S.D	ลำดับที่
14. ช่างปั้นดินเผา	1.89	1.15	1	2.31	1.19	2
15. ช่างต่อเรือประมง	0.69	0.51	20	1.42	1.12	18
16. ช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง	0.80	0.57	18	1.34	1.17	20
17. ช่างผลิตภัณฑจากหนังสัตว์	0.96	0.82	12	1.38	1.19	19
18. การจัดการและการบริหารธุรกิจ ขนาดย่อม	1.24	1.03	6	2.09	1.28	8
19. การท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์	1.31	1.10	5	1.93	1.34	9
20. ธุรกิจการขนส่งและการคมนาคม	0.88	0.85	16	1.66	1.22	16

จากตาราง 27 แสดงให้เห็นความพร้อมด้านอุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ในการ
เปิดสอนสาขาวิชาต่าง ๆ เมื่อพิจารณาลำดับความพร้อมเฉพาะในส่วนของวิทยาลัยครุยะลา
พบว่า สาขาวิชาที่มีความพร้อมมาก เมื่อเปรียบเทียบระหว่างสาขาวิชาต่าง ๆ ได้แก่ สาขา
ช่างปั้นดินเผา ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ช่างไม้และช่างก่อสร้าง สัตวบาล และการ
ท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ ตามลำดับ ซึ่งสองวิชาแรกเป็นความพร้อมในระดับก่อนช่างไม้พร้อม
และสามวิชาหลังเป็นความพร้อมในระดับไม่พร้อม ส่วนสาขาวิชาที่มีความพร้อมน้อย ได้แก่
สาขาช่างต่อเรือประมง อุตสาหกรรมผลิตผลจากการประมง ช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง
กลไกกรรมสาขาการทำนา และธุรกิจการขนส่งและการคมนาคม ตามลำดับ ซึ่งทุกวิชาเป็นความ
พร้อมในระดับไม่พร้อม

เมื่อพิจารณาความพร้อมด้านนี้ ในลักษณะที่วิทยาลัยครูยะลา รวมมือกับท้องถิ่น พบว่า สาขาวิชาที่มีความพร้อมมาก เมื่อเปรียบเทียบระหว่างสาขาวิชาต่าง ๆ ได้แก่ สาขาสัตวบาล ช่างปั้นดินเผา กลีกรรรมสาขาการทำสวนยางพารา กลีกรรรมสาขาพืชสวนและพืชไร่ และช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ตามลำดับ ซึ่งเป็นความพร้อมในระดับค่อนข้างไม่พร้อม ส่วนสาขาวิชาที่มีความพร้อมน้อย ได้แก่ สาขาช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง ช่างผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์ ช่างท่อเรือประมง อุตสาหกรรมผลิตผลจากการประมง และธุรกิจการขนส่งและการคมนาคม ตามลำดับ ซึ่งสามวิชาแรกเป็นความพร้อมในระดับไม่พร้อม

สาขาวิชาที่มีความพร้อมมากที่สุดที่ได้กล่าวมาข้างต้นนั้น เป็นความพร้อมที่ได้จากการเปรียบเทียบ ระหว่างสาขาวิชาต่าง ๆ ด้วยกัน แต่เมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยของสาขาวิชาเหล่านั้น พบว่า ยังอยู่ในระดับที่ค่อนข้างไม่พร้อมในการเปิดสอนในขณะนี้

2.2 ความพร้อมของทรัพยากรชุมชน

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความพร้อมของทรัพยากรชุมชน ในจังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส เพื่อทราบลำดับความพร้อมของวิทยากร แหล่งฝึกงาน และโอกาสในการมีงานทำของนักศึกษาตามสาขาวิชาที่ต่าง ๆ นั้น ปรากฏผลจากการเรียงลำดับค่าเฉลี่ย ของความพร้อมด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

2.2.1 ความพร้อมของวิทยากร เมื่อพิจารณาในด้านส่วนตัว 3 สาขาวิชาชีพแรกที่อยู่เชี่ยวชาญสามารถให้ความร่วมมือในฐานะเป็นวิทยากรมากที่สุด ได้แก่ การจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม กลีกรรรมสาขาการทำสวนยางพารา สาขาการประมง (ชายฝั่ง น้ำจืด และน้ำกร่อย)ตามลำดับ 3 สาขาวิชาที่มีความพร้อมลดหลั่นรองลงไป ได้แก่ ช่างไม้และช่างก่อสร้าง อุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา การท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ ซึ่งทุกวิชาที่กล่าว สามารถให้ความร่วมมือในฐานะวิทยากรได้ในระดับน้อย

เมื่อพิจารณาความพร้อมจากชุมชน 3 สาขาวิชาชีพที่มีความพร้อมด้านวิทยากรมากที่สุด ได้แก่ การจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม ช่างไม้และช่างก่อสร้าง การประมง ส่วนอีก 3 สาขาวิชาชีพที่มีความพร้อมด้านวิทยากรลดหลั่นรองลงไป ได้แก่ กลีกรรรมสาขาการทำสวนยางพารา กลีกรรรมสาขาการทำนา ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์

โทรนิคส์ ตามลำดับ ซึ่งทุกวิชาที่กล่าวนี้เป็นความร่วมมือในระดับไม่แน่ใจ

และเมื่อพิจารณาลำดับความพร้อมหรือความร่วมมือของวิทยาการ ตามสาขาวิชาชีพต่าง ๆ โดยภาพรวม ปรากฏว่า 3 สาขาวิชาชีพที่มีความพร้อมมากที่สุดได้แก่ การจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม กลไกกรมสาขาการทำสวนยางพารา และการประมง ส่วน 3 อาชีพที่มีลำดับความพร้อมด้านวิทยาการรองลงไปอีก คือ อุตสาหกรรมผลิตผลจากการประมง ช่างไม้และช่างก่อสร้าง อุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา รายละเอียดดังปรากฏในตาราง 28

ตาราง 28 ลำดับความพร้อมของวิทยากร ตามสาขาวิชาต่าง ๆ จากความร่วมมือส่วนตัว
ของผู้เชี่ยวชาญ และความร่วมมือจากชุมชน

สาขาวิชาชีพ	วิทยากร					ลำดับที่	ผลรวม ของลำดับที่	ลำดับความ พร้อมของ วิทยากร
	ส่วนตัว		ลำดับที่	ชุมชน				
	X̄	S.D.		X̄	S.D.			
1. กลไกกรมสาขาการทำสวนยางพารา	1.83	1.24	2	3.20	1.04	4	6	2
2. กลไกกรมสาขาการทำนา	1.43	1.00	14	3.16	0.97	5	19	9
3. กลไกกรมสาขาพืชสวนและพืชไร่	1.56	0.92	8	3.06	1.0	8	16	7
4. ธุรกิจการเกษตร	1.57	1.02	7	3.03	0.98	9	16	7
5. สัตว์บาล (ปศุสัตว์, และสัตว์ปีก)	1.47	0.99	12	2.93	1.03	12	24	13
6. การประมง	1.80	1.11	3	3.20	0.98	3	6	2
7. อุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา	1.57	0.92	5	3.00	1.00	10	15	6
8. อุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตร	1.53	1.09	9	2.97	1.05	11	20	10
9. อุตสาหกรรมผลิตผลการประมง	1.63	1.14	4	3.07	1.15	7	11	4
10. ช่างเครื่องมือกลและช่างหล่อ	1.33	0.83	16	2.90	1.19	13	29	15
11. ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	1.30	0.78	17	3.10	1.14	6	23	12
12. ช่างไม้และช่างก่อสร้าง	1.50	0.99	10	3.23	0.99	2	12	5
13. ช่างทำเครื่องเรือนและแกะสลัก	1.13	0.34	20	2.23	0.96	19	39	20
14. ช่างปั้นดินเผา	1.20	0.48	19	2.27	1.06	18	37	18
15. ช่างต่อเรือประมง	1.43	0.84	13	2.46	0.84	16	29	15
16. ช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง	1.36	0.80	15	2.27	0.89	17	32	17
17. ช่างผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์	1.20	0.48	18	2.10	0.91	20	38	19
18. การจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม	2.50	0.37	1	3.33	0.98	1	2	1
19. การท่องเที่ยวและนันทนาการ	1.57	0.88	6	2.80	1.14	14	20	9
20. ธุรกิจการขนส่งและการคมนาคม	1.47	0.76	11	2.67	1.11	15	26	14

2.2.2 ความพร้อมของแหล่งฝึกงาน เมื่อพิจารณาความพร้อมของแหล่งฝึกงาน ความร่วมมือที่จะได้รับจากผู้เชี่ยวชาญมากที่สุด ใน 3 สาขาวิชาชีพแรก คือ การจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม กลีกรรรมสาขาการทำสวนยางพารา อุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา และอีก 3 สาขาวิชาชีพที่มีความพร้อมลดหลั่นลงไปอีก คือ การประมง ช่างไม้ และช่างก่อสร้าง อุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตร ซึ่งทุกสาขาวิชาชีพเป็นความร่วมมือในระดับน้อย

เมื่อพิจารณาความพร้อมหรือความร่วมมือจากชุมชนในแหล่งฝึกงาน ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นว่า 3 สาขาวิชาชีพแรกที่มีความพร้อมมากที่สุด คือ การประมง ช่างไม้ และช่างก่อสร้าง กลีกรรรมสาขาการทำนา และอีก 3 สาขาวิชาชีพที่มีความพร้อมลดหลั่นลงไปอีก คือ กลีกรรรมสาขาการทำสวนยางพารา การจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม และช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งทุกสาขาวิชาชีพเป็นความร่วมมือในระดับไม่แน่ใจ

เมื่อพิจารณาลำดับความพร้อมของแหล่งฝึกงานโดยรวมแล้วปรากฏว่า 3 สาขาวิชาชีพแรกที่มีความพร้อมมากที่สุด ได้แก่ การประมง กลีกรรรมสาขาการทำสวนยางพารา การจัดการและบริหารธุรกิจขนาดย่อม และอีก 3 สาขาวิชาชีพ ที่มีความพร้อมลดหลั่นลงมาอีก ได้แก่ ช่างไม้และช่างก่อสร้าง อุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา และกลีกรรรมสาขาที่ชสวนและพืชไร่ รายละเอียดดังปรากฏในตาราง 29

ตาราง 29 ลำดับความพร้อมของแหล่งฝึกงานตามสาขาวิชาที่ต่าง ๆ จากความร่วมมือ
ส่วนตัวของผู้เชี่ยวชาญ และความร่วมมือจากชุมชน

สาขาวิชาชีพ	แหล่งฝึกงาน					ลำดับที่	ผลรวมของลำดับที่	ลำดับความพร้อมของแหล่งฝึกงาน
	ส่วนตัว		ลำดับที่	ชุมชน				
	$\bar{X}$	S.D		$\bar{X}$	S.D			
1. กลไกกรมสาขากการทำสวนยางพารา	2.03	1.49	2	3.23	1.22	4	6	2
2. กลไกกรมสาขากการทำนา	1.53	0.96	15	3.23	1.02	3	18	8
3. กลไกกรมสาขากพืชสวนและพืชไร่	1.73	1.12	7	3.10	1.07	8	15	6
4. ธุรกิจการเกษตร	1.67	1.14	9	3.10	0.94	7	16	7
5. ด้ควบาล(ปลัดขั้ว และสัควปึก)	1.67	1.14	10	2.93	0.99	13	23	12
6. การประมง	1.87	1.15	4	3.30	0.86	1	5	1
7. อุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา	1.90	1.16	3	3.07	0.93	9	12	5
8. อุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตร	1.77	1.20	6	2.97	1.11	12	18	8
9. อุตสาหกรรมผลิตผลการประมง	1.60	0.95	12	2.97	1.05	10	22	11
10. ช่างเครื่องนือกลและช่างหล่อ	1.47	0.85	17	2.97	1.05	11	28	15
11. ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	1.60	1.08	14	3.20	1.05	6	20	10
12. ช่างไม้และช่างก่อสร้าง	1.83	1.19	5	3.27	1.00	2	7	4
13. ช่างทำเครื่องเรือนและแกะสลัก	1.40	0.84	19	2.50	1.09	17	36	18
14. ช่างปั้นดินเผา	1.37	0.75	20	2.43	1.45	19	39	20
15. ช่างต่อเรือประมง	1.63	0.98	11	2.47	0.92	18	29	16
16. ช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง	1.50	0.81	16	2.50	1.06	16	32	17
17. ช่างผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์	1.40	0.76	18	2.20	0.83	20	38	19
18. การจัดการและการบริหารธุรกิจขนาด ย่อม	2.50	1.33	1	3.20	0.95	5	6	2
19. การท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์	1.70	1.13	8	2.73	1.03	15	23	12
20. ธุรกิจการขนส่งและคมนาคม	1.60	1.05	13	2.87	0.99	14	27	14

2.2.3 โอกาสในการมีงานทำของนักศึกษา เมื่อพิจารณาในด้าน

ส่วนตัวของผู้เชี่ยวชาญ โอกาสของการมีงานทำในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ลดหลั่นกันไปตามลำดับ โดยพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยจากมากที่สุดไปหาน้อย ได้แก่ ช่างผลิตภัณฑ์จากหนังสือ การจัดการและบริหารธุรกิจขนาดย่อม การท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ กิจกรรมสาขาการทำสวนยางพารา การประมง อุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา ทุกสาขาวิชาชีพที่กล่าวนี้ โอกาสของการมีงานทำอยู่ในระดับ น้อย

เมื่อพิจารณาโอกาสมีงานทำในชุมชน 3 สาขาวิชาชีพแรกที่มีโอกาสมากที่สุด ได้แก่ ช่างไม้และช่างก่อสร้าง ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ การจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม อีก 3 สาขาวิชาชีพที่มีโอกาสทำงานในชุมชนลดหลั่นลงไป ได้แก่ การประมง กิจกรรมสาขาการทำสวนยางพารา และกิจกรรมสาขาพืชสวนและพืชไร่ ทุกสาขาวิชาชีพที่กล่าวนี้ โอกาสของการมีงานทำอยู่ในระดับไม่แน่ใจ

เมื่อพิจารณาโอกาสในการมีงานทำโดยส่วนรวมแล้ว 3 สาขาวิชาชีพแรกที่มีโอกาสมากที่สุด ได้แก่ การจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม กิจกรรมสาขาการทำสวนยางพารา และการประมง และอีก 3 วิชาชีพที่นักศึกษามีโอกาสในการทำงานลดหลั่นลงไปอีกได้แก่ ช่างไม้และช่างก่อสร้าง ช่างเครื่องมือกลและช่างหล่อ และช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ รายละเอียดปรากฏในตาราง 30

ตาราง 30 ลำดับโอกาสของการมีงานทำตามสาขาวิชาชีพต่าง ๆ จากความร่วมมือส่วนตัว
ของผู้เชี่ยวชาญ และความร่วมมือจากชุมชน

สาขาวิชาชีพ	โอกาสมีงานทำ					ลำดับที่	ผลรวมของลำดับที่	ลำดับโอกาสในการมีงานทำ
	ส่วนตัว		ลำดับที่	ชุมชน				
	X	S.D		X	S.D			
1. กลีกรรณสาขาการทํานวนทางพารา	1.96	1.28	4	3.13	1.23	5	9	2
2. กลีกรรณสาขาการทํานา	1.60	1.01	18	2.80	1.05	14	32	17
3. กลีกรรณสาขาพืชสวนและพืชไร่	1.63	1.08	16	2.97	1.02	6	22	13
4. ธุรกิจการเกษตร	1.77	1.26	9	2.90	0.98	8	17	7
5. สัตวบาล(ปศุสัตว์,และสัตว์ปีก)	1.77	1.22	8	2.87	0.88	10	18	8
6. การประมง	1.93	1.21	5	3.13	1.02	4	9	2
7. อุตสาหกรรมผลิตผลจากทางพารา	1.90	1.22	6	2.80	1.01	13	19	9
8. อุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตร	1.77	1.26	10	2.90	1.16	9	19	9
9. อุตสาหกรรมผลิตผลจากการประมง	1.70	1.13	13	2.83	1.04	12	25	14
10. ช่างเครื่องมือกลและช่างหล่อ	1.80	1.27	7	2.93	1.00	7	14	5
11. ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	1.70	1.24	14	3.20	0.98	2	16	6
12. ช่างไม้และช่างก่อสร้าง	1.77	1.28	11	3.30	1.07	1	12	4
13. ช่างทำเครื่องเรือนและแกะสลัก	1.47	0.96	19	2.50	1.02	18	37	19
14. ช่างปั้นดินเผา	1.37	0.80	20	2.33	0.98	20	40	20
15. ช่างต่อเรือประมง	1.67	1.14	15	2.87	1.06	11	26	15
16. ช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง	1.73	1.18	12	2.77	1.17	15	27	16
17. ช่างผลิตผลจากหนังสัตว์	2.33	0.94	1	2.33	0.94	19	20	11
18. การจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม	2.33	1.25	2	3.17	0.93	3	5	1
19. การท่องเที่ยวและนันทนาการ	2.30	1.16	3	2.70	0.94	17	20	11
20. ธุรกิจการขนส่งและการคมนาคม	1.60	0.99	17	2.77	0.84	16	33	18

จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเรื่องความร่วมมือทั้ง 3 ด้าน คือ ในด้านวิทยากร แหล่งฝึกงาน และโอกาสในการทำงานดังกล่าวมาแล้ว เมื่อพิจารณาความพร้อมของ ทรัพยากรชุมชน โดยพิจารณาจากผลรวมของลำดับความพร้อมทั้ง 3 ด้านพบว่า ในการเปิด สาขาวิชาชีพต่าง ๆ สามารถจัดลำดับก่อน-หลังได้ดังนี้ คือ 3 สาขาวิชาชีพแรกที่พร้อมมากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกันทั้ง 20 สาขาวิชาชีพที่ศึกษา ได้แก่ การจัดการและการบริหารธุรกิจ วนาดย้อม การประมง กสิกรรมสาขาการทำสวนยางพารา และ 3 สาขาวิชาชีพที่มีความพร้อมด้านทรัพยากรชุมชนลดหลั่นลงไปอีก ได้แก่ ช่างไม้และช่างก่อสร้าง อุตสาหกรรมผลิตผล จากยางพารา และธุรกิจการเกษตร รายละเอียดดังปรากฏในตาราง 31

ตาราง 31 ลำดับความพร้อมจากความร่วมมือของทรัพยากรชุมชนในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ
พิจารณารวมทั้ง 3 ท่าน

สาขาวิชาชีพ	ลำดับความ พร้อมของ วิทยากร	ลำดับความ พร้อมของ แหล่งฝึกงาน	ลำดับโอกาส ของการมี งานทำ	รวมลำดับ ความพร้อม	ลำดับความ พร้อมของทรัพยากร ชุมชน
1. กลไกกรมสาขากาทำสวนทางพารา	2	2	2	6	3
2. กลไกกรมสาขากาทำนา	9	8	17	35	13
3. กลไกกรมสาขาพืชสวนและพืชไร่	7	6	13	26	7
4. ธุรกิจการเกษตร	7	7	7	21	6
5. สัตว์บาล (ปศุสัตว์, และสัตว์ปีก)	13	12	8	33	12
6. การประมง	2	1	2	5	2
7. อุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา	6	5	9	20	5
8. อุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตร	10	8	9	27	8
9. อุตสาหกรรมผลิตผลจากการประมง	4	11	14	29	10
10. ช่างเครื่องมือกลและช่างหล่อ	15	15	5	35	13
11. ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	14	10	6	30	9
12. ช่างไม้และช่างก่อสร้าง	5	4	4	13	4
13. ช่างทำเครื่องเรือนและเกษตรสัณ	20	18	19	57	19
14. ช่างปั้นดินเผา	18	20	20	58	20
15. ช่างต่อเรือประมง	15	16	15	46	15
16. ช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง	17	17	16	50	18
17. ช่างผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์	19	19	11	49	17
18. การจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม	1	2	1	4	1
19. การท่องเที่ยวและนันทนาการ	9	12	11	32	11
20. ธุรกิจการขนส่งและการคมนาคม	14	14	18	46	15

2.3 ความต้องการของนักเรียนชั้น ม.6 ที่จะศึกษาต่อสาขาวิชาต่าง ๆ

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการของนักเรียนชั้น ม.6 ที่จะศึกษาต่อสาขาวิชาต่าง ๆ ปรากฏผลจากการเรียงลำดับค่าเฉลี่ยของความต้องการ ดังปรากฏในตาราง 32

ตาราง 32 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และลำดับที่ของความถี่ของการของ
นักเรียน ชั้น ม.6 ที่จะศึกษาต่อในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ

สาขาวิชาชีพต่าง ๆ	$\bar{X}$	S.D	ลำดับที่
1. กลีกรรรมสาขาการทำสวนยางพารา	2.47	1.28	12
2. กลีกรรรมสาขาการทำนา	2.26	1.19	18
3. กลีกรรรมสาขาพืชสวนและพืชไร่	2.76	1.26	8
4. ธุรกิจการเกษตร	3.04	1.25	4
5. สัตวบาล (ปศุสัตว์, สัตว์ปีก)	2.89	1.33	6
6. การประมง	2.73	1.35	10
7. อุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา	2.75	1.29	9
8. อุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตร	2.95	1.27	5
9. อุตสาหกรรมผลิตผลจากการประมง	2.59	1.25	11
10. ช่างเครื่องมือกลและช่างหล่อ	2.30	1.29	17
11. ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	2.82	1.44	7
12. ช่างไม้และช่างก่อสร้าง	2.43	1.35	15
13. ช่างทำเครื่องเรือนและแกะสลัก	2.47	1.28	13
14. ช่างปั้นดินเผา	1.98	1.07	14
15. ช่างต่อเรือประมง	2.03	1.17	20
16. ช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง	2.43	1.31	19
17. ช่างผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์	2.39	1.23	16
18. การจัดการและบริหารธุรกิจขนาดย่อม	3.42	1.31	3
19. การท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์	3.69	1.32	1
20. ธุรกิจการขนส่งและการคมนาคม	3.50	1.32	2

จากตาราง 32 แสดงว่านักเรียนต้องการศึกษาต่อสาขาวิชาการท่องเที่ยวและมีคุณูปการมากเป็นอันดับ 1 โดยมีค่าเฉลี่ย 3.69 อันดับ 2 คือ สาขาวิชาธุรกิจการขนส่งและการคมนาคมซึ่งมีค่าเฉลี่ย 3.50 ทั้งสองอันดับแรกนี้เป็นการต้องการในระดับ "มาก" สาขาการจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม สาขาธุรกิจการเกษตร และสาขาอุตสาหกรรมผลิตจากการเกษตร นักเรียนต้องการศึกษาต่อมากเป็นอันดับที่ 3, 4 และ 5 โดยมีค่าเฉลี่ย 3.42, 3.04 และ 2.95 ตามลำดับ ซึ่งเป็นความต้องการที่จะศึกษาต่อในระดับ "ไม่แน่ใจ" และสาขาที่นักเรียนต้องการศึกษาต่อน้อยที่สุด คือ สาขาช่างปั้นดินเผา โดยมีค่าเฉลี่ย 1.98 ซึ่งเป็นอันดับที่ 20 ส่วนสาขาที่นักเรียนต้องการศึกษาต่อน้อยเป็นอันดับรองสุดท้าย ได้แก่ สาขาช่างต่อเรือประมง สาขาสีกรรมการทำนา สาขาช่างเครื่องมือกลและช่างหล่อ และสาขาช่างผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.03, 2.26, 2.30 และ 2.39 ตามลำดับ

เมื่อจัดอันดับสาขาวิชาชีพที่นักเรียนต้องการศึกษาต่อเรียงลำดับจากสาขาที่ต้องการมากไปหาสาขาที่ต้องการน้อย ปรากฏดังตาราง 33

ตาราง 33 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และลำดับที่จากมากที่สุ่ไปหาน้อยของ
สาขาวิชาชีพที่นักเรียนชั้น ม.6 ต้องการจะศึกษาต่อ

สาขาวิชาชีพต่าง ๆ	ลำดับความต้องการ	ค่าเฉลี่ย	S.D
การท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์	1	3.69	1.32
ธุรกิจการขนส่งและการคมนาคม	2	3.50	1.32
การจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม	3	3.42	1.31
ธุรกิจการเกษตร	4	3.04	1.25
อุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตร	5	2.95	1.27
สัตวบาล (ปศุสัตว์, สัตว์ปีก)	6	2.89	1.33
ช่างไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์	7	2.82	1.44
กลีกรรรมสาขาพืชไร่และพืชสวน	8	2.76	1.26
อุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา	9	2.75	1.29
การประมง	10	2.73	1.35
อุตสาหกรรมผลิตผลจากการประมง	11	2.59	1.25
กลีกรรรมสาขาการทำสวนยางพารา	12	2.47	1.28
ช่างทำเครื่องเรือนและแกะสลัก	13	2.47	1.28
ช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง	14	2.43	1.31
ช่างไม้และช่างก่อสร้าง	15	2.43	1.35
ช่างผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์	16	2.39	1.23
ช่างเครื่องมือกลและช่างหล่อ	17	2.30	1.29
กลีกรรรมสาขาการทำนา	18	2.26	1.19
ช่างต่อเรือประมง	19	2.03	1.17
ช่างปั้นดินเผา	20	1.98	1.09

เมื่อพิจารณาให้ละเอียดลงไปในแต่ละสาขาวิชาชีพ เพื่อทราบความต้องการของนักเรียนที่จะศึกษาต่อ โดยพิจารณาตัวแปรด้านต่าง ๆ ของนักเรียน ปรากฏผลความต้องการศึกษาต่อของนักเรียน ปรากฏดังตาราง 34 ถึงตาราง 53 ต่อไปนี้

ตาราง 34 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของนักเรียนชั้น ม.6 ที่จะศึกษาต่อสาขาวิชาการทำงานอย่างพารา จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ

ตัวแปรนักเรียน	$\bar{X}$	S.D
1. <u>ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา</u>		
โรงเรียนรัฐบาล	2.30	1.20
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	2.89	1.38
2. <u>โปรแกรมการเรียนรู้</u>		
วิทย์-คณิต	2.47	1.29
ศิลปภาษา	2.48	1.26
คหกรรม	2.21	1.22
อุตสาหกรรมศิลป์	2.03	1.26
ศิลป์ คำนวณ	2.35	1.23
ธุรกิจ	2.30	1.23
เกษตร	2.92	1.33
อื่น ๆ	2.57	1.32
3. <u>อาชีพผู้ปกครอง</u>		
ข้าราชการ	2.15	1.18
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.22	1.08

ตาราง 34 (ต่อ)

ตัวแปรนักเรียน	$\bar{X}$	S.D
รับจ้าง	2.41	1.27
เกษตรกร	2.76	1.31
ค้าขาย	2.25	1.21
อื่น ๆ	2.57	1.50

จากตาราง 34 จะเห็นว่า นักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามมีแนวโน้มของความต้องการที่จะศึกษาต่อสาขา วิชาการทำสวนยางพารามากกว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาล โดยมีค่าเฉลี่ย 2.89 ซึ่งเป็นความต้องการในระดับปานกลาง และนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลมีค่าเฉลี่ย 2.30 ซึ่งเป็นความต้องการในระดับน้อยมาก

นักเรียนที่เรียนโปรแกรมเกษตร มีแนวโน้มต้องการศึกษาต่อสาขาวิชานี้มากโดยมีค่าเฉลี่ย 2.92 รองลงมาได้แก่นักเรียนที่เรียนโปรแกรมศิลปภาษา และโปรแกรมวิทยาศาสตร์ ส่วนนักเรียนที่เรียนโปรแกรมอุตสาหกรรมศิลป์ มีค่าเฉลี่ยต้องการเรียนต่ำที่สุด

นักเรียนที่ผูกครองมีอาชีพเป็นเกษตรกร มีแนวโน้มต้องการศึกษาต่อในสาขาวิชานี้สูง ค่าเฉลี่ย 2.76 รองลงมาได้แก่ นักเรียนที่ผูกครองมีอาชีพอื่น ๆ และอาชีพรับจ้าง ค่าเฉลี่ย 2.57 และ 2.41 ตามลำดับ ส่วนนักเรียนที่ผูกครองมีอาชีพเป็นข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ และค้าขาย มีแนวโน้มของความต้องการต่ำมีค่าเฉลี่ย 2.15, 2.22, และ 2.25 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของทุกตัวแปร จะเห็นว่านักเรียนต้องการศึกษาต่อในสาขา วิชาการศึกษารวมการทําสวนยาง ในระดับค่อนข้างน้อย

ความต้องการของนักเรียนที่จะศึกษาต่อสาขาวิชาการทํานา ปรากฏในตาราง 35

ตาราง 35 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของนักเรียนชั้น
ม.6 ที่จะศึกษาต่อวิชาชีพ สาขากิจกรรมการทํานา

ตัวแปรนักเรียน	$\bar{X}$	S.D
1. ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา		
โรงเรียนรัฐบาล	2.08	1.12
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	2.71	1.25
2. โปรแกรมการเรียน		
วิทย์-คณิต	2.14	1.18
ศิลปภาษา	2.27	1.17
เกษตรกรรม	2.10	1.21
อุตสาหกรรมศิลป์	2.39	1.42
ศิลป์ คำนวณ	2.15	1.19
ธุรกิจ	2.10	1.12
เกษตรกร	2.84	1.26
อื่น ๆ	2.39	1.17
3. อาชีพผู้ปกครอง		
ข้าราชการ	2.10	1.14
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.19	1.18
รับจ้าง	2.18	1.06
เกษตรกร	2.49	1.25
ค้าขาย	1.98	1.10
อื่น ๆ	2.54	1.45

จากตาราง 35 แสดงว่า นักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม มีแนวโน้ม
ต้องการศึกษาต่อสาขาวิชาชีพการช่าง มากกว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาล โดยมีค่าเฉลี่ย
2.71 และ 2.08 ตามลำดับ ซึ่งเป็นความต้องการในระดับปานกลาง และน้อยมาก

นักเรียนที่เรียนโปรแกรมเกษตรกรรม มีแนวโน้มต้องการศึกษาต่อในสาขาวิชาชีพ
นี้มากกว่านักเรียนที่โปรแกรมอื่น ๆ คือ มีค่าเฉลี่ย 2.84

นักเรียนที่ผูกครองมีอาชีพอื่น ๆ และอาชีพการเกษตรกรรมมีแนวโน้มต้องการศึกษา
สาขาวิชาชีพนี้มากกว่านักเรียนที่ผูกครองมีอาชีพเป็นข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ รับจ้าง
และค้าขาย

เมื่อพิจารณาจากทุก ๆ ตัวแปรของนักเรียนจะเห็นว่านักเรียนมีความต้องการศึกษาต่อ
ในวิชาชีพสาขาสีกรรมทำนายน้อยมาก

รายละเอียดความต้องการของนักเรียน ม.6 ที่จะศึกษาต่อวิชาชีพสีกรรมสาขาพืชสวน
และพืชไร่ ปรากฏในตาราง 36

ตาราง 36 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้อการศึกษาต่อของ
นักเรียนชั้น ม.6 ในสาขาวิชาหลักสูตรพิเศษสวนและพืชไร่

ตัวแปรของนักเรียน	$\bar{X}$	S.D
1. <u>ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา</u>		
โรงเรียนรัฐบาล	2.58	1.22
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	3.21	1.24
2. <u>โปรแกรมการเรียน</u>		
คณิตวิทย์-คณิต	2.73	1.27
ศิลปภาษา	2.72	1.26
คหกรรม	2.46	1.09
อุตสาหกรรมศิลป์	2.45	1.39
ศิลป์ คำนวณ	2.69	1.27
ธุรกิจ	2.61	1.31
เกษตร	3.33	1.45
อื่น ๆ	2.90	1.23
3. <u>อาชีพผู้ปกครอง</u>		
ข้าราชการ	2.48	1.20
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.22	.99
รับจ้าง	2.80	1.18
เกษตรกร	3.00	1.26
ค้าขาย	2.57	1.27
อื่น ๆ	2.69	1.26

จากตาราง 36 แสดงว่านักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามมีแนวโน้ม
ต้องการศึกษาต่อในสาขาวิชาชีพส่วนและพีชไร่ มากกว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาล โดยพิจารณา
ค่าเฉลี่ย 3.21 และ 2.58 ตามลำดับ ซึ่งเป็นความต้องการในระดับปานกลางและน้อยมาก

นักเรียนที่เรียนโปรแกรมเกษตร มีแนวโน้มต้องการศึกษาต่อในสาขาวิชานี้มากกว่า
นักเรียนที่เรียนโปรแกรมอื่น ๆ เมื่อเปรียบเทียบจากค่าเฉลี่ย

นักเรียนที่ผูกครองมีอาชีพเกษตรกรรมมีแนวโน้มต้องการศึกษาต่อในสาขาวิชาชีพนี้มาก
กว่าที่ผูกครองประกอบอาชีพอื่น ๆ ทั้งหมด เมื่อเปรียบเทียบจากค่าเฉลี่ยเช่นกัน

เมื่อพิจารณาจากตัวแปรทั้งหมด จะเห็นว่านักเรียน ม.6 มีแนวโน้มต้องการ
ศึกษาต่อในสาขาวิชาหลักสูตรสาขาวิชาชีพส่วนและพีชไร่ ในระดับค่อนข้างน้อย จนถึงระดับปานกลาง
(ไม่แน่ใจ)

รายละเอียดความต้องการศึกษาต่อของนักเรียนชั้น ม.6 ในสาขาวิชาธุรกิจการเกษตร
ปรากฏดังตาราง 37

ตาราง 37 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความถี่การศึกษาต่อของ
นักเรียนชั้น ม.6 ในสาขาวิชาชีพธุรกิจการเกษตร

ตัวแปรของนักเรียน	$\bar{X}$	S.D
1. <u>ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา</u>		
โรงเรียนรัฐบาล	2.90	1.23
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	3.37	1.26
2. <u>โปรแกรมการเรียน</u>		
วิทย์-คณิต	3.05	1.24
ศิลปภาษา	3.02	1.26
คหกรรม	2.56	1.28
อุตสาหกรรมศิลป์	2.44	1.37
ศิลป์ คำวณ.	2.77	1.24
ธุรกิจ	3.20	1.26
เกษตร	3.65	1.07
อื่น ๆ	3.16	1.21
3. <u>อาชีพผู้ปกครอง</u>		
ข้าราชการ	2.78	1.21
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.71	1.37
รับจ้าง	3.09	1.19
เกษตรกร	3.25	1.23
ค้าขาย	2.83	1.27
อื่น ๆ	3.38	1.21

จากตาราง 37 แสดงว่านักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม มีแนวโน้มที่จะต้องการศึกษาต่อวิชาสาขาธุรกิจการเกษตรมากกว่า นักเรียนโรงเรียนรัฐบาล เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ย 3.37 และ 2.90 ตามลำดับ

นักเรียนที่เรียนโปรแกรมเกษตร ต้องการศึกษาต่อสาขาวิชานี้มากที่สุด โดยมีความต้องการในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.65 กลุ่มที่ต้องการศึกษาต่อรองลงมาได้แก่ นักเรียนที่เรียนโปรแกรมธุรกิจ โปรแกรมอื่น ๆ โปรแกรมวิทย์-คณิต โปรแกรมศิลปศึกษา ศิลป คำนวณ ทักษะ และอุตสาหกรรมศิลป์ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.20, 3.16, 3.05, 3.02, 2.77, 2.56 และ 2.44 ตามลำดับ

นักเรียนที่ผูกครองมีอาชีพอื่น ๆ และอาชีพเกษตรกรรมมีแนวโน้มต้องการศึกษาต่อวิชาชีพนี้มากกว่านักเรียนที่ผูกครองมีอาชีพที่เหลืออื่น ๆ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.38 และ 3.25 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของตัวแปรทั้งหมดแล้ว จะเห็นว่า นักเรียน ม.6 ต้องการศึกษาต่อในวิชาธุรกิจการเกษตร ในระดับปานกลาง (ไม่แน่ใจ)

รายละเอียดความต้องการศึกษาต่อของนักเรียน ม.6 ในสาขาสัตวบาล (ปศุสัตว์และสัตว์ปีก) ปรากฏดังตาราง 38

ตาราง 38 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความถี่การศึกษาของ
นักเรียนชั้น ม.6 ในสาขาวิชาชีพสัตวบาล (ปศุสัตว์และสัตว์ปีก)

ตัวแปรของนักเรียน	$\bar{X}$	S.D
1. <u>ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา</u>		
โรงเรียนรัฐบาล	2.87	1.32
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	2.94	1.39
2. <u>โปรแกรมการเรียน</u>		
วิทย์-คณิต	3.15	1.30
ศิลปภาษา	2.80	1.33
เกษตรกรรม	2.47	1.31
อุตสาหกรรมศิลป์	2.55	1.41
ศิลป์ คำนวณ	2.66	1.32
ธุรกิจ	2.43	1.31
เกษตร	3.63	1.15
อื่น ๆ	2.86	1.14
3. <u>อาชีพผู้ปกครอง</u>		
ข้าราชการ	2.82	1.30
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.84	1.35
รับจ้าง	2.89	1.40
เกษตรกร	3.00	1.36
ค้าขาย	2.75	1.31
อื่น ๆ	3.08	1.14

จากตาราง 38 จะเห็นว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามต้องการศึกษาต่อวิชาชีพสาขาสัตวบาล ใกล้เคียงกันมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 2.87 และ 2.94 ตามลำดับ ซึ่งเป็นความต้องการในระดับปานกลาง

นักเรียนที่เรียนโปรแกรมเกษตร ต้องการศึกษาต่อสาขาวิชาชีพนี้มากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 3.63 ซึ่งเป็นความต้องการในระดับมาก ที่ต้องการศึกษาต่อรองลงมาได้แก่นักเรียนโปรแกรม วิทย-คณิต ซึ่งมีค่าเฉลี่ย 3.15

นักเรียนที่ผูกครองมีอาชีพอื่น ๆ และอาชีพเกษตร ต้องการศึกษาต่อในสาขาวิชานี้มากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 3.08 และ 3.00 ตามลำดับ ซึ่งเป็นความต้องการในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรทั้งหมดแล้ว นักเรียน ชั้น ม.6 ต้องการศึกษาวิชาชีพสาขาสัตวบาล ในระดับค่อนข้างน้อยมาก จนถึงระดับปานกลาง (ไม่แน่ใจ)

รายละเอียดความต้องการของนักเรียน ม.6 ที่จะศึกษาต่อในสาขาวิชาการประมง ปรากฏในตาราง 39

ตาราง 39 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้อการศึกษาคือของ
นักเรียนชั้น ม.6 ในสาขาวิชาชีพการประมง

ตัวแปรของนักเรียน	$\bar{X}$	S.D
1. ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา		
โรงเรียนรัฐบาล	2.86	1.35
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	2.39	1.33
2. โปรแกรมการเรียน		
วิทย์-คณิต	3.14	1.31
ศิลปภาษา	2.66	1.37
คหกรรม	2.04	1.23
อุตสาหกรรมศิลป์	2.47	1.33
ศิลป์ คำนวณ	2.63	1.27
ธุรกิจ	2.19	1.29
เกษตร	3.19	1.19
อื่น ๆ	2.57	1.34
3. อาชีพผู้ปกครอง		
ข้าราชการ	2.90	1.34
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.97	1.31
รับจ้าง	2.77	1.38
เกษตรกร	2.67	1.36
ค้าขาย	2.69	1.36
อื่น ๆ	2.62	1.30

จากตาราง 39 พิจารณาจากค่าเฉลี่ยแล้วนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล มีแนวโน้ม
ต้องการศึกษาต่อสาขาการประมงมากกว่านักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ซึ่งมีค่า
เฉลี่ย 2.88 และ 2.39 ตามลำดับ ซึ่งเป็นความต้องการในระดับปานกลางและน้อยมาก

นักเรียนที่เรียนโปรแกรมเกษตรและนักเรียนโปรแกรมวิทย์-คณิต มีค่าเฉลี่ยของ
ความต้องการศึกษาต่อสาขาวิชานี้มากกว่าสาขาวิชาอื่น เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทั้งหมด

นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจและข้าราชการ มีแนวโน้มต้องการ
ศึกษาต่อสาขาวิชานี้มากกว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพอย่างอื่น โดยมีค่าเฉลี่ย 2.97 และ
2.90 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยจากตัวแปรทั้งหมดแล้ว นักเรียน ม.6 ต้องการศึกษาต่อในสาขา
วิชาการประมงค่อนข้างน้อยมาก จนถึงปานกลาง (ไม่แน่ใจ)

รายละเอียดความต้องการศึกษาต่อของนักเรียน ม.6 ในสาขาวิชาอุตสาหกรรมผลิตผล
จากยางพารา ปรากฏในตาราง 40

ตาราง 40 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการศึกษาต่อของ
นักเรียนชั้น ม.6 ในสาขาวิชาชีพอุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา

ตัวแปรของนักเรียน	$\bar{X}$	S.D
1. <u>ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา</u>		
โรงเรียนรัฐบาล	2.64	1.26
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	3.05	1.31
2. <u>โปรแกรมการเรียน</u>		
วิทย์-คณิต	2.82	1.30
ศิลปภาษา	2.74	1.30
เกษตรกรรม	2.53	1.20
อุตสาหกรรมศิลป์	2.47	1.45
ศิลป์ คำนวณ	2.58	1.23
ธุรกิจ	2.58	1.31
เกษตร	3.16	1.26
อื่น ๆ	2.82	1.25
3. <u>อาชีพผู้ปกครอง</u>		
ข้าราชการ	2.49	1.26
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.40	1.30
รับจ้าง	2.60	1.33
เกษตรกร	2.98	1.24
ค้าขาย	2.64	1.28
อื่น ๆ	2.96	1.48

จากตาราง 40 จะเห็นว่านักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม มีแนวโน้ม
ต้องการศึกษาต่อในสาขาอุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตรมากกว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาล
โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย 3.05 และ 2.64 ตามลำดับ ซึ่งเป็นความต้องการระดับปานกลาง

นักเรียนที่เรียนโปรแกรมเกษตร ต้องการศึกษาคณะสาขานี้มากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย
3.16 นักเรียนโปรแกรมอื่น ๆ และโปรแกรมวิทย์-คณิต มีความต้องการศึกษาต่อมากรองลง
มา โดยมีค่าเฉลี่ย 2.82 และ 2.82 ตามลำดับ

นักเรียนที่ปลูกครองมีอาชีพเกษตร ต้องการศึกษาต่อในสาขาวิชานี้มากกว่านักเรียนที่
ปลูกครองมีอาชีพอื่น ๆ ที่เหลือ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของทุกตัวแปร จะเห็นว่านักเรียนต้องการศึกษาต่อในสาขาวิชา
อุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพาราค่อนข้างน้อยมากจนถึงระดับปานกลาง (ไม่แน่ใจ)

รายละเอียดความต้องการของนักเรียน ม.6 ที่จะศึกษาต่อวิชาชีพสาขาอุตสาหกรรม
ผลิตผลจากการเกษตร ปรากฏในตาราง 41

ตาราง 41. แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความถี่การศึกษาต่อของ
นักเรียนชั้น ม.6 ในสาขาอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์จากการเกษตร

ตัวแปรของนักเรียน	$\bar{X}$	S.D
1. ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา		
โรงเรียนรัฐบาล	2.83	1.27
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	3.24	1.25
2. โปรแกรมการเรียน		
วิทย์-คณิต	3.00	1.27
ศิลปภาษา	2.88	1.27
เกษตรกรรม	2.54	1.25
อุตสาหกรรมศิลป์	2.47	1.45
ศิลป์-คำนวณ	2.80	1.26
ธุรกิจ	2.59	1.35
เกษตร	3.53	1.10
อื่น ๆ	3.12	1.22
3. อาชีพผู้ปกครอง		
ข้าราชการ	2.76	1.29
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.66	1.31
รับจ้าง	2.84	1.21
เกษตรกร	3.11	1.27
ค้าขาย	2.85	1.25
อื่น ๆ	3.23	1.34

จากตาราง 41 จะเห็นว่านักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม มีแนวโน้ม
ต้องการศึกษาต่อสาขาอุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตรมากกว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาล
โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย 3.24 และ 2.83 ตามลำดับ ซึ่งเป็นความต้องการในระดับ
ปานกลาง

นักเรียนที่เรียนโปรแกรมเกษตร โปรแกรมอื่น ๆ และโปรแกรมวิทย์-คณิต ต้องการ
ศึกษาต่อสาขาวิชานี้มากกว่านักเรียนที่เรียนโปรแกรมอื่น ๆ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.53, 3.12
และ 3.00 ตามลำดับ

นักเรียนที่ผูกครองมีอาชีพเป็นเกษตรกร และอาชีพอื่น ๆ ต้องการศึกษาต่อสาขา
วิชานี้มากกว่านักเรียนที่ผูกครองมีอาชีพที่เหลือนอื่น ๆ เมื่อเปรียบเทียบจากค่าเฉลี่ย

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรทั้งหมด จะเห็นว่านักเรียน ม.6 มีความต้องการ
ศึกษาต่อในสาขาอุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตรในระดับค่อนข้างน้อย จนถึงระดับปานกลาง

รายละเอียดความต้องการของนักเรียน ม.6 ที่จะศึกษาต่อในสาขาวิชาอุตสาหกรรม
ผลิตผลจากการประมง ปรากฏในตาราง 42

ตาราง 42 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของนักเรียน ชั้น ม.6
ที่จะศึกษาต่อในสาขาอุตสาหกรรมผลิตผลจากการประมง

ตัวแปรนักเรียน	$\bar{X}$	S.D
1. <u>ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา</u>		
โรงเรียนรัฐบาล	2.64	1.27
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	2.49	1.21
2. <u>โปรแกรมการเรียน</u>		
วิทย์-คณิต	2.88	1.21
ศิลปภาษา	2.55	1.26
เกษตรกรรม	2.00	1.14
อุตสาหกรรมศิลป์	2.34	1.28
ศิลป์ คำนวณ	2.48	1.32
ธุรกิจ	2.02	1.24
เกษตร	2.87	1.30
อื่น ๆ	2.55	1.31
3. <u>อาชีพที่บุตรครอง</u>		
ข้าราชการ	2.64	1.27
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.84	1.33
รับจ้าง	2.65	1.25
เกษตรกร	2.57	1.23
ค้าขาย	2.56	1.26
อื่น ๆ	2.76	1.31

จากตาราง 42 จะเห็นว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาล และนักเรียนโรงเรียนเอกชน สอนศาสนาอิสลาม ต้องการศึกษาต่อในสาขาวิชาอุตสาหกรรมจากการประมง ในระดับที่ใกล้เคียงกัน เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ย 2.64 และ 2.49 ตามลำดับ

นักเรียนที่เรียนโปรแกรม วิทยุ-คณิต และโปรแกรมเกษตรต้องการศึกษาต่อในสาขาวิชานี้มากกว่านักเรียนที่เรียนโปรแกรมที่เหลืออื่น ๆ

นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ ต้องการศึกษาต่อในสาขาวิชานี้มากกว่าที่ผู้ปกครองอาชีพที่เหลืออื่น ๆ เมื่อเปรียบเทียบจากค่าเฉลี่ย

เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของตัวแปรทั้งหมด จะเห็นว่านักเรียนต้องการศึกษาต่อสาขาวิชาชีพนี้ในระดับค่อนข้างน้อยมาก จนถึงระดับปานกลาง

รายละเอียดความต้องการของนักเรียน ม.6 ที่จะศึกษาต่อวิชาชีพสาขาช่างเครื่องมือกลและช่างหล่อ ปรากฏในตาราง 43

ตาราง 43 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความถี่ของนักเรียน ชั้น ม.6
ที่จะศึกษาต่อในสาขาช่างเครื่องมือกลและช่างหล่อ

ตัวแปรนักเรียน	$\bar{X}$	S.D
1. <u>ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา</u>		
โรงเรียนรัฐบาล	2.16	1.24
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	2.64	1.38
2. <u>โปรแกรมการเรียน</u>		
วิทย์-คณิต	2.24	1.28
ศิลปภาษา	2.22	1.28
คหกรรม	2.03	1.14
อุตสาหกรรมศิลป์	3.13	1.34
ศิลป์ คำนวณ	2.14	1.26
ธุรกิจ	1.51	1.20
เกษตร	2.84	1.28
อื่น ๆ	2.49	1.31
3. <u>อาชีพที่ปกครอง</u>		
ข้าราชการ	2.17	1.28
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.09	1.20
รับจ้าง	2.27	1.28
เกษตรกร	2.40	1.31
ค้าขาย	2.26	1.29
อื่น ๆ	2.15	1.20

จากตาราง 43 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ย จะเห็นว่าแนวโน้มความต้องการศึกษาต่อของนักเรียน ม.6 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในสาขาวิชาช่างเครื่องมืองลและช่างหล่ออยู่ในระดับสูงกว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาล โดยมีค่าเฉลี่ย 2.64 และ 2.16 ตามลำดับ

นักเรียนที่เรียนโปรแกรมอุตสาหกรรมศิลป์ ต้องการศึกษาต่อในสาขาวิชานี้มากกว่านักเรียนโปรแกรมที่เหลืออื่น ๆ

นักเรียนที่ผูกครองมีอาชีพต่าง ๆ กัน ต้องการศึกษาต่อในวิชาชีพนี้ใกล้เคียงกันมาก คือ ในระดับค่อนข้างน้อยมาก

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรทุกตัว จะเห็นว่านักเรียนต้องการศึกษาต่อในวิชาชีพสาขาช่างเครื่องมืองล และช่างหล่อในระดับน้อยมาก

รายละเอียดความต้องการของนักเรียน ม.6 ที่จะศึกษาต่อในสาขาวิชาช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ปรากฏในตาราง 44

ตาราง 44 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของนักเรียนชั้น
ม.6 ที่จะศึกษาต่อในสาขาช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์

ตัวแปรนักเรียน	$\bar{X}$	S.D
1. <u>ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา</u>		
โรงเรียนรัฐบาล	2.64	1.41
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	3.26	1.43
2. <u>โปรแกรมการเรียน</u>		
วิทย์-คณิต	2.90	1.45
ศิลปภาษา	2.70	1.41
คหกรรม	2.40	1.52
อุตสาหกรรมศิลป์	3.50	1.45
ศิลป์ คำนวณ	2.61	1.45
ธุรกิจ	2.44	1.42
เกษตร	3.08	1.30
อื่น ๆ	3.04	1.44
3. <u>อาชีพผู้ปกครอง</u>		
ข้าราชการ	2.54	1.40
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.50	1.48
รับจ้าง	2.74	1.41
เกษตรกร	2.99	1.46
ค้าขาย	2.80	1.42
อื่น ๆ	2.85	1.53

จากตาราง 44 จะเห็นว่านักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม มีแนวโน้ม
ต้องการศึกษาต่อสาขาวิชาช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ มากกว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาล โดย
มีค่าเฉลี่ย 3.26 และ 2.64 ตามลำดับ

นักเรียนที่เรียนโปรแกรมอุตสาหกรรมศิลป์ และเกษตร ต้องการศึกษาต่อในสาขา
วิชาชีพนี้มากกว่านักเรียนโปรแกรมที่เหลืออื่น ๆ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.50 และ 3.08 ตามลำดับ

นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพเป็นเกษตรกร และค้าขาย ต้องการศึกษาต่อสาขาวิชานี้
มากกว่ากลุ่มอื่น ๆ มีค่าเฉลี่ย 2.99 และ 2.80 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาจากเฉลี่ยของตัวแปรทั้งหมด จะเห็นว่านักเรียนต้องการศึกษาต่อสาขาวิชา
ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ในระดับตอนล่างน้อย จนถึงระดับปานกลาง (ไม่แน่ใจ)

รายละเอียดของความต้องการของนักเรียน ม.6 ที่จะศึกษาต่อในสาขาวิชาช่างไม้
และช่างก่อสร้าง ปรากฏในตาราง 45

ตาราง 45 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความถี่ของการของนักเรียนชั้น ม.6
ที่จะศึกษาต่อในสาขาช่างไม้และช่างก่อสร้าง

ตัวแปรนักเรียน	$\bar{X}$	S.D
1. <u>ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา</u>		
โรงเรียนรัฐบาล	2.25	1.27
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	2.90	1.43
2. <u>โปรแกรมการเรียน</u>		
วิทย์-คณิต	2.26	1.27
ศิลปภาษา	2.36	1.31
คหกรรม	2.17	1.41
อุตสาหกรรมศิลป์	2.97	1.42
ศิลป์ คำานวณ	2.29	1.34
ธุรกิจ	1.92	1.66
เกษตร	3.26	1.31
อื่น ๆ	2.70	1.39
3. <u>อาชีพผู้ปกครอง</u>		
ข้าราชการ	2.14	1.24
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.12	1.16
รับจ้าง	2.55	1.34
เกษตรกร	2.60	1.38
" "		
ค้าขาย	2.31	1.34
อื่น ๆ	2.26	1.25

จากตาราง 45 จะเห็นว่านักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม มีแนวโน้ม
ต้องการศึกษาต่อสาขาช่างไม้และช่างก่อสร้าง มากกว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาล โดยมีค่า
เฉลี่ย 2.90 และ 2.25 ตามลำดับ

นักเรียนที่เรียนโปรแกรมเกษตร ต้องการศึกษาต่อสาขาวิชานี้มากกว่านักเรียน
โปรแกรมที่เหลืออื่น ๆ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.26

นักเรียนที่ผูกครองมีอาชีพ เกษตรกร และรับจ้าง ต้องการศึกษาต่อสาขาวิชานี้มาก
กว่านักเรียนกลุ่มอื่น ๆ ที่เหลือ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.60 และ 2.55 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยจากทุกตัวแปร จะเห็นว่านักเรียนมีความต้องการศึกษาต่อสาขา
วิชาช่างไม้และช่างก่อสร้างในระดับค่อนข้างน้อยมาก

รายละเอียดความต้องการของนักเรียนที่จะศึกษาต่อวิชาชีพสาขาช่างทำเครื่องเรือน
และแกะสลัก ปรากฏในตาราง 46

ตาราง 46 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของนักเรียนชั้น
ม.6 ที่จะศึกษาต่อในสาขาช่างทำเครื่องเรือนและแกะสลัก

ตัวแปรนักเรียน	$\bar{X}$	S.D
1. <u>ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา</u>		
โรงเรียนรัฐบาล	2.35	1.23
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	2.76	1.35
2. <u>โปรแกรมการเรียน</u>		
วิทย์-คณิต	2.30	1.22
ศิลปภาษา	2.46	1.25
ทหารพราม	3.21	1.42
อุตสาหกรรมศิลป์	2.31	1.29
ศิลป์ คำนวณ	2.54	1.34
ธุรกิจ	2.30	1.37
เกษตร	2.42	1.33
อื่น ๆ	2.60	1.27
3. <u>อาชีพผู้ปกครอง</u>		
ข้าราชการ	2.29	1.23
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.90	1.28
รับจ้าง	2.45	1.31
เกษตรกร	2.49	1.28
ค้าขาย	2.52	1.29
อื่น ๆ	2.76	1.36

จากตาราง 46 จะเห็นว่านักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม มีแนวโน้ม
ต้องการศึกษาต่อสาขาวิชาช่างทำเครื่องเรือนและแกะสลัก มากกว่านักเรียนโรงเรียน
รัฐบาล โดยมีค่าเฉลี่ย 2.76 และ 2.35 ตามลำดับ

นักเรียนที่เรียนโปรแกรมคหกรรม ต้องการศึกษต่อในสาขาวิชานี้มากกว่านักเรียน
โปรแกรมที่เหลืออื่น ๆ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.21

นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ ต้องการศึกษต่อในสาขาวิชานี้
มากกว่านักเรียนกลุ่มที่เหลือ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.90

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ย ของทุกตัวแปร จะเห็นว่า นักเรียน ม.6 มีความต้องการศึกษา
ต่อสาขาช่างทำเครื่องเรือนและแกะสลักในระดับค่อนข้างน้อยมาก

รายละเอียดความต้องการของนักเรียนที่จะศึกษาต่อสาขาวิชาช่างปั้นดินเผา ปรากฏ
ดังตาราง 47

ตาราง 47 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของนักเรียนชั้น
ม.6 ที่จะศึกษาต่อในสาขาช่างปั้นดินเผา

ตัวแปรนักเรียน	$\bar{X}$	S.D
1. ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา		
โรงเรียนรัฐบาล	1.97	1.08
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	2.02	1.12
2. โปรแกรมการเรียน		
คณิต-วิทย์	1.97	1.12
ศิลปภาษา	1.98	1.06
คหกรรม	1.85	1.09
อุตสาหกรรมศิลป์	2.15	1.03
ศิลป์ จำนวน	1.95	1.10
ธุรกิจ	1.77	.98
เกษตร	2.02	1.00
อื่น ๆ	2.08	1.13
3. อาชีพประกอบรอง		
ข้าราชการ	1.96	1.09
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.28	1.12
รับจ้าง	2.01	1.04
เกษตรกร	1.96	1.05
ค้าขาย	2.02	1.19
อื่น ๆ	1.92	.91

จากตาราง 47 จะเห็นว่านักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม และนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล มีความต้องการศึกษาต่อสาขาวิชาช่างปั้นดินเผา ในระดับใกล้เคียงกันมาก มีค่าเฉลี่ย 2.02 และ 1.97 ตามลำดับ ซึ่งเป็นความต้องการในระดับน้อยมาก

นักเรียนที่เรียนโปรแกรมอุตสาหกรรมศิลป์ ต้องการศึกษาต่อสาขาวิชานี้ค่อนข้างมากกว่านักเรียนโปรแกรมที่เหลืออื่น ๆ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.15

นักเรียนที่ผูกครองมีอาชีพเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ ต้องการศึกษาต่อสาขาวิชานี้ค่อนข้างมากกว่านักเรียนกลุ่มที่เหลืออื่น ๆ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.28

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของทุกตัวแปร จะเห็นว่านักเรียน ม.6 ต้องการศึกษาต่อสาขาช่างปั้นดินเผาในระดับที่น้อยมาก

รายละเอียดความต้องการของนักเรียน ม.6 ที่จะศึกษาต่อวิชาชีพสาขาช่างต่อเรือ ประมวง ปรากฏในตาราง 48

ตาราง 48 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของนักเรียนชั้น ม.6
ที่จะศึกษาต่อในสาขาช่างต่อเรือประมง

ตัวแปรนักเรียน	$\bar{X}$	S.D
1. ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา		
โรงเรียนรัฐบาล	2.02	1.17
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	2.07	1.17
2. โปรแกรมการเรียนรู้		
วิทย์-คณิต	2.04	1.17
ศิลปภาษา	2.01	1.10
สหกรรม	1.59	1.00
อุตสาหกรรมศิลป์	2.73	1.33
ศิลป์ จำนวน	1.94	1.19
ธุรกิจ	1.64	.90
เกษตร	2.56	1.27
อื่น ๆ	2.07	1.21
3. อาชีพผู้ปกครอง		
ข้าราชการ	2.04	1.20
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.03	1.18
รับจ้าง	2.02	1.08
เกษตรกร	2.02	1.17
ค้าขาย	2.06	1.20
อื่น ๆ	1.88	1.04

จากตาราง 48 จะเห็นว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามต้องการศึกษาต่อในสาขาช่างต่อเรือประมง ในระดับที่เหมือนกัน คือ ต้องการน้อยมาก ค่าเฉลี่ย 2.02 และ 2.07 ตามลำดับ

นักเรียนที่เรียนโปรแกรมอุตสาหกรรมศิลป์ ต้องการศึกษต่อในสาขาวิชานี้มากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความต้องการกับนักเรียนที่เรียนโปรแกรมที่เหลืออื่น ๆ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.73 รองลงมาได้แก่นักเรียนโปรแกรมเกษตร มีค่าเฉลี่ย 2.56

นักเรียนที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพต่าง ๆ กัน มีความต้องการศึกษาต่อสาขานี้ใกล้เคียงกัน คือมีความต้องการน้อยมาก

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของทุกตัวแปร จะเห็นว่านักเรียน ม.6 ต้องการศึกษาต่อในสาขาช่างต่อเรือประมง ในระดับที่น้อยมาก

รายละเอียดความต้องการของนักเรียนที่จะศึกษาต่อสาขาช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง ปรากฏในตาราง 49

ตาราง 49 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของนักเรียน ชั้น ม.6
ที่จะศึกษาต่อในสาขาช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง

ตัวแปรนักเรียน	$\bar{X}$	S.D
1. <u>ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา</u>		
โรงเรียนรัฐบาล	2.41	1.32
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	2.48	1.28
2. <u>โปรแกรมการเรียน</u>		
วิทย์-คณิต	2.56	1.36
ศิลปภาษา	2.43	1.30
คหกรรม	2.19	1.44
อุตสาหกรรมศิลป์	2.89	1.27
ศิลป์ คำนวณ	2.26	1.31
ธุรกิจ	1.93	1.09
เกษตร	2.78	1.21
อื่น ๆ	2.38	1.25
3. <u>อาชีพที่บุตรชอบ</u>		
ข้าราชการ	2.42	1.35
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.06	1.24
รับจ้าง	2.39	1.26
เกษตรกร	2.47	1.30
ค้าขาย	2.40	1.30
อื่น ๆ	2.65	1.49

จากตาราง 49 จะเห็นว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ต้องการศึกษาคณะวิชาชีพสาขาช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง ในระดับใกล้เคียงกัน มีค่าเฉลี่ย 2.41 และ 2.48 ตามลำดับ ซึ่งเป็นความต้องการในระดับน้อยมาก

นักเรียนที่เรียนโปรแกรมอุตสาหกรรมศิลป์ และโปรแกรมเกษตร มีความต้องการศึกษาคณะสาขานี้มากกว่านักเรียนโปรแกรมที่เหลืออื่น ๆ มีค่าเฉลี่ย 2.89 และ 2.78 ตามลำดับ นักเรียนโปรแกรมธุรกิจต้องการศึกษาคณะสาขานี้น้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 1.93

นักเรียนที่ผู้ปกครอง ประกอบอาชีพต่าง ๆ กัน ต้องการศึกษาคณะสาขานี้ในระดับใกล้เคียงกัน คือ ในระดับค่อนข้างน้อยมาก

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของทุกตัวแปร จะเห็นว่านักเรียน ม.6 มีความต้องการศึกษาคณะสาขาช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง ในระดับน้อยมาก

รายละเอียดความต้องการของนักเรียนที่จะศึกษาคณะวิชาชีพสาขาช่างผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์ ปรากฏในตาราง 50

ตาราง 50 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความตึงเครียดของนักเรียน ชั้น ม.6
ที่จะศึกษาต่อในสาขาผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์

ตัวแปรนักเรียน	$\bar{X}$	S.D
1. <u>ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา</u>		
โรงเรียนรัฐบาล	2.34	1.21
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	2.52	1.24
2. <u>โปรแกรมการเรียน</u>		
วิทย์-คณิต	2.36	1.19
ศิลปภาษา	2.33	1.22
เกษตรกรรม	2.70	1.52
อุตสาหกรรมศิลป์	2.42	1.31
ศิลป์ คำนวณ	2.46	1.24
ธุรกิจ	2.25	1.13
เกษตร	2.56	1.16
อื่น ๆ	2.42	1.23
3. <u>อาชีพผู้ปกครอง</u>		
ข้าราชการ	2.37	1.23
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.53	1.17
รับจ้าง	2.34	1.21
เกษตรกร	2.37	1.21
ค้าขาย	2.43	1.25
อื่น ๆ	2.61	1.27

จากตาราง 50 จะเห็นว่านักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม มีแนวโน้มของความต้องการศึกษาต่อสาขาช่างผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์ใกล้เคียงกับ นักเรียนโรงเรียนรัฐบาล โดยมีค่าเฉลี่ย 2.52 และ 2.34 ตามลำดับ

นักเรียนที่เรียนโปรแกรมคหกรรม และโปรแกรมเกษตร ต้องการศึกษต่อสาขานี้ มากกว่านักเรียนโปรแกรมที่เหลืออื่น ๆ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.70 และ 2.56 ตามลำดับ

นักเรียนที่ผูกครองประกอบอาชีพอื่น ๆ และพนักงานรัฐวิสาหกิจต้องการศึกษาต่อสาขานี้มากกว่านักเรียนที่ผูกครองประกอบอาชีพที่เหลืออื่น ๆ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.61 และ 2.53 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของทุกตัวแปรแล้ว นักเรียน ม.6 ต้องการศึกษต่อสาขาช่างผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์ในระดับน้อยมาก

รายละเอียดความต้องการของนักเรียนที่จะศึกษาต่อสาขาการจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม ปรากฏในตาราง 51

ตาราง 51 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของนักเรียนชั้น ม.6
ที่จะศึกษาต่อในสาขาการจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม

ตัวแปรนักเรียน	$\bar{X}$	S.D
1. <u>ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา</u>		
โรงเรียนรัฐบาล	3.40	1.34
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	3.48	1.25
2. <u>โปรแกรมการเรียน</u>		
วิทย์-คณิต	3.37	1.33
ศิลปภาษา	3.50	1.28
สหกรรม	3.31	1.39
อุตสาหกรรมศิลป์	2.50	1.50
ศิลป์ คำนวณ	3.69	1.24
ธุรกิจ	3.69	1.24
เกษตร	3.01	1.18
อื่น ๆ	3.42	1.30
3. <u>อาชีพผู้ปกครอง</u>		
ข้าราชการ	3.30	1.37
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	3.62	1.47
รับจ้าง	3.43	1.20
เกษตรกร	3.41	1.30
ค้าขาย	3.50	1.33
อื่น ๆ	3.69	1.30

จากตาราง 51 จะเห็นว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ต้องการศึกษาต่อในสาขาการจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม ในระดับที่เหมือน ๆ กัน โดยมีค่าเฉลี่ย 3.48 และ 3.40 ตามลำดับ ซึ่งเป็นความต้องการในระดับปานกลาง

นักเรียนที่เรียนโปรแกรมศิลป คำณวน และโปรแกรมธุรกิจ มีแนวโน้มต้องการศึกษาต่อสาขาวิชานี้มากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือเท่ากับ 3.69 ที่ต้องการศึกษาต่อมากรองลงมาได้แก่นักเรียนโปรแกรมศิลปภาษา โดยมีค่าเฉลี่ย 3.50 นักเรียนโปรแกรมอุตสาหกรรมศิลป์ มีความต้องการศึกษาต่อสาขานี้น้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 2.50

นักเรียนที่ผูกครองประกอบอาชีพต่าง ๆ กัน ต้องการศึกษาคณะสาขานี้ใกล้เคียงกัน คือมีความต้องการในระดับปานกลาง (ไม่แน่ใจ)

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยความต้องการศึกษาต่อของทุกตัวแปร จะเห็นว่านักเรียน ม.6 ต้องการศึกษาคณะสาขาการจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม ในระดับปานกลาง (ไม่แน่ใจ)

รายละเอียดความต้องการของนักเรียนที่จะศึกษาต่อสาขาการท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ ปรากฏในตาราง 52

ตาราง 52 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของนักเรียนชั้น ม.6
ที่จะศึกษาต่อในสาขาการท่องเที่ยวและมัณฑนศิลป์

ตัวแปรนักเรียน	$\bar{X}$	S.D
1. <u>ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา</u>		
โรงเรียนรัฐบาล	3.70	1.32
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	3.65	1.32
2. <u>โปรแกรมการเรียน</u>		
วิทย์-คณิต	3.60	1.32
ศิลปภาษา	4.02	1.21
คหกรรม	3.26	1.52
อุตสาหกรรมศิลป์	3.07	1.49
ศิลป์ จำนวน	3.77	1.33
ธุรกิจ	3.68	1.23
เกษตร	3.18	1.43
อื่น ๆ	3.62	1.20
3. <u>อาชีพผู้ปกครอง</u>		
ข้าราชการ	3.76	1.30
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	3.68	1.28
รับจ้าง	3.80	1.22
เกษตรกร	3.61	1.34
ค้าขาย	3.73	1.34
อื่น ๆ	3.80	1.44

จากตาราง 52 จะเห็นว่านักเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม มีความต้องการศึกษาต่อในสาขาวิชาการท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ในระดับใกล้เคียงกัน โดยมีค่าเฉลี่ย 3.70 และ 3.65 ตามลำดับ ซึ่งเป็นความต้องการในระดับมาก

นักเรียนที่เรียนโปรแกรมศิลปภาษา มีความต้องการศึกษาต่อสาขานี้มากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 4.02 ที่ต้องการรองลงมาได้แก่นักเรียนโปรแกรมศิลปคำนวณ และโปรแกรมธุรกิจ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.77 และ 3.68 ตามลำดับ นักเรียนโปรแกรมเกษตร มีแนวโน้มต้องการศึกษาต่อน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ย 3.18

นักเรียนที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพแตกต่างกัน ต้องการศึกษาคือในสาขาวิชาในระดับใกล้เคียงกัน คือมีความต้องการในระดับมาก

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยความต้องการศึกษาต่อของนักเรียนทุกตัวแปร จะเห็นว่านักเรียนต้องการศึกษาต่อในสาขาการท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ ในระดับปานกลาง (ไม่แน่ใจ) จนถึงระดับต้องการมาก

รายละเอียดความต้องการของนักเรียน ที่จะศึกษาต่อในสาขาธุรกิจขนส่งและการคมนาคม ปรากฏในตาราง 53

ตาราง 53 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของนักเรียนชั้น ม.6
ที่จะศึกษาต่อในสาขาธุรกิจการขนส่ง และการคมนาคม

ตัวแปรนักเรียน	$\bar{X}$	S.D
1. <u>ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา</u>		
โรงเรียนรัฐบาล	3.49	1.32
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	3.53	1.31
2. <u>โปรแกรมการเรียน</u>		
วิทย์-คณิต	3.35	1.29
ศิลป์ภาษา	3.62	1.33
คหกรรม	3.17	1.51
อุตสาหกรรมศิลป์	3.07	1.34
ศิลป์ คำนวณ	3.49	1.34
ธุรกิจ	3.78	1.18
เกษตร	3.54	1.34
อื่น ๆ	3.57	1.27
3. <u>อาชีพผู้ปกครอง</u>		
ข้าราชการ	3.42	1.35
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	3.71	1.25
รับจ้าง	3.54	1.30
เกษตรกร	3.53	1.30
ค้าขาย	3.45	1.35
อื่น ๆ	3.84	1.13

จากตาราง 53 จะเห็นว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ต้องการศึกษาต่อในสาขาธุรกิจการขนส่ง และการคมนาคมใกล้เคียงกัน โดยมีค่าเฉลี่ย 3.49 และ 3.53 ตามลำดับ

นักเรียนที่เรียนโปรแกรมธุรกิจมีแนวโน้มต้องการศึกษาต่อในสาขานี้มากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 3.78 ที่ต้องการรองลงมาได้แก่นักเรียนโปรแกรมศิลปภาษา และโปรแกรมอื่น ๆ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.62 และ 3.57 ตามลำดับ

นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพอื่น ๆ และพนักงานรัฐวิสาหกิจ มีแนวโน้มต้องการศึกษาต่อในสาขาวิชานี้มากกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพที่เหลืออื่น ๆ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.84 และ 3.71 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยความต้องการศึกษาต่อของนักเรียนทุกตัวแปรจะเห็นว่านักเรียน ม.6 ต้องการศึกษาต่อในสาขาธุรกิจการขนส่งและการคมนาคมในระดับปานกลาง (ไม่แน่ใจ) จนถึงระดับมาก

2.4 ความต้องการของผู้ปกครอง นักเรียนชั้น ม.6 ที่จะให้ศึกษาต่อสาขา

วิชาชีพต่าง ๆ

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการของผู้ปกครองนักเรียน
ชั้น ม.6 ในจังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส เพื่อทราบลำดับความต้องการในการ
ให้การศึกษาต่อสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ปรากฏผลจากการเรียงลำดับค่าเฉลี่ยของความต้องการ
ดังปรากฏในตาราง 54

ตาราง 54 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและอันดับที่ของความต้องการของ
ผู้ปกครองนักเรียนชั้น ม.6 ที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ

สาขาวิชาชีพต่าง ๆ	$\bar{X}$	S.D	อันดับที่
1. กลีกรรรมสาขาการทำสวนยางพารา	2.63	1.38	12
2. กลีกรรรมสาขาการทำนา	2.38	1.28	18
3. กลีกรรรมสาขาพืชสวนและพืชไร่	2.83	1.33	9
4. ธุรกิจการเกษตร	3.07	1.27	4
5. สัตวบาล (ปศุสัตว์ และสัตว์ปีก)	2.88	1.33	8
6. การประมง	2.64	1.35	10
7. อุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา	2.88	1.32	7
8. อุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตร	3.05	1.29	5
9. อุตสาหกรรมผลิตผลจากการประมง	2.55	1.25	13
10. ช่างเครื่องมือกล และช่างหล่อ	2.39	1.34	17
11. ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	2.91	1.47	6
12. ช่างไม้และช่างก่อสร้าง	2.63	1.39	11
13. ช่างทำเครื่องเรือนและแกะสลัก	2.49	1.30	14
14. ช่างปั้นดินเผา	2.07	1.13	20
15. ช่างต่อเรือประมง	2.09	1.21	19
16. ช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง	2.47	1.31	15
17. ช่างผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์	2.41	1.25	16
18. การจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม	3.42	1.29	1
19. การท่องเที่ยว และมัคคุเทศก์	3.34	1.38	3
20. ธุรกิจการขนส่งและการคมนาคม	3.41	1.34	2

จากตาราง 54 พบว่าวิชาชีพสาขาการจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม ผู้ปกครองต้องการให้ศึกษาต่อมากเป็นอันดับ 1 โดยมีค่าเฉลี่ย 3.42 ส่วนสาขาวิชาธุรกิจการขนส่งและการคมนาคม สาขาการท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ สาขาธุรกิจการเกษตร และสาขาอุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตร ผู้ปกครองต้องการให้บุตรเข้าศึกษามากเป็นอันดับที่ 2, 3 4 และ 5 โดยมีค่าเฉลี่ย 3.41, 3.34, 3.07 และ 3.05 ตามลำดับ ความต้องการใน 5 อันดับแรกนี้เป็นความต้องการในระดับปานกลาง สาขาที่ผู้ปกครองต้องการให้บุตรเข้าศึกษาน้อยที่สุด คือ สาขาช่างปั้นดินเผา โดยมีค่าเฉลี่ย 2.07 ซึ่งเป็นอันดับที่ 20 ส่วนสาขาที่ผู้ปกครองต้องการให้ศึกษาต่อน้อยเป็นอันดับรองสุดท้าย ได้แก่ สาขาช่างต่อเรือประมง กลีกรรรมสาขาการทำนา ช่างเครื่องมือกลและช่างหล่อ และช่างผลิตภัณฑจากหนังสัตว์ ซึ่งเป็นอันดับที่ 19, 18 17 และ 16 โดยมีค่าเฉลี่ย 2.09, 2.38, 2.39 และ 2.41 ตามลำดับ ซึ่งเป็นความต้องการในระดับน้อยมาก

เมื่อจัดอันดับสาขาวิชาชีพตามผู้ปกครองนักเรียนต้องการให้เข้าศึกษาต่อเรียงลำดับจากสาขาที่ต้องการมากไปหาสาขาที่ต้องการน้อยจะปรากฏดังตาราง 55

ตาราง 55 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและอันดับที่จากมากที่สุดของสาขาวิชา
 ที่ผู้ปกครองนักเรียนต้องการให้เข้าศึกษาต่อ

สาขาวิชาที่ต่าง ๆ	อันดับความ ต้องการ	$\bar{X}$	S.D
การจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม	1	3.42	1.29
ธุรกิจการขนส่งและการคมนาคม	2	3.41	1.34
การท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์	3	3.34	1.38
ธุรกิจการเกษตร	4	3.07	1.27
อุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตร	5	3.05	1.29
ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	6	2.91	1.47
อุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา	7	2.88	1.32
สัตวบาล	8	2.88	1.33
กลีกรรมสาขาพืชสวนและพืชไร่	9	2.83	1.33
การประมง	10	2.64	1.35
ช่างไม้ และช่างก่อสร้าง	11	2.63	1.39
กลีกรรมสาขาการทำสวนยางพารา	12	2.63	1.38
อุตสาหกรรมการผลิตผลจากการประมง	13	2.55	1.25
ช่างทำเครื่องเรือนและแกะสลัก	14	2.49	1.30
ช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง	15	2.47	1.31
ช่างผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์	16	2.41	1.25
ช่างเครื่องมือกลและช่างหล่อ	17	2.39	1.34
กลีกรรมสาขาการทำนา	18	2.38	1.28
ช่างต่อเรือประมง	19	2.09	1.21
ช่างปั้นดินเผา	20	2.07	1.13

เมื่อพิจารณาให้ละเอียดลงไปในแต่ละสาขาวิชาชีพ เพื่อดูความต้องการของผู้
ปกครองนักเรียนที่จะให้ศึกษาในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ โดยพิจารณาตัวแปรด้านต่าง ๆ ของ
ผู้ปกครอง ปรากฏผลความต้องการของผู้ปกครอง ดังตาราง 56 ถึง ตาราง 75 ต่อไปนี้

ตาราง 56 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของผู้ปกครอง
นักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาศิลปกรรมสาขาการทำสวนยางพารา จำแนกตามตัวแปร
ต่าง ๆ

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
1. ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา		
โรงเรียนรัฐบาล	2.45	1.31
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	3.03	1.46
2. อายุ		
20-30 ปี	2.72	1.41
31-40 ปี	2.51	1.32
41-50 ปี	2.56	1.38
สูงกว่า 50	2.75	1.38
3. ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่า ป.4	2.70	1.42
ป.4 - ป.7	2.82	1.40
มัธยมต้น	2.49	1.38
มัธยมปลาย	2.47	1.34
ปริญญาตรี	2.18	1.23
สูงกว่าปริญญาตรี	2.30	1.12
อื่น ๆ	2.66	1.33

ตาราง 56 (ต่อ)

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
4. อาชีพ		
ข้าราชการ	2.33	1.29
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.29	1.23
รับจ้าง	2.34	1.30
เกษตรกร	3.05	1.38
ค้าขาย	2.40	1.30
อื่น ๆ	2.60	1.63

จากตาราง 56 จะเห็นว่าผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนเอกชน ๆ มีแนวโน้มต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อในสาขาสีกรรมกรทำสวนยางพารามากกว่าผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล โดยมีค่าเฉลี่ย 3.03 และ 2.45 ซึ่งเป็นความต้องการในระดับปานกลางและน้อย ตามลำดับ

ผู้ปกครองทุกช่วงอายุ มีแนวโน้มต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อในสาขานี้ในระดับเหมือนกัน คือมีความต้องการในระดับปานกลาง (ไม่แน่ใจ)

ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษา ป.4-ป.7 และต่ำกว่า ป.4 ต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชาชีพนี้ มากกว่าผู้ปกครองที่มีการศึกษา ระดับอื่น โดยมีค่าเฉลี่ย 2.82 และ 2.70 ตามลำดับ ซึ่งเป็นความต้องการในระดับปานกลาง

ผู้ปกครองที่มีอาชีพเกษตรกร มีแนวโน้มต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อในสาขาวิชานี้ มากกว่าผู้ปกครองที่มีอาชีพอื่น

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยจากทุกตัวแปร จะเห็นว่าผู้ปกครองนักเรียนต้องการให้ศึกษาต่อวิชาชีพสาขากิจกรรมการทําสวนยางพารา ในระดับปานกลาง (ไม่แน่ใจ) จนถึงระดับน้อยมาก

รายละเอียดความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อวิชาชีพสาขากิจกรรมการทํานาปรากฏในตาราง 57

ตาราง 57 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาสาขากิจกรรมการทํานา จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
1. <u>ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา</u>		
โรงเรียนรัฐบาล	2.13	1.16
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	2.96	1.34
2. <u>อายุ</u>		
20-30 ปี	2.50	1.32
31-40 ปี	2.27	1.24
41-50 ปี	2.28	1.23
สูงกว่า 50	2.50	1.30
3. <u>ระดับการศึกษา</u>		
ต่ำกว่า ป.4	2.51	1.35
ป.4-ป.7	2.52	1.33
มัธยมต้น	2.56	1.14
มัธยมปลาย	2.35	1.25

ตาราง 57 (ต่อ)

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
ปริญญาตรี	2.04	1.08
สูงกว่าปริญญาตรี	2.22	1.17
อื่น ๆ	2.09	1.16
4. อาชีพ		
ข้าราชการ	2.18	1.17
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.20	1.10
รับจ้าง	2.20	1.22
เกษตรกร	2.76	1.37
ค้าขาย	2.12	1.14
อื่น ๆ	2.08	1.12

จากตาราง 57 จะเห็นว่า ผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม มีแนวโน้มต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อวิชาศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมากกว่าผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล โดยมีค่าเฉลี่ย 2.96 และ 2.13 ซึ่งเป็นความต้องการให้ศึกษาต่อในระดับปานกลาง และน้อย ตามลำดับ

ผู้ปกครองที่มีอายุระหว่าง 20-30 ปี และสูงกว่า 50 ปี มีแนวโน้มต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อในสาขาวิชานี้มากกว่าผู้ปกครองในวัยอื่น โดยมีค่าเฉลี่ย 2.50 เท่ากัน ซึ่งเป็นความต้องการในระดับปานกลาง

ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษา ป.4-ป.7 และต่ำกว่า ป.4 มีแนวโน้มต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชานี้มากกว่าผู้ปกครองที่มีการศึกษาระดับอื่น ๆ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.56

2.52, และ 2.51 ตามลำดับ ซึ่งเป็นความต้องการในระดับปานกลาง (ไม่แน่ใจ)

ผู้ปกครองที่มีอาชีพเป็นเกษตรกร ต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชานี้มากกว่า
ผู้ปกครองที่มีอาชีพอื่น

เมื่อพิจารณาจากทุกตัวแปร จะเห็นว่าผู้ปกครองต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อวิชาชีพ
กสิกรรมสาขาการทำนาในระดับค่อนข้างน้อยจนถึงระดับปานกลาง

รายละเอียดความต้องการของผู้ปกครองที่จะให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชา
กสิกรรมสาขาพืชสวนและพืชไร่ปรากฏในตาราง 58

ตาราง 58 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของผู้ปกครอง
นักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชา กสิกรรมสาขาพืชสวนและพืชไร่ จำแนกตามตัวแปร
ต่าง ๆ

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
1. <u>ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา</u>		
โรงเรียนรัฐบาล	2.60	1.29
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	2.30	1.29
2. <u>อายุ</u>		
20-30 ปี	3.00	1.28
31-40 ปี	2.64	1.37
41-50 ปี	2.74	1.34
สูงกว่า 50	2.89	1.28
3. <u>ระดับการศึกษา</u>		
ต่ำกว่า ป.4	2.83	1.35
ป.4-ป.7	3.00	1.35

ตาราง 58 (ต่อ)

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
มัธยมต้น	2.75	1.29
มัธยมปลาย	2.67	1.23
ปริญญาตรี	2.47	1.20
สูงกว่าปริญญาตรี	2.66	1.38
อื่น ๆ	2.80	1.33
4. อาชีพ		
ข้าราชการ	2.57	1.29
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.47	1.30
รับจ้าง	2.71	1.30
เกษตรกร	3.18	1.26
ค้าขาย	2.65	1.35
อื่น ๆ	2.48	1.37

จากตาราง 58 จะเห็นว่า ผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล มีแนวโน้มต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชาศิลปกรรมสาขาพืชสวนและพืชไร่มากกว่าผู้ปกครองนักเรียนเอกชน โดยมีค่าเฉลี่ย 2.60 และ 2.30 ซึ่งเป็นความต้องการในระดับปานกลางและน้อยตามลำดับ

ผู้ปกครองในวัยต่าง ๆ มีความต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชานี้ในระดับเหมือนกัน ถือเป็นความต้องการในระดับปานกลาง

ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่าง ๆ กัน (ยกเว้นระดับปริญญาตรี) มีความต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชานี้ในระดับเหมือนกัน คือในระดับปานกลาง

ผู้ปกครองที่มีอาชีพเกษตรกร รับจ้าง ค้าขาย และ ข้าราชการ ต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชานี้ในระดับปานกลาง ส่วนผู้ปกครองที่มีอาชีพอื่น ๆ และเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ มีความต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชานี้ในระดับน้อย

เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของทุกตัวแปรแล้ว จะเห็นว่า ผู้ปกครองนักเรียนต้องการให้ศึกษาต่อวิชาชีพกรรมสาขาพืชสวนและพืชไร่ในระดับปานกลาง (ไม่แน่ใจ) จนถึงระดับค่อนข้างน้อย

รายละเอียดความต้องการของผู้ปกครองที่จะให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชาธุรกิจการเกษตร ปรากฏดังตาราง 59

ตาราง 59 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาธุรกิจการเกษตร จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
1. ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา		
โรงเรียนรัฐบาล	2.96	1.27
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	3.31	1.23
2. อายุ		
20-30 ปี	3.12	1.24
31-40 ปี	3.01	1.28
41-50 ปี	3.03	1.30
สูงกว่า 50	3.11	1.24

ตาราง 59 (ต่อ)

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
3. <u>ระดับการศึกษา</u>		
ต่ำกว่า ป.4	3.05	1.27
ป.4-ป.7	3.12	1.25
มัธยมต้น	3.12	1.28
มัธยมปลาย	3.05	1.21
ปริญญาตรี	2.82	1.31
สูงกว่าปริญญาตรี	3.11	1.52
อื่น ๆ	3.19	1.30
4. <u>อาชีพ</u>		
ข้าราชการ	3.02	1.29
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.90	1.36
รับจ้าง	2.91	1.25
เกษตรกร	3.27	1.23
ค้าขาย	2.90	1.26
อื่น ๆ	2.95	1.30

จากตาราง 59 จะเห็นว่าผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนเอกชน ๆ มีแนวโน้มของความต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชาธุรกิจการเกษตรใกล้เคียงกับผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล โดยมีค่าเฉลี่ย 3.31 และ 2.96 ตามลำดับ ซึ่งเป็นความต้องการในระดับปานกลางทั้งคู่

ผู้ปกครองในวัยต่างกัน มีความต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชานี้ในระดับเดียวกัน คือในระดับปานกลาง

ผู้ปกครองทุกระดับการศึกษา มีความต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชานี้ในระดับเดียวกัน คือในระดับปานกลาง

ผู้ปกครองที่มีอาชีพต่างกัน มีความต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชานี้ในระดับที่ไม่ต่างกัน คือในระดับปานกลางเช่นกัน

เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยทุกตัวแปรแล้ว จะเห็นว่าผู้ปกครองนักเรียนต้องการให้ศึกษาต่อวิชาชีพสาขาธุรกิจการเกษตรในระดับปานกลาง

ส่วนรายละเอียดความต้องการของผู้ปกครองที่จะให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชาสัตวบาลนั้น ปรากฏในตาราง 60

ตาราง 60 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาสัตวบาล จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
1. <u>ประโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา</u>		
โรงเรียนรัฐบาล	2.90	1.31
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	2.82	1.37

ตาราง 60 (ต่อ)

ตัวแปรสุ่มปกครอง	$\bar{X}$	S.D
2. <u>อายุ</u>		
20-30 ปี	2.90	1.34
31-40 ปี	2.86	1.33
41-50 ปี	2.82	1.34
สูงกว่า 50	2.95	1.30
3. <u>ระดับการศึกษา</u>		
ต่ำกว่า ป.4	2.66	1.39
ป.4-ป.7	2.91	1.32
มัธยมต้น	2.98	1.33
มัธยมปลาย	2.90	1.24
ปริญญาตรี	2.98	1.36
สูงกว่าปริญญาตรี	2.55	1.52
อื่น ๆ	2.92	1.26
4. <u>อาชีพ</u>		
ข้าราชการ	3.04	1.32
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.68	1.35
รับจ้าง	3.06	1.35
เกษตรกร	2.84	1.32
ค้าขาย	2.74	1.33
อื่น ๆ	2.91	1.37

จากตาราง 60 จะเห็นว่าผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลและผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนเอกชน ๆ มีแนวโน้มต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อวิชาสายสามัญในระดับปานกลางเหมือนกัน โดยมีค่าเฉลี่ย 2.90 และ 2.82 ตามลำดับ

ผู้ปกครองในทุกระดับอายุ มีความต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชานี้ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกัน

ผู้ปกครองทุกระดับการศึกษา มีความต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชานี้ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน

ผู้ปกครอง ที่มีอาชีพต่าง ๆ กัน มีความต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชานี้ในระดับปานกลางอีกเช่นกัน

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของทุกตัวแปรแล้ว จะเห็นว่าผู้ปกครองนักเรียนต้องการให้ศึกษาต่อวิชาชีพสายสามัญในระดับปานกลาง (ไม่แน่ใจ)

รายละเอียดความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อสาขาวิชาการประมง ซึ่งเป็นสาขาวิชาชีพดัดไป ปรากฏในตาราง 61

ตาราง 61 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาการประมง จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
1. ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา		
โรงเรียนรัฐบาล	2.78	1.35
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	2.32	1.30
2. อายุ		
20-30 ปี	2.58	1.35
31-40 ปี	2.71	1.37

ตาราง 61 (ต่อ)

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
41-50 ปี	2.59	1.34
สูงกว่า 50	2.73	1.36
3. <u>ระดับการศึกษา</u>		
ต่ำกว่า ป.4	2.30	1.26
ป.4-ป.7	2.69	1.38
มัธยมต้น	2.54	1.31
มัธยมปลาย	2.73	1.30
ปริญญาตรี	2.88	1.36
สูงกว่าปริญญาตรี	2.77	1.44
4. <u>อาชีพ</u>		
ข้าราชการ	2.81	1.34
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.76	1.46
รับจ้าง	2.58	1.37
เกษตรกร	2.54	1.37
ค้าขาย	2.64	1.31
อื่น ๆ	2.61	1.52

จากตาราง 61 จะเห็นว่าผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล มีแนวโน้มต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชาการประมง สูงกว่าผู้ปกครองโรงเรียนเอกชน ๆ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.78 และ 2.32 ซึ่งเป็นความต้องการในระดับปานกลาง และน้อย ตามลำดับ

ผู้ปกครองทุกระดับอายุ มีความต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชานี้ในระดับ
ปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกันในระดับเดียวกัน (2.82 - 2.95)

ผู้ปกครองทุกระดับการศึกษา มีความต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชานี้ในระดับ
ปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยในระดับเดียวกัน (2.55 - 2.98)

ผู้ปกครองทุกอาชีพ มีความต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชานี้ในระดับปานกลาง
อีกเช่นกัน โดยมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.74 - 3.06

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของทุกตัวแปรแล้ว จะเห็นว่าผู้ปกครองนักเรียนต้องการให้ศึกษา
ต่อวิชาชีพสาขาการประมง ในระดับปานกลาง (ไม่แน่ใจ)

รายละเอียดความต้องการของผู้ปกครองนักเรียน ที่จะให้ศึกษาต่อสาขาวิชาอุตสาหกรรม
ผลิตผลจากยางพารา ปรากฏในตาราง 62

ตาราง 62 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของผู้ปกครอง
นักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาอุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา จำแนกตามตัวแปร
ต่าง ๆ

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
1. ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา		
โรงเรียนรัฐบาล	3.75	1.30
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	3.18	1.31
2. อายุ		
20-30 ปี	2.93	1.28
31-40 ปี	2.79	1.32
41-50 ปี	2.89	1.76
สูงกว่า 50	2.89	1.19

ตาราง 62 (ต่อ)

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
3. <u>ระดับการศึกษา</u>		
ต่ำกว่า ป.4	2.90	1.34
ป.4-ป.7	2.99	1.31
มัธยมต้น	2.88	1.37
มัธยมปลาย	2.77	1.29
ปริญญาตรี	2.65	1.24
สูงกว่าปริญญาตรี	2.92	1.43
อื่น ๆ	2.70	1.28
4. <u>อาชีพ</u>		
ข้าราชการ	2.73	1.31
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.62	1.35
รับจ้าง	2.57	1.27
เกษตรกร	3.22	1.24
ค้าขาย	2.70	1.34
อื่น ๆ	2.48	

จากตาราง 62 จะเห็นว่า ผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลมีแนวโน้มต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชาอุตสาหกรรมผลิตผลจากขางพาราในระดับสูงกว่า ผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนเอกชน ๆ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.75 และ 3.13 ตามลำดับ ซึ่งเป็นความต้องการระดับมาก

และปานกลาง

ผู้ปกครองทุกระดับอายุ มีความต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อวิชานี้เหมือน ๆ กันเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งเป็นความต้องการในระดับปานกลาง

ผู้ปกครองทุกระดับการศึกษา มีความต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อวิชานี้ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.65 - 2.99

ผู้ปกครองทุกอาชีพ (ยกเว้นอาชีพอื่น ๆ) มีความต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อวิชานี้ในระดับปานกลางอีกเช่นกัน โดยมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.57 - 3.22 ส่วนผู้ปกครองที่มีอาชีพอื่น ๆ มีความต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อวิชานี้ในระดับน้อย โดยมีค่าเฉลี่ย 2.48

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของทุกตัวแปร จะเห็นว่าผู้ปกครองนักเรียนต้องการให้ศึกษาต่อวิชาชีพสาขาอุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา ในระดับปานกลาง (ไม่แน่ใจ) จนถึงมาก

รายละเอียดความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อสาขาวิชาอุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตร ซึ่งเป็นวิชาชีพดัดไป ปรากฏในตาราง 63

ตาราง 63 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาอุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตร จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
1. ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา		
โรงเรียนรัฐบาล	2.95	1.28
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	3.26	1.28
2. อายุ		
20-30 ปี	3.23	1.27
31-40 ปี	3.00	1.29

ตาราง 63 (ต่อ)

ตัวแปรสุ่มปกครอง	$\bar{X}$	S.D
41-50 ปี	2.93	1.31
สูงกว่า 50	2.96	1.24
3. <u>ระดับการศึกษา</u>		
ต่ำกว่า ป.4	3.05	1.27
ป.4-ป.7	3.12	1.29
มัธยมต้น	3.12	1.28
มัธยมปลาย	2.90	1.24
ปริญญาตรี	2.91	1.31
สูงกว่าปริญญาตรี	3.07	1.48
อื่น ๆ	3.04	1.28
4. <u>อาชีพ</u>		
ข้าราชการ	2.88	1.30
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	3.00	1.31
รับจ้าง	2.81	1.27
เกษตรกร	3.34	1.21
ค้าขาย	2.91	1.32
อื่น ๆ	2.59	1.24

จากตาราง 63 จะเห็นว่า ผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล และผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนเอกชน ๑ มีแนวโน้มต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชาอุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตร ในระดับใกล้เคียงกัน โดยมีค่าเฉลี่ย 2.95 และ 3.26 ตามลำดับ ซึ่งเป็นความต้องการในระดับปานกลาง

ผู้ปกครองทุกระดับอายุ มีแนวโน้มของความต้องการเหมือนกันต่อการให้นักเรียนศึกษาต่อวิชาชีพสาขานี้ โดยมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.93 - 3.23

ผู้ปกครองทุกระดับการศึกษา มีแนวโน้มของความต้องการเหมือนกันต่อการให้นักเรียนศึกษาต่อวิชาชีพสาขานี้ โดยมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.90 - 3.07

ผู้ปกครองทุกอาชีพ มีแนวโน้มของความต้องการเหมือนกันต่อการให้นักเรียนศึกษาต่อวิชาชีพสาขานี้อีกเช่นกัน โดยมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.59 - 3.00

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของทุกตัวแปร จะเห็นว่าผู้ปกครองนักเรียนต้องการให้ศึกษาวิชาชีพสาขาอุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตรในระดับปานกลาง (ไม่แน่ใจ)

รายละเอียดความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อสาขาวิชาอุตสาหกรรมผลิตผลจากการประมง ปรากฏในตาราง 64

ตาราง 64 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาอุตสาหกรรมผลิตผลจากการประมง จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D.
1. <u>ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา</u>		
โรงเรียนรัฐบาล	2.57	1.23
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	2.50	1.30

ตาราง 64 (ต่อ)

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
2. <u>อายุ</u>		
20-30 ปี	2.64	1.26
31-40 ปี	2.49	1.26
41-50 ปี	2.47	1.25
สูงกว่า 50	2.59	1.23
3. <u>ระดับการศึกษา</u>		
ต่ำกว่า ป.4	2.38	1.27
ป.4-ป.7	2.57	1.27
มัธยมต้น	2.51	1.24
มัธยมปลาย	2.64	1.24
ปริญญาตรี	2.69	1.20
สูงกว่าปริญญาตรี	2.55	1.28
อื่น ๆ	2.45	1.21
4. <u>อาชีพ</u>		
ข้าราชการ	2.61	1.21
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.76	1.32
รับจ้าง	2.55	1.31
เกษตรกร	2.51	1.22
ค้าขาย	2.55	1.30
อื่น ๆ	2.51	1.34

จากตาราง 64 จะเห็นว่าผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลและผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนเอกชน ๆ มีแนวโน้มของความต้องการเหมือนกัน ต่อการให้นักเรียนศึกษาต่อวิชาชีพ อุตสาหกรรมผลิตผลจากการประมง โดยมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกันคือ 2.57 และ 2.50 ตามลำดับ

ผู้ปกครองอายุระหว่าง 20-30 ปี และสูงกว่า 50 ปี มีความต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชานี้ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ย 2.64 และ 2.59 ตามลำดับ ส่วนผู้ปกครองอายุระหว่าง 31-40 ปี และ 41-50 ปี มีความต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชานี้ในระดับน้อย โดยมีค่าเฉลี่ย 2.49 และ 2.47 ตามลำดับ

ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษา ป.4-ป.7, มัธยมตอนต้น มัธยมตอนปลาย ปรียญตรี และสูงกว่าปรียญตรี มีความต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อวิชานี้ในระดับปานกลาง ส่วนผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่า ป.4 และ อื่น ๆ มีความต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อวิชาสาขานี้ในระดับน้อย

ผู้ปกครองทุลอาชีพ มีความต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อวิชาชีพสาขานี้ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.51 - 2.76

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของทุกตัวแปรแล้ว จะเห็นว่าผู้ปกครองนักเรียนต้องการให้ศึกษาต่อวิชาชีพสาขาอุตสาหกรรมผลิตผลจากการประมง ในระดับปานกลาง (ไม่แน่ใจ)

รายละเอียดความต้องการของผู้ปกครองที่จะให้ศึกษาต่อสาขาช่างเครื่องมือกลและช่างหล่อ ปรากฏในตาราง 65

ตาราง 65 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของผู้ปกครอง
นักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาช่างเครื่องมือกลและช่างหล่อ จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
1. <u>ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา</u>		
โรงเรียนรัฐบาล	2.31	1.31
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	2.56	1.38
2. <u>อายุ</u>		
20-30 ปี	2.50	1.37
31-40 ปี	2.33	1.35
41-50 ปี	2.30	1.31
สูงกว่า 50	2.38	1.29
3. <u>ระดับการศึกษา</u>		
ต่ำกว่า ป.4	2.39	1.38
ป.4-ป.7	2.42	1.35
มัธยมต้น	2.50	1.29
มัธยมปลาย	2.35	1.33
ปริญญาตรี	2.40	1.35
สูงกว่าปริญญาตรี	2.03	1.13
อื่น ๆ	2.20	1.24

ตาราง 65 (ต่อ)

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
4. อาชีพ		
ข้าราชการ	2.37	1.33
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.43	1.41
รับจ้าง	2.40	1.39
เกษตรกร	2.50	1.33
ค้าขาย	2.23	1.30
อื่น ๆ	2.26	1.42

จากตาราง 65 จะเห็นว่า ผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลมีแนวโน้มต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชาชีพช่างเครื่องมือกลและช่างหล่อ น้อยกว่าผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนเอกชน ๆ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.31 และ 2.56 ตามลำดับ

ผู้ปกครองอายุ 20-30 ปี มีแนวโน้มต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชานี้ในระดับสูงกว่าผู้ปกครองอายุช่วงอื่น โดยมีค่าเฉลี่ย 2.50

ผู้ปกครองซึ่งมีระดับการศึกษามัธยมศึกษา มีแนวโน้มต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชานี้ มากกว่าผู้ปกครอง ซึ่งมีการศึกษาในระดับอื่น โดยมีค่าเฉลี่ย 2.50

ผู้ปกครองที่มีอาชีพเกษตรกร มีแนวโน้มต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชานี้มากกว่าผู้ปกครองอาชีพอื่น โดยมีค่าเฉลี่ย 2.50 เช่นกัน

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของทุกตัวแปรแล้ว จะเห็นว่าผู้ปกครองนักเรียนส่วนใหญ่ต้องการให้ศึกษาต่อวิชาชีพสาขาช่างเครื่องมือกลและช่างหล่อในระดับค่อนข้างน้อยมาก

รายละเอียดความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อสาขาวิชาช่างไฟฟ้า
และอิเล็กทรอนิกส์ ปรากฏในตาราง 66

ตาราง 66 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของนักเรียน
ที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
1. ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา		
โรงเรียนรัฐบาล	2.80	1.46
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	3.17	1.45
2. อายุ		
20-30 ปี	3.08	1.48
31-40 ปี	2.94	1.49
41-50 ปี	2.82	1.46
สูงกว่า 50	2.72	1.37
3. ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่า ป.4	2.76	1.49
ป.4-ป.7	2.91	1.47
มัธยมต้น	3.06	1.40
มัธยมปลาย	2.90	1.44
ปริญญาตรี	2.94	1.46
สูงกว่าปริญญาตรี	3.03	1.52
อื่น ๆ	3.04	1.46

ตาราง 66 (ต่อ)

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
4. อาชีพ		
ข้าราชการ	3.01	1.48
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.88	1.61
รับจ้าง	2.81	1.44
เกษตรกร	2.97	1.46
ค้าขาย	2.81	1.43
อื่น ๆ	2.73	1.50

จากตาราง 66 จะเห็นว่า ผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน ฯ มีแนวโน้มต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชาช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ในระดับใกล้เคียงกัน โดยมีค่าเฉลี่ย 2.80 และ 3.17 ตามลำดับ

ผู้ปกครองทุกระดับอายุ มีแนวโน้มต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชานี้ในระดับใกล้เคียงกัน โดยมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.72 - 3.08

ผู้ปกครองทุกระดับการศึกษา มีแนวโน้มต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชานี้ใกล้เคียงกัน โดยมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.76 - 3.06

ผู้ปกครองทุกอาชีพ มีแนวโน้มต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชานี้ใกล้เคียงกันอีกเช่นกัน โดยมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.73 - 3.01

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยทุกตัวแปรแล้ว จะเห็นว่าผู้ปกครองนักเรียนต้องการให้ศึกษาต่อวิชาชีพสาขาช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ในระดับปานกลาง (ไม่แน่ใจ)

รายละเอียดความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อสาขาวิชาช่างไม้
และช่างก่อสร้าง ปรากฏดังตาราง 67

ตาราง 67 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของผู้ปกครอง
นักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาช่างไม้และช่างก่อสร้าง จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
1. ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา		
โรงเรียนรัฐบาล	2.47	1.34
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	2.99	1.41
2. อายุ		
20-30 ปี	2.82	1.44
31-40 ปี	2.53	1.38
41-50 ปี	2.58	1.36
สูงกว่า 50	2.48	1.30
3. ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่า ป.4	2.62	1.41
ป.4-ป.7	2.74	1.38
มัธยมต้น	2.55	1.29
มัธยมปลาย	2.55	1.40
ปริญญาตรี	2.47	1.37
สูงกว่าปริญญาตรี	2.22	1.44
อื่น ๆ	2.59	1.43

ตาราง 67 (ต่อ)

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
4. อาชีพ		
ข้าราชการ	2.53	1.35
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.27	1.44
รับจ้าง	2.70	1.38
เกษตรกร	2.83	1.40
ค้าขาย	2.48	1.34
อื่น ๆ	2.22	1.41

จากตาราง 67 จะเห็นว่า ผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนเอกชน ๆ มีแนวโน้มต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชาช่างไม้และช่างก่อสร้างสูงกว่าผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล โดยมีค่าเฉลี่ย 2.99 และ 2.47 ตามลำดับ

ผู้ปกครองอายุสูงกว่า 50 ปี มีแนวโน้มต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชาน้อยกว่าผู้ปกครองวัยอื่น ๆ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.48 ซึ่งเป็นความต้องการระดับน้อย ส่วนผู้ปกครองวัยอื่นมีความต้องการให้ศึกษาต่อระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.53 - 2.82

ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่า ป.4, ป.4-ป.7, มัธยมต้น, มัธยมปลาย, และระดับอื่น ๆ มีความต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชานี้ใกล้เคียงกัน โดยมีคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.55 - 2.74 ซึ่งเป็นความต้องการระดับปานกลาง ส่วนผู้ปกครองที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี มีความต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อในระดับน้อย โดยมีค่าเฉลี่ย 2.47 และ 2.22 ตามลำดับ

ผู้ปกครองที่มีอาชีพรับราชการ รับจ้าง และเกษตรกร มีแนวโน้มต้องการให้นักเรียน
ศึกษาต่อสาขาวิชาในระดับใกล้เคียงกัน คือระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ย 2.53, 2.70
และ 2.83 ตามลำดับ ส่วนผู้ปกครองที่มีอาชีพเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ ค้าขาย และอื่น ๆ
มีความต้องการให้ศึกษาต่อในระดับน้อย โดยมีค่าเฉลี่ย 2.27, 2.48 และ 2.22 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของทุกตัวแปรแล้ว จะเห็นว่าผู้ปกครองนักเรียนต้องการให้
ศึกษาต่อวิชาชีพสาขาช่างไม้และช่างก่อสร้าง ในระดับค่อนข้างน้อย จนถึงปานกลาง

รายละเอียดความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อสาขาวิชาช่างทำ
เครื่องเรือนและแกะสลัก ปรากฏดังตาราง 68

ตาราง 68 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของผู้ปกครอง
นักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาช่างทำเครื่องเรือนและแกะสลัก จำแนกตามตัวแปร
ต่าง ๆ

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
1. ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา		
โรงเรียนรัฐบาล	2.40	1.27
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	2.67	1.34
2. อายุ		
20-30 ปี	2.51	1.28
31-40 ปี	2.46	1.32
41-50 ปี	2.45	1.32
สูงกว่า 50	2.55	1.25

ตาราง 68 (ต่อ)

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
3. <u>ระดับการศึกษา</u>		
ต่ำกว่า ป.4	2.43	1.30
ป.4-ป.7	2.57	1.32
มัธยมต้น	2.51	1.24
มัธยมปลาย	2.46	1.25
ปริญญาตรี	2.43	1.25
สูงกว่าปริญญาตรี	1.96	1.23
อื่น ๆ	2.37	1.34
4. <u>อาชีพ</u>		
ข้าราชการ	2.46	1.27
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.47	1.34
รับจ้าง	2.50	1.38
เกษตรกร	2.51	1.28
ค้าขาย	2.50	1.31
อื่น ๆ	2.26	1.22

จากตาราง 68 จะเห็นว่า ผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนเอกชน ๓ มีแนวโน้มต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชาช่างทำเครื่องเรือนและแกะสลัก สูงกว่าผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล โดยมีค่าเฉลี่ย 2.67 และ 2.40 ตามลำดับ

ผู้ปกครองอายุ 20-30 ปี และสูงกว่า 50 ปี มีแนวโน้มต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชานี้มากกว่าผู้ปกครองอายุ 31-40 ปี และ 41-50 ปี โดยมีค่าเฉลี่ย 2.51 และ 2.55 ตามลำดับ

ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษา ป.4-ป.7 และมีมัธยมต้น มีแนวโน้มต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชานี้สูงกว่าผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาคืออื่น โดยมีค่าเฉลี่ย 2.57 และ 2.51 ตามลำดับ

ผู้ปกครองที่มีอาชีพรับจ้าง เกษตรกร และค้าขาย มีแนวโน้มต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชานี้สูงกว่าผู้ปกครองที่เป็นข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ และอื่น ๆ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของทุกตัวแปรแล้ว จะเห็นว่าผู้ปกครองนักเรียนส่วนมากต้องการให้ศึกษาต่อวิชาชีพสาขาช่างทำเครื่องเรือนและแกะสลักในระดับน้อย

รายละเอียดความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อสาขาวิชาช่างปั้นดินเผา ปรากฏดังตาราง 69

ตาราง 69 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาช่างปั้นดินเผา จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
1. ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา		
โรงเรียนรัฐบาล	2.05	1.10
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	2.12	1.20

ตาราง 69 (ต่อ)

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
2. <u>อายุ</u>		
20-30 ปี	2.08	1.16
31-40 ปี	2.07	1.15
41-50 ปี	2.04	1.11
สูงกว่า 50	2.12	1.10
3. <u>ระดับการศึกษา</u>		
ต่ำกว่า ป.4	1.97	1.15
ป.4-ป.7	2.08	1.09
มัธยมต้น	2.29	1.21
มัธยมปลาย	2.07	1.15
ปริญญาตรี	2.13	1.12
สูงกว่าปริญญาตรี	1.85	1.17
อื่น ๆ	2.01	1.19
4. <u>อาชีพ</u>		
ข้าราชการ	2.06	1.07
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.15	1.17
รับจ้าง	2.08	1.19
เกษตรกร	2.05	1.12
ค้าขาย	2.10	1.18
อื่น ๆ	2.10	1.14

จากตาราง 69 จะเห็นว่า ผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลและผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนเอกชน ๆ มีแนวโน้มของความต้องการเหมือนกันต่อการให้นักเรียนศึกษาวิชาชีพช่างปั้นดินเผา โดยมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกัน คือ 2.05 และ 2.10 ตามลำดับ

ผู้ปกครองทุกระดับอายุ มีแนวโน้มของความต้องการเหมือนกันต่อการให้นักเรียนศึกษาวิชาชีพช่างปั้นดินเผา โดยมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกัน คือระหว่าง 2.04-2.12

ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในทุกระดับ มีแนวโน้มของความต้องการเหมือนกันต่อการให้นักเรียนศึกษาวิชาชีพช่างปั้นดินเผา โดยมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกัน คือระหว่าง 1.85-2.29

ผู้ปกครองทุกอาชีพ มีแนวโน้มของความต้องการเหมือนกันต่อการให้บุตรศึกษาวิชาชีพช่างปั้นดินเผา โดยมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกัน คือระหว่าง 2.06-2.15

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของทุกตัวแปรแล้ว จะเห็นว่าผู้ปกครองนักเรียนต้องการให้ศึกษาต่อวิชาชีพสาขาช่างปั้นดินเผา ในระดับน้อยมาก

รายละเอียดความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อสาขาวิชาช่างต่อเรือประมง ปรากฏในตาราง 70

ตาราง 70 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาช่างต่อเรือประมง จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
1. ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา		
โรงเรียนรัฐบาล	2.08	1.20
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	2.13	1.24
2. อายุ		
20-30 ปี	2.10	1.25
31-40 ปี	2.12	1.24

ตาราง 70 (ต่อ)

ตัวแปรสุ่มปกครอง	$\bar{X}$	S.D
41-50 ปี	2.06	1.17
สูงกว่า 50	2.10	1.18
3. <u>ระดับการศึกษา</u>		
ต่ำกว่า ป.4	1.91	1.11
ป.4-ป.7	2.17	1.25
มัธยมต้น	2.20	1.19
มัธยมปลาย	2.05	1.19
ปริญญาตรี	2.19	1.25
สูงกว่าปริญญาตรี	2.18	1.41
อื่น ๆ	1.81	1.09
4. <u>อาชีพ</u>		
ข้าราชการ	2.07	1.18
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.39	1.48
รับจ้าง	2.02	1.20
เกษตรกร	2.13	1.21
ค้าขาย	2.03	1.16
อื่น ๆ	2.14	1.37

จากตาราง 70 จะเห็นว่า ผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลและผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนเอกชน ๆ มีแนวโน้มของความต้องการเหมือนกันต่อการให้นักเรียนศึกษาวิชาชีพต่อเรือประมง โดยมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกัน คือ 2.08 และ 2.13 ตามลำดับ

ผู้ปกครองทุกระดับอายุ มีแนวโน้มของความต้องการเหมือนกันต่อการให้นักเรียนศึกษาวิชาชีพช่างต่อเรือประมง โดยมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกัน คือ ระหว่าง 2.06-2.12

ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในทุกระดับ มีแนวโน้มของความต้องการเหมือนกันต่อการให้นักเรียนศึกษาวิชาชีพช่างต่อเรือประมง โดยมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกัน คือระหว่าง 1.81-2.20

ผู้ปกครองทุกอาชีพ มีแนวโน้มของความต้องการเหมือนกันต่อการให้บุตรศึกษาวิชาชีพช่างต่อเรือประมง โดยมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกัน คือระหว่าง 2.02-2.39

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของทุกตัวแปรแล้ว จะเห็นว่าผู้ปกครองนักเรียนต้องการให้ศึกษาต่อวิชาชีพสาขาช่างต่อเรือประมง ในระดับน้อยมาก

รายละเอียดความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อสาขาวิชาอิเล็กทรอนิกส์การประมง ปรากฏในตาราง 71

ตาราง 71 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
1. ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา		
โรงเรียนรัฐบาล	2.47	1.32
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	2.47	1.30

ตาราง 71 (ต่อ)

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
2. <u>อายุ</u>		
20-30 ปี	2.59	1.35
31-40 ปี	2.47	1.34
41-50 ปี	2.43	1.28
สูงกว่า 50	2.32	1.25
3. <u>ระดับการศึกษา</u>		
ต่ำกว่า ป.4	2.17	1.28
ป.4-ป.7	2.47	1.30
มัธยมต้น	2.54	1.32
มัธยมปลาย	2.55	1.31
ปริญญาตรี	2.74	1.36
สูงกว่าปริญญาตรี	2.55	1.39
อื่น ๆ	2.47	1.28
4. <u>อาชีพ</u>		
ข้าราชการ	2.59	1.32
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.72	1.56
รับจ้าง	2.31	1.25
เกษตรกร	2.44	1.31
ค้าขาย	2.43	1.28
อื่น ๆ	2.59	1.38

จากตาราง 71 จะเห็นว่า ผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลและผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนเอกชน ๆ มีความต้องการเหมือนกันต่อการให้นักเรียนศึกษาต่อวิชาชีพช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง โดยมีค่าเฉลี่ย 2.47 เท่ากัน

ผู้ปกครองที่มีอายุ 20-30 ปี มีแนวโน้มต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อวิชานี้มากกว่าผู้ปกครองวัยอื่น

ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษามัธยมต้น มัธยมปลาย ปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี มีแนวโน้มของความต้องการใกล้เคียงกันต่อการให้ศึกษาต่อสาขาวิชานี้ โดยมีความต้องการในระดับปานกลาง ส่วนผู้ปกครองที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่า ป.4, ป.4-ป.7 และอื่น ๆ มีความต้องการให้ศึกษาต่อในระดับน้อย

ผู้ปกครองที่มีอาชีพเป็นข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ และอื่น ๆ มีแนวโน้มของความต้องการใกล้เคียงกันในระดับปานกลาง ต่อความต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชานี้ ส่วนผู้ปกครองอาชีพรับจ้าง เกษตรกร และค้าขาย มีแนวโน้มของความต้องการใกล้เคียงกันในระดับน้อย ต่อความต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชานี้

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของทุกตัวแปรแล้ว จะเห็นว่าผู้ปกครองนักเรียนต้องการให้ศึกษาต่อวิชาชีพสาขาช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมงในระดับค่อนข้างน้อย

รายละเอียดความต้องการของผู้ปกครองที่จะให้ศึกษาต่อสาขาวิชาช่างผลิตภัณฑ์จากหนังสือ ปรากฏในตาราง 72

ตาราง 72 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความถี่ของผู้ปกครอง
นักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาช่างผลิตภัณฑ์จากหนังสือ จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
1. ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา		
โรงเรียนรัฐบาล	2.37	1.22
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	2.51	1.32
2. อายุ		
20-30 ปี	2.45	1.26
31-40 ปี	2.48	1.31
41-50 ปี	2.42	1.26
สูงกว่า 50	2.25	1.12
3. ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่า ป.4	2.24	1.23
ป.4-ป.7	2.41	1.26
มัธยมต้น	2.57	1.23
มัธยมปลาย	2.50	1.23
ปริญญาตรี	2.50	1.24
สูงกว่าปริญญาตรี	2.37	1.36
อื่น ๆ	2.32	1.30

ตาราง 72 (ต่อ)

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
4. อาชีพ		
ข้าราชการ	2.49	1.24
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2.50	1.40
รับจ้าง	2.29	1.21
เกษตรกร	2.38	1.23
ค้าขาย	2.46	1.28
อื่น ๆ	2.28	1.26

จากตาราง 72 จะเห็นว่า ผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนเอกชน ๆ มีแนวโน้มต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชาช่างผลิตภัณฑ์จากหนังสือตัวมากกว่าผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล โดยมีค่าเฉลี่ย 2.51 และ 2.37 ตามลำดับ

ผู้ปกครองในทุกระดับอายุ มีแนวโน้มของความต้องการเหมือนกันต่อการให้ศึกษาต่อสาขาวิชานี้ โดยมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.25-2.48 ตามลำดับ

ผู้ปกครองที่มีการศึกษาระดับมัธยมต้น มัธยมปลาย และปริญญาตรีมีแนวโน้มของความต้องการเหมือนกัน ในระดับปานกลางต่อการให้ศึกษาต่อสาขาวิชานี้ ส่วนผู้ปกครองกลุ่มการศึกษาระดับอื่น มีความต้องการใกล้เคียงกัน ในระดับน้อยต่อการให้ศึกษาสาขานี้

ผู้ปกครองที่มีอาชีพเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ มีแนวโน้มของความต้องการให้ศึกษาต่อสาขาวิชานี้สูงกว่าผู้ปกครองอาชีพอื่น

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของทุกตัวแปรแล้ว จะเห็นว่าผู้ปกครองนักเรียนต้องการให้ศึกษาต่อวิชาชีพช่างผลิตภัณฑ์จากหนังสือตัว ในระดับค่อนข้างน้อยมาก

รายละเอียดความต้องการของผู้ปกครองที่จะให้ศึกษาต่อสาขาวิชาการจัดการและ
การบริหารธุรกิจขนาดย่อม ปรากฏดังตาราง 73

ตาราง 73 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของผู้ปกครอง
นักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาการจัดการและบริหารธุรกิจขนาดย่อม จำแนกตาม
ตัวแปรต่าง ๆ

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
1. ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา		
โรงเรียนรัฐบาล	3.43	1.27
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	3.41	1.35
2. อายุ		
20-30 ปี	3.42	1.33
31-40 ปี	3.42	1.29
41-50 ปี	3.48	1.26
สูงกว่า 50	3.34	1.29
3. ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่า ป.4	3.31	1.35
ป.4-ป.7	3.41	1.31
มัธยมต้น	3.55	1.26
มัธยมปลาย	3.45	1.28
ปริญญาตรี	3.47	1.16
สูงกว่าปริญญาตรี	3.25	1.32
อื่น ๆ	3.54	1.32

ตาราง 73 (ต่อ)

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
4. อาชีพ		
ข้าราชการ	3.45	1.20
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	3.41	1.38
รับจ้าง	3.48	1.23
เกษตรกร	3.26	1.34
ค้าขาย	3.62	1.28
อื่น ๆ	3.55	1.27

จากตาราง 73 จะเห็นว่า ผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลและผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนเอกชน ๆ มีแนวโน้มของความต้องการเหมือนกันต่อการให้ศึกษาวิชาชีพ การจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม โดยมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกัน คือ 3.43 และ 3.41 ตามลำดับ

ผู้ปกครองที่มีอายุต่าง ๆ กัน มีแนวโน้มของความต้องการเหมือนกันต่อการให้นักเรียนศึกษาวิชาชีพการจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม โดยมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงหรือเท่ากัน คือ ระหว่าง 3.34-3.48

ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่าง ๆ กัน มีแนวโน้มของความต้องการเหมือนกันต่อการให้นักเรียนศึกษาวิชาชีพการจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม โดยมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกัน คือ ระหว่าง 3.25-3.55

ผู้ปกครองอาชีพต่าง ๆ กัน มีแนวโน้มของความต้องการเหมือนกันต่อการให้นักเรียนศึกษาวิชาชีพการจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม โดยมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกัน คือ

ระหว่าง 3.26-3.62

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของทุกตัวแปรแล้ว จะเห็นว่าผู้ปกครองนักเรียนส่วนมากต้องการให้ศึกษาต่อวิชาชีพสาขาการจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม ในระดับปานกลาง (ไม่แน่ใจ)

รายละเอียดความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อสาขาวิชาการท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ ปรากฏในตาราง 74

ตาราง 74 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาการท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
1. ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา		
โรงเรียนรัฐบาล	3.49	1.33
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	3.02	1.43
2. อายุ		
20-30 ปี	3.31	1.39
31-40 ปี	3.35	1.38
41-50 ปี	3.46	1.36
สูงกว่า 50	3.19	1.38
3. ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่า ป.4	3.17	1.36
ป.4-ป.7	3.26	1.40
มัธยมต้น	3.36	1.40

ตาราง 74 (ต่อ)

ตัวแปรผู้ปกครอง		$\bar{X}$	S.D
1	มัธยมปลาย	3.62	1.28
	ปริญญาตรี	3.51	1.36
	สูงกว่าปริญญาตรี	3.40	1.49
	อื่น ๆ	3.34	1.39
4.	อาชีพ		
	ข้าราชการ	3.45	1.33
	พนักงานรัฐวิสาหกิจ	3.52	1.39
	รับจ้าง	3.44	1.36
	เกษตรกร	3.12	1.41
	ค้าขาย	3.54	1.33
	อื่น ๆ	3.36	1.39

จากตาราง 74 แสดงว่าผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลและผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนเอกชน ๆ มีแนวโน้มของความต้องการเหมือนกันต่อการให้นักเรียนศึกษาวิชาชีพการทองเที่ยวและมัคคุเทศก์ โดยมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกัน คือ 3.49 และ 3.02 ตามลำดับ

ผู้ปกครองที่มีอายุต่าง ๆ กัน มีแนวโน้มของความต้องการเหมือนกันต่อการให้นักเรียนศึกษาวิชาชีพการทองเที่ยวและมัคคุเทศก์ โดยมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกัน คือระหว่าง 3.19-3.46

ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าประถมศึกษาปีที่ 4, ประถมศึกษาปีที่ 4-7 , มัธยมศึกษาตอนต้น, สูงกว่าปริญญาตรี และอื่น ๆ มีแนวโน้มของความต้องการเหมือนกันต่อการ

ให้นักเรียนศึกษาวิชาชีพการท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ โดยมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกันในระดับปานกลาง ส่วนผู้ประกอบการระดับการศึกษามัธยมศึกษา และปริญญาตรี มีแนวโน้มของความต้องการในระดับค่อนข้างสูง ต่อการศึกษาต่อสาขาวิชานี้ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.62 และ 3.51

ตามลำดับ

ผู้ประกอบการอาชีพรับราชการ รับจ้าง เกษตรกร และอื่น ๆ มีแนวโน้มของความต้องการเหมือนกันต่อการให้นักเรียนศึกษาวิชาชีพการท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ โดยมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกันในระดับปานกลาง ส่วนผู้ประกอบการที่เป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจและอื่น ๆ มีแนวโน้มของความต้องการในระดับค่อนข้างสูงต่อการให้ศึกษาต่อสาขาวิชานี้ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.52

และ 3.54 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของทุกตัวแปรแล้ว จะเห็นว่าผู้ประกอบการนักเรียนต้องการให้ศึกษาต่อวิชาชีพสาขาการท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ ในระดับปานกลาง (ไม่แน่ใจ)

รายละเอียดความต้องการของผู้ประกอบการนักเรียนที่จะให้ศึกษาสาขาวิชาธุรกิจการขนส่งและการคมนาคม ปรากฏในตาราง 75

ตาราง 75 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความต้องการของผู้ประกอบการนักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาธุรกิจการขนส่งและการคมนาคม จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ

ตัวแปรผู้ประกอบการ	$\bar{X}$	S.D
1. <u>ประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา</u>		
โรงเรียนรัฐบาล	3.40	1.33
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม	3.41	1.36

ตาราง 75 (ต่อ)

ตัวแปรผู้ปกครอง	$\bar{X}$	S.D
2. <u>อายุ</u>		
20-30 ปี	3.43	1.35
31-40 ปี	3.32	1.35
41-50 ปี	3.49	1.31
สูงกว่า 50	3.31	1.37
3. <u>ระดับการศึกษา</u>		
ต่ำกว่า ป.4	3.38	1.32
ป.4-ป.7	3.40	1.35
มัธยมต้น	3.25	1.33
มัธยมปลาย	3.53	1.28
ปริญญาตรี	3.24	1.36
สูงกว่าปริญญาตรี	3.44	1.52
อื่น ๆ	3.23	1.31
4. <u>อาชีพ</u>		
ข้าราชการ	3.30	1.35
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	3.56	1.33
รับจ้าง	3.47	1.28
เกษตรกร	3.35	1.37
ค้าขาย	3.52	1.32
อื่น ๆ	3.53	1.27

จากตาราง 75 แสดงว่าผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลและผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนเอกชน ๆ มีแนวโน้มของความต้องการเหมือนกันต่อการให้นักเรียนศึกษาวิชาชีพธุรกิจ การขนส่งและการคมนาคม โดยมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกัน คือ 3.40 และ 3.41 ตามลำดับ

ผู้ปกครองอายุต่าง ๆ กัน มีแนวโน้มของความต้องการเหมือนกันต่อการให้นักเรียน ศึกษาวิชาชีพธุรกิจ การขนส่งและการคมนาคม โดยมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกัน คือ ระหว่าง

3.31-3.49

ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่าง ๆ กัน มีแนวโน้มของความต้องการเหมือนกันต่อการ ให้นักเรียนศึกษาวิชาชีพธุรกิจ การขนส่งและการคมนาคม โดยมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกัน คือ ระหว่าง 3.24 - 3.44 ยกเว้นผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษา มีแนวโน้มของ ความต้องการในระดับค่อนข้างสูง ต่อการให้ศึกษาต่อสาขาวิชานี้

ผู้ปกครองอาชีพรับราชการ รับจ้าง และเกษตรกร มีแนวโน้มของความ ต้องการ เหมือนกันต่อการให้นักเรียนศึกษาวิชาชีพธุรกิจ การขนส่งและการคมนาคม โดยมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกันในระดับปานกลาง ส่วนผู้ปกครองอาชีพพนักงานรัฐวิสาหกิจ เกษตรกร และค้าขาย มีแนวโน้มของความ ต้องการเหมือนกัน ในระดับค่อนข้างสูง ต่อการให้ศึกษาต่อสาขาวิชานี้

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของทุกตัวแปรแล้ว จะเห็นว่า ผู้ปกครองนักเรียนส่วนมากต้อง การให้ศึกษาต่อสาขาวิชาชีพธุรกิจ การขนส่งและการคมนาคม ในระดับปานกลาง (ไม่แน่ใจ)

2. การตัดสินใจความเป็นไปได้ในตารางตัดสินใจ

จากลำดับความพร้อมของปัจจัยด้านต่าง ๆ ของความเป็นไปได้ในการเปิดวิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลา อันได้แก่ความพร้อมของวิทยาลัยเองในตําานอาคารสถานที่ โรงฝึกงาน ตําานอุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ในการสอน และตําานความพร้อมของบุคลากรอาจารย์ ความพร้อมของทรัพยากรชุมชนตําานวิทยากร แหล่งฝึกงาน และโอกาสในการม้งานห้ ความต้องการที่จะเรียนต่อวิชาชีพสาขาต่าง ๆ ของนักเรียน ม.6 และความต้องการของผู้ปกครอง นักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อวิชาชีพต่าง ๆ ดังได้กล่าวมาแล้วนั้น เพื่อตัดสินใจว่าวิชาชีพสาขาใดที่วิทยาลัยครูยะลาควรเปิด และควรเปิดวิชาชีพใดตามลําดับก่อน-หลัง ก็ใช้ตารางตัดสินใจรวมลําดับความพร้อมของปัจจัยต่าง ๆ สาขาวิชาชีพที่มีผลรวมของลําดับที่ **มีค่าน้อยที่สุด** แสดงว่าสาขาวิชาชีพนั้นสมควรเปิดก่อนวิชาชีพที่มีผลรวมมากขึ้นตามลําดับ

จากผลรวมของลําดับความพร้อมของปัจจัยด้านต่าง ๆ จะเห็นความเป็นไปได้ในการเปิดวิชาชีพต่าง ๆ และวิชาชีพใดควรเปิดก่อนหลัง ดังปรากฏในตาราง 76

ตาราง 76 ตารางตัดสินใจ (Decision Matrix) แสดงลำดับความสำคัญของสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ที่ควรเปิดสอน และลำดับก่อน-หลังที่ควรเปิดสอนสาขาต่าง ๆ ที่พิจารณาจากผลรวมลำดับที่ของความพร้อมของปัจจัยด้านต่าง ๆ 4 ด้าน

ปัจจัยด้านต่าง ๆ สาขาวิชาชีพต่าง ๆ เรื่องด้านคุณวุฒิ ของการสอน	ลำดับความสำคัญของวิชาชีพในระดับต่าง ๆ			ลำดับความพร้อมของทรัพยากรที่สนับสนุนในระดับต่าง ๆ			รวมลำดับ ต่าง ๆ	ลำดับความคุ้มค่า ของการเปิดสอน
	ค่าความเหมาะสม ในด้านงาน	เครื่องมือ เครื่องใช้ อุปกรณ์การสอน	ความสามารถ ในการสอน ของอาจารย์	วิชาการ	แหล่งศึกษา	โอกาส ในการทำงาน		
1. การเรียนการสอนทางด้านภาษา	12	13	7	2	2	2	4	8
2. การเรียนการสอนด้านภาษา	17	17	8	9	8	17	112	16
3. การเรียนการสอนด้านคณิตศาสตร์	8	8	3	7	6	13	62	7
4. การจัดการบริหาร	5	7	4	7	7	7	45	2
5. สหกรณ์ (ผู้ซื้อ และผู้ขาย)	4	4	5	13	12	8	60	6
6. การประมง (ชาวประมงและชาวประมง)	13	14	14	2	1	2	66	9
7. การศึกษาระดับอุดมศึกษา	15	15	11	6	5	9	77	11
8. การศึกษาระดับอุดมศึกษา	11	11	9	10	8	9	68	10
9. การศึกษาระดับอุดมศึกษา	19	19	16	4	11	14	107	15
10. การศึกษาระดับอุดมศึกษา	9	9	15	15	15	5	102	13
11. การศึกษาและสื่อโทรทัศน์	2	2	6	12	10	6	51	4
12. การศึกษาระดับอุดมศึกษา	3	3	13	5	4	4	58	5
13. การทำเครื่องเรือนและเครื่องใช้	10	11	17	20	18	19	122	17
14. การเขียนเตา	1	1	10	18	20	20	104	14
15. การสอนภาษา	20	20	20	15	16	15	145	20
16. การสอนภาษา	18	18	19	17	17	16	139	19
17. การศึกษาระดับอุดมศึกษา	15	12	18	19	19	11	126	18
18. การจัดการ และการบริหารธุรกิจ ตามคณะ	7	6	2	1	2	1	23	1
19. การท่องเที่ยว และที่พัก	6	5	1	9	12	11	48	3
20. การจัดการขนส่ง และการคมนาคม	16	16	12	14	14	18	94	12

จากตาราง 76 ซึ่งเป็นตารางตัดสินใจจะเห็นว่า วิชาชีพต่าง ๆ ที่มีผลรวมของลำดับที่ค่อนข้างน้อย แสดงว่ามีความพร้อมหรือความเป็นไปได้ค่อนข้างมาก ได้แก่

1. กลีกรรรมสาขากการทําสวนยางพารา
2. กลีกรรรมสาขาพืชสวน และพืชไร่
3. ธุรกิจการเกษตร
4. สัตวบาล
5. การประมง
6. อุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา
7. อุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตร
8. ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์
9. ช่างไม้และช่างก่อสร้าง
10. การจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม
11. การท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ (มีค่ารวมลำดับความพร้อม 62, 62, 45, 60, 66, 77, 68, 51, 58, 23, และ 48 ตามลำดับ)

ส่วนวิชาชีพอื่น ๆ มีค่ารวมค่อนข้างสูงแสดงว่ามีความพร้อมด้านต่าง ๆ ในระดับค่อนข้างต่ำ โดยพิจารณาจากการรวมของลำดับที่ห้มีการรวมสูงตั้งแต่ 80 ขึ้นไป

และเมื่อพิจารณาว่าควร เปิดวิชาชีพใดตามลำดับความพร้อม หรือความเป็นไปได้สูงก่อนหรือหลังจะเห็นว่า ควร เปิดตามลำดับต่อไปนี้

1. การจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม
2. ธุรกิจการเกษตร
3. การท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์
4. ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์
5. ช่างไม้และช่างก่อสร้าง
6. สัตวบาล

7. กลีกรรรมสาขาพืชสวนและพืชไร่
8. กลีกรรรมสาขาการทำสวนยางพารา
9. การประมง
10. อุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตร
11. อุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา

เมื่อพิจารณาความสอดคล้องกันของลำดับความพรอมคานตาง ๆ จะเห็นวาวิชายีพ
สาขาการจัการและการบริหารธุรกิจขนาดยอม และสาขาธุรกิจการเกษตร ซึ่งมีลำดับความพรอม
สูงสุดและรองลงมา มีความสอดคล้องกันในลำดับความพรอมของปัจจัยคานตาง ๆ สูงมาก

สาขาการทองเที่ยว และมีคูลเทศก ซึ่งมีความพรอมเป็นลำดับ 3 นั้น กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ
มีความเห็นแตกตางไปจากกลุ่มอื่น โดยจัดลำดับความพรอมคานแหล่งฝักงานและโอกาสในการ
ม้งงานทำในระดับหางไกลออกไป

ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งมีความพรอมเป็นลำดับ 4 นั้น มีความพรอมของ
ปัจจัยสอดคล้องกันเกือบทุกคาน ยกเวนทรัพยากรชุมชนในลำดับความพรอมคานวิทยากร และ
คานแหล่งฝักงานในระดับที่ต่ำกว่ากลุ่มอื่น ๆ แต่ก็ยังเห็นว่ามีโอกาสในการทำงานคอนข้างสูง

สาขาช่างไม้และช่างก่อสร้าง ซึ่งมีความพรอมเป็นลำดับ 5 นั้น จะเห็นว่าความพรอม
ของทรัพยากรชุมชนอยู่ในลำดับคอนข้างสูง แท้ก็เรียนและผู้ปกครองจัดลำดับความตองการไว้
คอนข้างต่ำมาก ส่วนคานวิทยาลัยครูยะลาจัดลำดับความพรอมคานสถานที่ โรงฝักงาน และ
คานอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ไว้สูง แต่จัดลำดับความสามารถหรือความพรอมของบุคลากร
อาจารย์คอนข้างต่ำ

สาขาสัตวบาล ซึ่งมีความพรอมเป็นลำดับ 6 มีความสอดคล้องกันของลำดับความ
พรอมของปัจจัยคานตาง ๆ แสดงวากลุ่มตัวอย่างจัดลำดับความพรอมไว้มากใกล้เคียงกันมาก

กลีกรรรมสาขาพืชสวนและพืชไร่ ซึ่งมีความพรอมเป็นลำดับ 7 มีความพรอมของ
ปัจจัยคานตาง ๆ สอดคล้องกัน ยกเวนความพรอมทรัพยากรชุมชน ซึ่งผู้เชี่ยวชาญจัดลำดับ
โอกาสในการม้งงานทำในลำดับต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ แต่จัดลำดับความพรอมคานวิทยากร
และแหล่งฝักงานไว้ในลำดับคอนข้างสูง

กลีธรรมสาขากการทำสวนยางพารา ซึ่งมีความพร้อมเป็นลำดับ 8 นั้น จะเห็นว่า ทรัพยากรชุมชนจัดลำดับความพร้อมไว้อย่างสูง แต่วิทยาลัยครูยะลา นักเรียน และผู้ประกอบการจัดลำดับความพร้อมไว้ในระดับที่ค่อนข้างต่ำ

สาขากการประมง (ชายฝั่ง น้ำจืด น้ำกร่อย) ซึ่งมีความพร้อมเป็นลำดับ 9 นั้น จะเห็นว่า มีความพร้อมของทรัพยากรชุมชนสูงมากทุก ๆ ด้าน แต่วิทยาลัย จัดลำดับความพร้อมค่อนข้างต่ำมาก ส่วนนักเรียนและผู้ประกอบการจัดลำดับความต้องการไว้ในลำดับกลาง ๆ เท่ากัน

สาขาอุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตร ซึ่งมีความพร้อมเป็นลำดับ 10 นั้น จะเห็นว่า นักเรียน มีความต้องการศึกษาต่อ และผู้ประกอบการนักเรียนต้องการให้ศึกษาต่อในลำดับที่เท่า ๆ กัน คือในลำดับค่อนข้างสูง แต่ทรัพยากรชุมชนมีความพร้อมในระดับกลาง ๆ และวิทยาลัยครู มีความพร้อมในระดับค่อนข้างต่ำมาก

สาขาอุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา ซึ่งมีความพร้อมเป็นลำดับ 11 นั้น จะเห็นว่า ทรัพยากรชุมชน นักเรียน และผู้ประกอบการ จัดลำดับความพร้อมและความต้องการศึกษาไว้อย่างสอดคล้องกัน คือ ในระดับปานกลาง แต่วิทยาลัยครู จัดลำดับความพร้อมไว้ในลำดับที่ต่ำลงไป

ส่วนสาขากลีธรรมการทำนา สาขาช่างทำเครื่องเรือนและแกะสลัก สาขาช่างผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์ ช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง และช่างต่อเรือประมง ซึ่งมีลำดับความพร้อมในระดับต่ำมากจนถึงต่ำสุดนั้น จะเห็นว่า มีลำดับความพร้อมต่ำมากจนถึงต่ำสุดของปัจจัยทุก ๆ ด้าน

ที่น่าสนใจก็คือสาขาช่างปั้นดินเผา ซึ่งมีระดับความพร้อมค่อนข้างต่ำนั้น (ตารางลำดับที่ 104) จะเห็นว่า มีความสอดคล้องกันระหว่างทรัพยากรชุมชน นักเรียน และผู้ประกอบการ นักเรียน โดยจัดลำดับที่ค่อนข้างต่ำ จนถึงต่ำสุด แต่วิทยาลัยครูจัดลำดับความพร้อมด้านอาคารสถานที่ โรงฝึกงาน ไว้เป็นลำดับสูงสุด (ลำดับ 1) และจัดลำดับความสามารถของผู้สอนไว้ในระดับกลาง ๆ (ลำดับ 10)

3. ความเป็นไปได้ทางวัฒนธรรมและเศรษฐกิจของท้องถิ่นต่อโครงการเปิดสอนสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลา

3.1 ความเป็นไปได้ทางวัฒนธรรมของท้องถิ่น

การศึกษาความต้องการอาชีพของท้องถิ่น 3 จังหวัดภาคใต้ ซึ่งวิทยาลัยครูยะลา ได้ศึกษาวิจัยไว้นั้น ได้วิเคราะห์สภาพทางเศรษฐกิจของจังหวัดภาคใต้ไว้แล้ว และได้สรุปสาขาอาชีพไว้ 21 อาชีพตามลำดับ งานวิจัยนี้ศึกษาต่อเนื่องจากงานวิจัยดังกล่าวโดยจัดสาขาวิชาชีพเป็น 20 สาขา และจะวิเคราะห์ความเป็นไปได้ทางวัฒนธรรมของท้องถิ่นว่าเอื้อต่อโครงการเปิดวิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูหรือไม่ เพียงไร

จังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส ประชากรในเขตนี้มีจำนวน 1,137,425 คน ร้อยละ 80 ของประชากรนับถือศาสนาอิสลาม นิยมใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน ไม่นิยมพูดภาษาไทย มีบางส่วนพูดภาษาไทยไม่ได้เลย (สนอง จันทนินทร 2525 : 66) ทั้งนี้เนื่องมาจากสภาพทางประวัติศาสตร์ที่แตกต่างไปจากส่วนอื่น ๆ ของประเทศ คำว่าอิสลาม มิได้หมายถึงแต่เพียงศาสนาเท่านั้น แต่เป็นวิถีการดำเนินชีวิตที่รวมไว้ทั้งเรื่องอุมมการ ลักษณะการเมือง การปกครอง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม

ชนบทร่มเยียมประเพณีและวัฒนธรรมของชาวไทยมุสลิมใน 3 จังหวัดภาคใต้ มีความผูกพันกับข้อปฏิบัติทางศาสนาอิสลามอย่างใกล้ชิด เพราะหลักปฏิบัติทางศาสนาได้กำหนดข้อปฏิบัติไว้เกือบทุกแง่มุม จนสามารถกล่าวได้ว่าข้อบัญญัติทางศาสนาอิสลามเป็นธรรมนูญแห่งชีวิต (Code of Life) ที่มุสลิมต้องปฏิบัติโดยเคร่งครัด (วินัย ครุวรรณพัฒน์ 2523 : 59 - 76) ดังนั้นชาวไทยมุสลิม (คือชาวไทยที่นับถือศาสนาอิสลาม) ใน 3 จังหวัดภาคใต้จึงมีชีวิต ชนบทร่มเยียมประเพณีและวัฒนธรรมที่มีลักษณะเป็นของตนเอง ซึ่งค่อนข้างจะแตกต่างจากประเพณีและวัฒนธรรมของชาวไทยที่นับถือศาสนาอื่นอย่างเด่นชัด

"วัฒนธรรม" ในคานส์คมวิทยาหมายถึงวิถีชีวิตหนึ่ง (Way of Life) ซึ่งวิถีชีวิตในที่นี้หมายถึงความเชื่อ ศาสนา ประเพณี ค่านิยม การเมือง เป็นต้น สิ่งเหล่านี้มีความเกี่ยวพันกันอย่างใกล้ชิด การวิเคราะห์ความเป็นไปได้ของวัฒนธรรมในที่นี้จะวิเคราะห์

ในความหมายรวมถึงกล่าว จากการสัมภาษณ์ผู้รู้และผู้มีบด็ศาสนาอิสลามในท้องถิ่น
สรุปได้ว่า การที่จะศึกษาโครงการใด เป็นที่ยอมรับแก่ชาวมุสลิมหรือไม่นั้นจะต้องศึกษาว่า
โครงการนั้นขัดกับบทบัญญัติในคัมภีร์อัลกุรอ่านหรือไม่ หากมีความสอดคล้องกันโครงการนั้นมีความ
เป็นไปได้สูงในแง่การยอมรับโครงการในกลุ่มชาวไทยมุสลิม

คำสอนของศาสนามีอิทธิพลในคัมภีร์อัลกุรอ่าน ได้กล่าวถึงความสำคัญ
ของการศึกษาเอาไว้อย่างชัดเจนว่า (เสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์ 2524 : 6 อ้างอิงมาจาก
การัม อับดุลเลาะห์)

"การศึกษาหาความรู้เป็นหน้าที่จำเป็นเหมือนมุสลิมทุกคน ทั้งชายหญิง"

"ความรู้มิใช่การเรียนรู้ศาสนาเท่านั้น แต่เป็นการเรียนรู้วิชาการทั้งหลาย
เพราะท่านเปรียบว่าความรู้เหมือนชุมทรัพย์ใครคนใด ก็เป็นสิทธิของผู้นั้น"

จากคำสอนในคัมภีร์อัลกุรอ่าน จะเห็นว่าศาสนาอิสลามสอนให้เห็นถึงความ
จำเป็นของการศึกษาและการแสวงหาความรู้ จากการวิจัยของสำนักงานภาคการศึกษา 2 เรื่อง
ทัศนคติต่อการศึกษของผู้มีบด็ศาสนาอิสลามในสี่จังหวัดภาคใต้ (สำนักงานภาคการศึกษา 2 อ้างจาก
เสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์ 2524 : 7) ยืนยันว่าชาวไทยมุสลิมมีทัศนคติที่ดีต่อการศึกษ ทั้งการ
ศึกษาต่อตนเองและบุตรหลาน มีทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียน และต่อการจัดการบริหารการศึกษา
ท่านอื่น ๆ เช่น การเปิดสอนวิชาความรู้ในหมู่บ้านทั้งสามัญ และอาชีวศึกษา

ในคัมภีร์อัลกุรอ่านสนับสนุนทางวิชาการ วิชาชีพ ควบคู่ไปกับการเรียน
ศาสนา คือให้เรียนทั้งทางโลกและทางธรรม เพื่อประโยชน์ในการดำเนินชีวิตของมุสลิม ให้
สามารถสร้างตัวสร้างฐานะทางเศรษฐกิจได้ (โมหัมมัด อับดุลกาเดร์ 2520 : 109 ;
มุฮัมหมัดอมีน บินกาซัน 2521 : 32) ดังปรากฏในคัมภีร์อัลกุรอ่านว่า (เสริมศักดิ์
วิชาลาภรณ์ 2524 : 7 อ้างอิงมาจาก ป. อาหมินเซ็น)

"จงประกอบภารกิจแห่งโลกนี้ประหนึ่งว่าท่านจะดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปและ

จงประกอบภารกิจของโลกลหน้าประหนึ่งว่าท่านจะตายในวันพรุ่งนี้"

ใน 3 จังหวัดภาคใต้ผู้ปกครองที่เป็นไทยมุสลิมส่วนใหญ่นิยมส่งบุตรเข้า
เรียนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ซึ่งเดิมเรียกว่า "ปอเนาะ" สอนเฉพาะวิชา

การศาสนา ต่อมารัฐบาลได้ปรับปรุง ให้เป็นโรงเรียนราษฎร์สอนศาสนาอิสลาม และเปลี่ยนมาเป็นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ปรับปรุงหลักสูตรโดยเพิ่มวิชาสามัญ และอาชีวศึกษา โดยให้การอุดหนุนทางการเงินและปัจจัยต่าง ๆ ที่จำเป็น ปัจจุบันโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาหลายแห่งโดยขยายระดับการศึกษาจนถึง ม.6 ด้านคุณภาพของนักศึกษาในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามนั้น ส่วนใหญ่มีจริยธรรมและคุณธรรมทางศาสนาสูง มุ่งกลับเป็นกำลังผลิตในชนบทมากกว่าที่จะไปขึ้นโตสูงขึ้นไปเหมือนกับนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไปที่ทั้งชนบท เรียนต่อระดับมหาวิทยาลัยแล้วไปจบกับการว่างงานในกลุ่มผู้มีความรู้สูงในเมืองใหญ่ ๆ (โมหัมหมัด อับดุลกาเดร์ 2528 : 12) จึงสรุปได้ว่าโครงการเปิดสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลา ไม่ขัดกับวัฒนธรรมของชาวไทยมุสลิมใน 3 จังหวัดภาคใต้ แต่เป็นการส่งเสริมสอดคล้องกับหลักการของหลักคำสอนในคัมภีร์อัลกุรอานซึ่งชาวมุสลิมจะต้องยึดถือปฏิบัติตามอยู่แล้วเป็นการส่งเสริมและเปิดโอกาสให้นักศึกษาทั้งไทยพุทธ และไทยมุสลิมได้เพิ่มพูนทักษะในการประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพอีกด้วย

3.2 ความเป็นไปได้ทางด้านการเศรษฐกิจของท้องถิ่น

โครงสร้างทางเศรษฐกิจของจังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส พึ่งการเกษตรเป็นหลัก กลไกการผลิตทางการทำสวนยางพาราและการทำนาเป็นอาชีพหลักของประชาชน ในจังหวัดยะลาและนราธิวาส จะทำสวนยางพารากันมาก (พิจารณาโดยพื้นที่) ส่วนในจังหวัดปัตตานี จะทำนาข้าวเป็นอันดับหนึ่งและการทำสวนยางพาราเป็นอันดับรองลงมา การปลูกพืชเศรษฐกิจอื่น ๆ ที่มีความสำคัญรองลงไป ได้แก่ มะพร้าว ปาล์มน้ำมัน และผลไม้

จังหวัดปัตตานีและนราธิวาส มีอาณาเขตติดต่อกับทะเล จึงมีอาชีพประมงอีกด้วย ส่วนจังหวัดยะลาเนื่องจากไม่มีอาณาเขตติดต่อกับทะเล จึงมีแต่การประมงน้ำจืดเท่านั้น (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ 2519 : 13 - 14)

อาชีพที่สำคัญอีกอาชีพหนึ่งของ 3 จังหวัดภาคใต้ คือ การทำเหมืองแร่ และขุดหิน แร่ต่าง ๆ ในบริเวณนี้ได้แก่ ดีบุก แร่กานีส วุลแฟรม เหล็ก และทรายแก้ว นอกจากนี้อาชีพที่ทำรายได้ไม่น้อย คือ อาชีพค้าขายโดยเฉพาะการค้าขายระหว่างชายแดนไทย-มาเลเซียในจังหวัดยะลา และนราธิวาส

การอุตสาหกรรมใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ อยู่ในระดับต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับส่วนรวมของประเทศ ส่วนใหญ่จะเป็นอุตสาหกรรมผลิตผลจากการประมง (ในจังหวัดปัตตานี) และอุตสาหกรรมจากการทำสวนยางพารา (ยางแผ่น)

กล่าวโดยสรุปได้ว่า อาชีพเกษตรกรรมมีบทบาทสำคัญที่สุดต่อเศรษฐกิจของประชากรใน 3 จังหวัดภาคใต้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทำสวนยางพาราและการทำนาข้าว ส่วนอาชีพอื่น ๆ เช่น อุตสาหกรรม ประมง และการบริการนั้นยังทำรายได้ให้แก่ประชาชนโดยส่วนรวมน้อยเมื่อเทียบกับสาขาเกษตรกรรม

จากการสำรวจรายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อปีของประชากร ในจังหวัดภาคใต้ ในปี พ.ศ. 2522 พบว่ายังต่ำกว่ารายได้ต่อหัวต่อปีของประชากรทั่วประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจังหวัดปัตตานี ประชาชนจะมีรายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อปีต่ำที่สุดในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ดังแสดงไว้ในตาราง 77

ตาราง 77 เปรียบเทียบรายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อปีของประชากรใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ และทั้งประเทศ ปี พ.ศ. 2522

จังหวัด	รายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อปี เป็นบาท	เปรียบเทียบกับรายได้ เฉลี่ยของประชากรทั้งประเทศ
รายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อปี ของประชากรทั้งประเทศ	12,067.-	-
ยะลา	11,370.-	- 697.-
นราธิวาส	9,493.-	-2,574.-
ปัตตานี	6,795.-	-5,272.-

ที่มา : กองนโยบายแห่งชาติ ภาวะเศรษฐกิจและสังคมภายในภาคใต้ของประเทศไทย 2523 หน้า 10

จากการสำรวจต่อมาในปี พ.ศ. 2525 และ 2526 ได้ข้อมูลของรายได้ต่อหัวต่อปีเปรียบเทียบเป็นรายจังหวัดได้ดังนี้ (ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ 2528 : 2 - 3)

ตาราง 78 รายได้ของประชากรใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ปี 2525 และ 2526

ปี จังหวัด	2525 รายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อปี	2526 รายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อปี
ยะลา	13,757.-	16,912.-
นราธิวาส	11,144.-	12,884.-
ปัตตานี	6,927.-	7,975.-

ทั้งนี้รายได้ต่อหัวของประชากรของจังหวัดภาคใต้ทั้ง 14 จังหวัด ในปี 2525 เป็น 14,673 บาท/คน/ปี ในปี 2526 เป็น 16,148 บาท/คน/ปี นับว่าประชาชนใน 3 จังหวัดภาคใต้มีรายได้เฉลี่ยต่อบุคคลต่อปี ต่ำกว่ารายได้เฉลี่ยของภาคใต้ทั้งหมด ยกเว้นจังหวัดยะลาในปี พ.ศ. 2526 ประชาชนมีรายได้เฉลี่ยสูงกว่ารายได้เฉลี่ยของบุคคลในภาคใต้ทั้งหมดเพียงเล็กน้อย

จากตารางสำรวจรายได้ต่อหัวต่อปีของประชากร 3 จังหวัดภาคใต้ดังกล่าว จะเห็นว่า ประชากรมีแนวโน้มของอัตราการเจริญเติบโตไปในทางที่ดีขึ้น แต่อย่างไรก็ตามยังนับว่ารายได้ของประชากรยังอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ

จากสภาพเศรษฐกิจของท้องถิ่นดังกล่าว จะเห็นว่าสถาบันอุดมศึกษาในท้องถิ่นเป็นหนทางที่สะดวกที่สุดในทุก ๆ ด้าน ที่นักศึกษาจะเข้าเรียนโดยไม่เดือดร้อน วิทยาลัยครูยะลาแต่เดิมก็เป็นสถานการศึกษาที่รองรับนักศึกษาครูที่มีฐานะปานกลาง จนถึงค่อนข้างต่ำอยู่แล้ว ดังนั้นโครงการเปิดสอนสาขาวิชาชีพต่าง ๆ เพิ่มเติมในวิทยาลัยครูนั้น

กลุ่มผู้เชี่ยวชาญจะเป็นกลุ่มที่มีฐานะทางเศรษฐกิจในระดับดังกล่าว และโครงการเปิดสอนสาขาวิชาชีพต่าง ๆ นี้ จะเป็นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีความรู้และมีประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจ ในสาขาวิชาชีพที่ท้องถิ่นต้องการ อันสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติอีกทางหนึ่ง

4. ความเป็นไปได้ตามจำนวนผู้เรียน และการสนองความต้องการของสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ในท้องถิ่น

4.1 จำนวนนักเรียน ม.4, ม.5, ม.6 ปีการศึกษา 2526

การเพิ่มขึ้นของประชากรทำให้มีจำนวนนักเรียนที่จบชั้นมัธยมและต้องการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษามากขึ้น แต่เนื่องจากสถาบันอุดมศึกษายังรับได้จำกัด ดังนั้น ในแต่ละปีการศึกษาจึงมีผู้ที่ไม่สามารถหาที่เรียนต่อได้เป็นจำนวนมาก (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2526 : 16)

จำนวนนักเรียนชั้น ม.4, ม.5 และ ม.6 ปีการศึกษา 2528 กับนักเรียนระดับเทียบเท่า คือ ปวช.1 ปวช.2 และ ปวช.3 ปรากฏจำนวนดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 79 จำนวนนักเรียน ม.4 ม.5 ม.6 และเทียบเท่า จำแนกตามจังหวัด

ระดับชั้น	ยะลา	ปัตตานี	นราธิวาส	รวม
ม.4	1,634	1,931	1,419	4,984
ปวช.1	1,276	732	672	2,680
รวม	2,910	2,663	2,091	6,664
ม.5	1,287	1,702	1,670	4,659
ปวช.2	1,103	581	494	2,178
รวม	2,390	2,283	2,164	6,837
ม.6	1,336	1,670	1,079	4,085
ปวช.3	1,138	311	583	2,032
รวม	2,474	1,981	1,662	6,117

ที่มา : แผนรายงานการศึกษาส่วนภูมิภาค ภาคสถิติ (รศ.ภ.) สำนักงาน

เขตการศึกษา 2

จากตาราง 79 จะเห็นว่า นักเรียน ม.4, ม.5, ม.6 และเทียบเท่ารวมกันในจังหวัดยะลา จะมีจำนวน 6,664, 6,837 และ 6,117 คน ตามลำดับ จากจำนวนนักเรียน ม.6 ดังกล่าวนั้น ก็จะต้องพิจารณาจำนวนสถาบันอุดมศึกษาที่จะสามารถตอบสนองความต้องการศึกษาต่อของนักเรียนเพียงไร

4.2 จำนวนสถาบันอุดมศึกษาใน 3 จังหวัดภาคใต้

จำนวนสถาบันอุดมศึกษาในจังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส ที่จะตอบสนองความต้องการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียน ปรากฏในตารางต่อไปนี้

ตาราง 80 จำนวนสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ในจังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส

ประเภทสถาบันอุดมศึกษา	ยะลา	จังหวัด ปัตตานี	นราธิวาส
มหาวิทยาลัย	-	1	-
วิทยาลัยเทคนิค	1	-	-
วิทยาลัยอาชีวศึกษา	-	1	-
วิทยาลัยเกษตรกรรม	-	-	1
วิทยาลัยครู	1	-	-
วิทยาลัยพลศึกษา	1	-	-
วิทยาลัยของเอกชน	1	1	-
รวม	4	3	1

ที่มา : แบบรายงานการศึกษาส่วนภูมิภาค ภาคสถิติ (รศ.ภ.)

สำนักงานเขตการศึกษา 2

จากตาราง 80 แสดงให้เห็นว่า จังหวัดยะลา มีสถาบันอุดมศึกษา 4 แห่ง ปัตตานี มีสถาบันอุดมศึกษา 3 แห่ง และนราธิวาส มีสถาบันอุดมศึกษา 1 แห่ง รวมทั้งสิ้น ๘ แห่ง (จังหวัดนราธิวาสมีวิทยาลัยพยาบาล อีก 1 แห่ง แต่ไม่ได้นำไว้ใน รศ.ภ.)

จำนวนนิสิตนักศึกษา ปีการศึกษา 252๕ ในชั้นปี 1, ปี 2, ปี 3 ปี 4 และเทียบเท่า ซึ่งได้แก่หลักสูตร ป.วท. และ ปว.ส. ปรากฏดังตาราง 81

ตาราง 81 จำนวนนิสิตนักศึกษา ระดับปริญญาตรีและเทียบเท่า ปีการศึกษา 2528 จำแนกตามสถาบันอุดมศึกษา จังหวัด และระดับชั้นที่กำลังศึกษา

สถาบันอุดมศึกษา	จังหวัด	จำนวนนักเรียน				รวม
		ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4	
วิทยาลัยครู	ยะลา	248	557	419	224	1,448
วิทยาลัยพลศึกษา	ยะลา	224	152	-	-	376
กรมอาชีวศึกษา	ยะลา	91	516	220	-	827
	ปัตตานี	226	458	286	-	972
	นราธิวาส	32	232	182	-	446
มหาวิทยาลัยอานันทมหิดล	ปัตตานี	459	327	733	799	2,318
โรงเรียนเอกชนสายอาชีพ	ยะลา	208	438	224	-	870
	ปัตตานี	-	60	151	-	211
	นราธิวาส	-	21	-	-	21
รวม		1,490	2,761	2,215	1,023	7,489

ที่มา : แผนรายงานการศึกษาส่วนภูมิภาค ภาคสถิติ (รศ.ภ.) สำนักงานเขตการศึกษา 2

จากตาราง 81 แสดงให้เห็นว่านิสิตนักศึกษา ปี 1 ของ 3 จังหวัดภาคใต้มีจำนวน 1,490 คน ปี 2 จำนวน 2,761 คน ปี 3 จำนวน 2,215 คน และปี 4 จำนวน 1,023 คน รวมนิสิตนักศึกษาทั้ง 4 ปี ของ 3 จังหวัดภาคใต้ จำนวน 7,489 คน

จากจำนวนนักเรียน ม.4 ม.5 ม.6 และเทียบเท่าทั้ง 3 ระดับ
 ดังกล่าวมาแล้วนั้น กล่าวได้ว่าจำนวนนักเรียนที่จะเป็นตัวแทน ในสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ใน
 หองอื่นยังมีจำนวนมาก และจะมีนักเรียนบางส่วนที่ต้องการศึกษาต่อ แต่หาที่เรียนไม่ได้
 ดังนั้น โครงการเปิดสอนวิชาชีพต่าง ๆ จึงคาดได้ว่ามีนักเรียนซึ่งเป็นตัวแทนเป็นจำนวนที่
 นานพอใจอย่างแน่นอน

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการ เป็นการวิจัยก่อนการดำเนินงานเพื่อศึกษาสภาพความพร้อมของปัจจัยต่าง ๆ และเพื่อให้ได้มีการวางแผนใช้ทรัพยากรที่มีอยู่จำกัดให้เกิดประโยชน์สูงสุดการศึกษาความเป็นไปได้ในการเปิดวิชาชีพต่าง ๆ ของวิทยาลัยครูยะลาตามความต้องการของท้องถิ่น ก็เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อหาข้อสรุปของความเป็นไปได้ดังต่อไปนี้

1. สาขาวิชาชีพใดในจำนวน 20 วิชาชีพที่ควรเปิดในวิทยาลัยครูยะลาเมื่อวิเคราะห์จากความพร้อมด้านต่าง ๆ
2. สาขาวิชาชีพใดที่ควรเปิดตามลำดับ ก่อน-หลัง เมื่อวิเคราะห์จากความพร้อมด้านต่าง ๆ
3. ความเป็นไปได้นักเรียนของท้องถิ่น และงานเสริมธุรกิจของประชาชนต่อการเปิดวิชาชีพในวิทยาลัยครู
4. ความเป็นไปได้นักเรียนจำนวนผู้เรียน กับการสนองความต้องการของสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ในท้องถิ่น

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงสภาพความพร้อมของวิทยาลัยครูยะลาในด้านบุคลากรอาจารย์ อาคารสถานที่ และเครื่องมือเครื่องใช้ในการสอน หากจะเปิดวิชาชีพสาขาใด ๆ ขึ้น
2. ช่วยกระตุ้นและเตรียมตัวบุคลากร ห้ผู้บริหารและอาจารย์วิทยาลัยครูยะลาให้สำนึกในบทบาทของตน ต่อโครงการเปิดสอนวิชาชีพในปีการศึกษา 2529

3. ทำให้ทราบถึงสภาพความพร้อม และความร่วมมือของแหล่งทรัพยากรชุมชนในค่านต่าง ๆ เช่น คำนวิทยากร แหล่งฝึกงาน และแหล่งรองรับแรงงานจากผลผลิตของวิทยาลัย
4. ช่วยกระตุ้นให้ทรัพยากรชุมชน คือผู้เชี่ยวชาญค่านวิชาชีพทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ตลอดจนผู้ประกอบการโคตระหนักถึงความร่วมมือต่อการศึกษาของท้องถิ่น
5. ช่วยชี้แนะให้นักเรียนชั้น ม.6 ได้ทราบถึงโปรแกรมวิชาชีพที่จะเปิดในวิทยาลัยครูยะลา และเป็นการเตรียมตัวนักเรียนให้มีโอกาสตัดสินใจศึกษาต่อไว้วงหน้า
6. ช่วยให้ผู้ปกครองนักเรียนชั้น ม.6 ได้ทราบถึงโปรแกรมวิชาชีพที่จะเปิดในวิทยาลัยครูยะลา เพื่อจะได้สนับสนุนให้ศึกษาต่อโคตามความต้องการ
7. ทำให้ทราบสภาพวัฒนธรรมและเศรษฐกิจของท้องถิ่นในจังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส ซึ่งวิทยาลัยครูยะลามีส่วนรับผิดชอบทางค่านการศึกษา
8. ทำให้ทราบถึงจำนวนผู้เรียน และแนวโน้มในการสนองความต้องการของสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ในท้องถิ่น
9. ผลการวิจัย จะช่วยเป็นแนวทางให้ผู้บริหารที่เกี่ยวข้องโคตัดสินใจเลือกเปิดวิชาชีพที่เหมาะสมกับสภาพความพร้อมค่านต่าง ๆ ค่านลำดับก่อน หลัง ภายใต้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด
10. งานวิจัยนี้จะ เป็นแนวทางของการศึกษาความเป็นไปโคของโครงการหรือการวางแผนทางการศึกษาอื่น ๆ โค

กระบวนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้น 4 ฉบับ สอบถามความพร้อมของปัจจัยค่านต่าง ๆ ต่อการเปิดสอนวิชาต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลาจากกลุ่มตัวอย่าง 4 กลุ่ม คือ
 - 1.1 อาจารย์วิทยาลัยครูยะลาเพื่อถามความพร้อมของวิทยาลัยครูค่านอาคารสถานที่ โรงฝึกงาน ค่านอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ ค่านความสามารถของบุคลากรอาจารย์รวมทั้งสอบถามความพร้อมที่จะปฏิบัติตามโครงการของบุคลากรอาจารย์

- 1.2 ผู้เชี่ยวชาญสาขาต่าง ๆ ในท้องถิ่น เพื่อตามความพร้อมคณาจารย์ฯชุมชน
เกี่ยวกับความร่วมมือในด้านวิทยากร แหล่งฝึกงานและโอกาสในการปฏิบัติงานทำของนักศึกษา
- 1.3 นักเรียนชั้น ม.6 เพื่อตามความต้องการศึกษาต่อสาขาวิชาชีพต่าง ๆ
- 1.4 ผู้ปกครองนักเรียนชั้น ม.6 เพื่อตามความต้องการที่จะให้นักเรียนศึกษาต่อสาขา
วิชาชีพต่าง ๆ

แบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับผู้วิจัยได้ปรึกษากับผู้เชี่ยวชาญให้
ช่วยพิจารณาแบบสอบถามและแก้ไขปรับปรุงก่อนนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

2. เรียงลำดับความพร้อมของปัจจัยแต่ละด้าน โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบน
มาตรฐาน (S.D) จากข้อมูลที่ได้ในข้อ 1
3. รวมลำดับความพร้อมของปัจจัยทุกด้านลงในตารางตัดสินใจ สาขาวิชาชีพที่มีผลรวมของ
ความพร้อมทุกด้านมากที่สุด แสดงถึงความพร้อมระดับสูงสุด
4. วิเคราะห์ความเป็นไปได้ด้านวัฒนธรรมเฉพาะของท้องถิ่นและ เศรษฐกิจของประชาชน
โดยสังเขปโดยใช้วิธีวิเคราะห์จากเอกสาร ข้อมูล และการสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการ
5. วิเคราะห์ความเป็นไปได้ด้านจำนวนผู้เรียน กับการสนองความต้องการของสถาบันอุดม
ศึกษาต่าง ๆ ในท้องถิ่น โดยใช้วิธีวิเคราะห์จากเอกสาร สถิติ และข้อมูลที่เกี่ยวข้อง

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ความเป็นไปได้หรือความพร้อมของปัจจัยด้านต่าง ๆ ได้แก่ความพร้อมของ
วิทยาลัยครูยะลา ความพร้อมของทรัพยากรชุมชน ความต้องการศึกษาต่อของวิชาชีพของนักเรียน
และการสนับสนุนของผู้ปกครองนักเรียน สรุปผลการวิจัยตามจุดมุ่งหมายดังนี้

1. วิชาชีพที่ควรเปิดในวิทยาลัยครูยะลา มี 11 สาขา คือ
 - 1.1 กสิกรรมสาขาการทำสวนยางพารา
 - 1.2 กสิกรรมสาขาพืชสวน และพืชไร่
 - 1.3 ธุรกิจการเกษตร

- 1.4 สัตว์บาล (ปศุสัตว์ และสัตว์ปีก)
- 1.5 การประมง (น้ำจืด น้ำกร่อย ชายฝั่ง)
- 1.6 อุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา
- 1.7 อุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตร
- 1.8 ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์
- 1.9 ช่างไม้และช่างก่อสร้าง
- 1.10 การจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม
- 1.11 การท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์
2. วิชาชีพที่ควรเปิดก่อน-หลัง ตามลำดับความพร้อมมากที่สุดไปหาน้อยได้แก่
 - 2.1 การจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม
 - 2.2 ธุรกิจการเกษตร
 - 2.3 การท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์
 - 2.4 ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์
 - 2.5 ช่างไม้และช่างก่อสร้าง
 - 2.6 สัตว์บาล
 - 2.7 กสิกรรมสาขาสัตว์สวนและพืชไร่
 - 2.8 กสิกรรมสาขากการทำสวนยางพารา
 - 2.9 การประมง (น้ำจืด น้ำกร่อย ชายฝั่ง)
 - 2.10 อุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตร
 - 2.11 อุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา

สรุปผลจากการวิเคราะห์ความพร้อมต่าง ๆ

เมื่อแยกวิเคราะห์ความพร้อมด้านต่าง ๆ สรุปผลการวิเคราะห์ได้ดังนี้

1. ความพร้อมของวิทยาลัยครูยะลา

ในอาคารสถานที่และโรงฝึกงาน สาขาวิชาชีพที่วิทยาลัยมีความพร้อม 5 อันดับแรก ได้แก่ ช่างปั้นดินเผา ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ช่างไม้และช่างก่อสร้าง สัตวบาล และธุรกิจการเกษตร อันดับ 1,2 เป็นความพร้อมในระดับค่อนข้างไม่พร้อม และอันดับ 3,4,5 เป็นความพร้อมในระดับไม่พร้อม

ด้านอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ในการสอน สาขาวิชาชีพ 5 อันดับแรกที่วิทยาลัยมีความพร้อม ได้แก่ ช่างปั้นดินเผา ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ช่างไม้และช่างก่อสร้าง สัตวบาล การท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ อันดับ 1,2 เป็นความพร้อมในระดับค่อนข้างไม่พร้อม และอันดับ 3,4,5 เป็นความพร้อมในระดับไม่พร้อม

ด้านความพร้อมของบุคลากรอาจารย์ แนวโน้มของความสามารถที่จะสอนวิชาชีพต่าง ๆ 5 อันดับแรก คือ การท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ การจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม กลีกรรรมสาขาพืชสวนและพืชไร่ ธุรกิจการเกษตร และสัตวบาล อันดับ 1,2 บุคลากรอาจารย์มีความสามารถในระดับปานกลาง และอันดับ 3,4,5 มีความสามารถเล็กน้อย

ค่าเฉลี่ยของความพร้อมด้านอาคารสถานที่ โรงฝึกงาน ความพร้อมด้านอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ในการสอน และความสามารถในการสอนของบุคลากรอยู่ค่าไม่ถึง 2 จึงสรุปได้ว่า วิทยาลัยมีความพร้อมด้านต่าง ๆ ดังกล่าวเพียงเล็กน้อย

2. ความพร้อมของทรัพยากรชุมชน

ความพร้อมจากทรัพยากรชุมชนในด้านต่าง ๆ ค่อนข้างน้อยแต่มีแนวโน้มที่จะให้ความร่วมมือในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ด้านวิทยากร ชุมชนมีความพร้อมในระดับปานกลางด้านวิทยากรใน 5 สาขาวิชาแรก คือ การจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม กลีกรรรมสาขาการทำสวนยางพารา การประมง อุตสาหกรรมผลิตผลจากการประมง และช่างไม้และช่างก่อสร้าง

ด้านแหล่งฝึกงาน ชุมชนมีความพร้อมในระดับปานกลางด้านแหล่งฝึกงานใน 5 สาขาวิชาแรก คือ การประมง กลีกรรรมสาขาการทำสวนยางพารา การจัดการและการบริหาร ธุรกิจขนาดย่อม ช่างไม้และช่างก่อสร้าง และอุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา

โอกาสในการมีงานทำ 5 สาขาวิชาแรกที่นักศึกษามีโอกาสปานกลางในการทำงาน ได้แก่ การจัดการและการบริหาร ธุรกิจขนาดย่อม กลีกรรรมสาขาการทำสวนยางพารา การประมง ช่างไม้และช่างก่อสร้าง ช่างเครื่องมืองดและช่างหล่อ

3. ความต้องการนักเรียนที่จะศึกษาต่อสาขาวิชาชีพต่าง ๆ

นักเรียน ม.6 ในจังหวัดยะลา นราธิวาส ปัตตานี ต้องการศึกษาต่อวิชาชีพในระดับที่น้อยมากจนถึงระดับปานกลาง แต่สรุปแนวโน้มความต้องการศึกษาต่อสาขาวิชาชีพจากมากที่สุดไปหาน้อย จำนวน 10 สาขา คือ การท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ ธุรกิจการขนส่งและการคมนาคม การจัดการและการบริหาร ธุรกิจขนาดย่อม ธุรกิจการเกษตร อุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตร สัตวบาล ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ กลีกรรรมสาขาพืชสวนและพืชไร่ อุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา และการประมง สองสาขาแรกเป็นความต้องการในระดับมาก นอกนั้นเป็นความต้องการในระดับปานกลาง

4. ความต้องการของผู้ปกครองที่จะให้นักเรียนศึกษาต่อวิชาชีพต่าง ๆ

ผู้ปกครองนักเรียน ม.6 ใน 3 จังหวัดภาคใต้ มีความต้องการให้ศึกษาต่อสาขาวิชาชีพค่อนข้างน้อยมาก จนถึงระดับปานกลาง (ไม่แน่ใจ) แต่สรุปแนวโน้มความต้องการให้ศึกษาต่อวิชาชีพต่าง ๆ จากมากที่สุดไปหาน้อย จำนวน 10 สาขาวิชาคือ การจัดการและการบริหาร ธุรกิจขนาดย่อม ธุรกิจการขนส่งและการคมนาคม การท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ ธุรกิจการเกษตร อุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา สัตวบาล กลีกรรรมสาขาพืชสวนและพืชไร่ และสาขาการประมง ทุกสาขาเป็นความต้องการในระดับปานกลาง

5. ความเป็นไปได้ตามวัฒนธรรมและเศรษฐกิจของท้องถิ่น

โครงการเปิดสอนวิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลาไม่ขัดกับวัฒนธรรมของ 3 จังหวัดภาคใต้ ซึ่งมีลักษณะเฉพาะ และจะตอบสนองความต้องการของผู้เรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจ

ปานกลาง จนถึงค่อนข้างต่ำ ซึ่งเป็นประชากรส่วนใหญ่ของท้องถิ่น

6. ความเป็นไปได้ตามจำนวนผู้เรียน และแนวโน้มในการตอบสนองความต้องการ ของสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ในท้องถิ่น

จำนวนนักเรียนที่จะจบการศึกษาในปี พ.ศ. 2528 , 2529 และ 2530 ยังมีอยู่ในระดับสูง การตอบสนองความต้องการของสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ในท้องถิ่นยังไม่พอเพียง การเปิดสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลาจะช่วยสนองความต้องการศึกษาต่อของผู้เรียนได้ทางหนึ่ง

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลจากตารางตัดสินใจ

ผลจากตารางตัดสินใจ ซึ่งสรุปสาขาวิชาชีพ 11 สาขาที่ควรเปิดในวิทยาลัยครูยะลา จะเห็นว่าสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ซึ่งเรียงลำดับตามความต้องการของท้องถิ่น อันได้แก่ กสิกรรมสาขา การทำสวนยางพารา สาขาพืชสวนและพืชไร่ ธุรกิจการเกษตร สัตวบาล การประมงนั้นอยู่ในลำดับแรก ๆ ของความต้องการของท้องถิ่น สาขาอุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา อุตสาหกรรมจากการเกษตร ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ช่างไม้และช่างก่อสร้าง อยู่ลำดับกลาง ๆ ของความต้องการของท้องถิ่น ส่วนสาขาการจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม การท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ อยู่ลำดับท้ายของความต้องการของท้องถิ่น แต่เมื่อดูลำดับความพร้อมของปัจจัย 4 ด้านจะเห็นว่า สาขาวิชาชีพในลำดับท้าย ๆ มีความพร้อมสูงที่สุดนั่นคือ สาขาการจัดการและการบริหาร ธุรกิจขนาดย่อม ซึ่งมีความพร้อมเป็นอันดับ 1 การท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ มีความพร้อมเป็นอันดับ 3 แต่สาขาธุรกิจการเกษตรซึ่งอยู่ในลำดับที่ 4 ของความต้องการของท้องถิ่นมีความพร้อมเป็นอันดับ 2 สูงกว่ากสิกรรมสาขาการทำสวนยางพารา ซึ่งมีความพร้อมเป็นอันดับ 4 แต่อยู่ในลำดับ 1 ของความต้องการของท้องถิ่นและเป็นอันดับ เท่ากับสาขาช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งอยู่ในลำดับที่ 11 ของความต้องการของท้องถิ่น เป็นต้น จะเห็นว่าลำดับความพร้อมของการเปิดสาขาวิชาชีพต่าง ๆ กับลำดับความต้องการของท้องถิ่นจากงานวิจัยของวิทยาลัยครูยะลา (วิทยาลัยครูยะลา

2524) คอนขางไมสอดคลองกัน

การที่ผลจากตารางตัดสินใจไมสอดคลองกับผลการวิจัยของวิทยาลัยครูยะลาในเรื่อง ลำดับสาขาวิชาที่อาจเป็นเพราะ การวิจัยนี้ไดศึกษาความพรอมของผู้รับแผนอันใดแก ความพรอมของวิทยาลัยครูยะลาตามตาง ๆ ความต้องการของผู้เรียน (นักเรียน ม.6) และความสนับสนุนของผูปกครอง และศึกษาความพรอมจากผูเชี่ยวชาญในแงุมตาง ๆ อันจะเป็นผลต่อการเรียนการสอนสาขาวิชาที่ตาง ๆ ส่วนงานวิจัยของวิทยาลัยครูยะลาศึกษาจากเอกสาร ข้อมูลจากแผนพัฒนาจังหวัด และจากการสัมภาษณ์ผูเชี่ยวชาญในประเด็นที่แตกตางออกไปจากงานวิจัยนี้ เนื่องจากต้องการทราบเฉพาะสาขาวิชาที่ตองกันตองการเป็นสำคัญ ลำดับสาขาวิชาที่ของงานวิจัยทั้งสองจึงคอนขางไมสอดคลองกันดังกลาวแลว

2. ผลจากปัจจัยความพรอมตาง ๆ

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยความพรอมของแต่ละดานนำมาอภิปรายประเด็นตาง ๆ ได้ตามลำดับต่อไปนี้

2.1 ความพรอมของวิทยาลัยครูยะลา

จากการพิจารณาความพรอมดานอาคารสถานที่และโรงฝึกงานกับความพรอมดานอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ในการสอนวิชาที่ตาง ๆ พบว่าสาขาที่มีความพรอมมาก 4 อันดับแรกเหมือนกัน คือ ช่างปั้นดินเผา ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ช่างไม้และช่างก่อสร้าง และสัตวบาล ส่วนลำดับที่ 5 นั้นตางกัน คือ ดานอาคารสถานที่ และโรงฝึกงาน มีความพรอมในสาขาธุรกิจการเกษตร ส่วนดานอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ในการสอนนั้นมีความพรอมดานการทองเที่ยวและมัคคุเทศก์ เป็นลำดับที่ 5 การที่วิทยาลัยครูยะลามีความพรอมทั้ง 2 ดานใน 5 สาขาวิชาที่กลาวมาใกล้เคียงกันมาก อาจเป็นเพราะสาขาวิชาดังกล่าวได้มีการเปิดสอนอยู่แล้วในวิทยาลัยครูยะลา 3 วิชาแรก คือ ช่างปั้นดินเผา ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ช่างไม้และช่างก่อสร้าง เปิดสอนในภาควิชาอุตสาหกรรมศิลป์ สาขาสัตวบาล เปิดสอนในภาควิชาเกษตรกรรม ส่วนสาขาการทองเที่ยวและมัคคุเทศก์ ภาควิชาภาษาอังกฤษได้เคยเปิดสอนกลุ่มสนใจเมื่อต้นปีการศึกษา 2528 ส่วนสาขาธุรกิจการเกษตรยังไม่เคยเปิดสอนในภาควิชาใด ๆ มากอนแต่

ติดอันดับ 5 ในความพร้อมด้านอาคารสถานที่ และโรงฝึกงานอาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าเป็นสาขาอาชีพที่มีความสำคัญ และวิทยาลัยครูมีความพร้อมในด้านนี้พอสมควร เมื่อเปรียบเทียบกับสาขาวิชาอื่น ๆ

อย่างไรก็ตามเมื่อดูสาขาวิชาที่กล่าวมาข้างต้นจะมีความพร้อมในระดับสูงด้านอาคารสถานที่ โรงฝึกงาน และความพร้อมด้านอุปกรณ์เครื่องมือและเครื่องใช้ เมื่อเปรียบเทียบกับสาขาวิชาอื่น ๆ แต่เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของระดับความพร้อม พบว่าสาขาวิชาเหล่านี้อยู่ในระดับที่ค่อนข้างไม่พร้อม

เมื่อพิจารณาความสามารถของอาจารย์ในการสอนสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ซึ่งถือว่าเป็นความพร้อมทางด้านบุคลากร พบว่าสาขาวิชาที่มีความพร้อมด้านนี้มาก 5 อันดับแรก ได้แก่ การท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ การจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม กสิกรรม สาขาพืชสวนและพืชไร่ ธุรกิจการเกษตร และสัตวบาล ซึ่งความพร้อมในสาขาวิชาเหล่านี้เป็นวิชาที่มีความพร้อมมากเมื่อเปรียบเทียบกับสาขาวิชาอื่น ๆ แต่เมื่อพิจารณาถึงระดับความสามารถในการสอน พบว่าอาจารย์มีความสามารถในการสอนสิ่งเหล่านี้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ทั้งนี้เนื่องจากอาจารย์วิทยาลัยครูจะลาส่วนใหญ่มีพื้นฐานความรู้เดิมทางวิชาชีพครู แต่อย่างไรก็ตามพบว่าขอมูลที่น่าสนใจว่าอาจารย์มีแนวโน้มที่จะสอนในสาขาทั้ง 5 ข้างต้นได้ดี หากได้รับการอบรมในสาขาวิชานั้น ๆ

ในด้านความพร้อมของอาจารย์ที่จะปฏิบัติตามโครงการ เปิดสอนสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลา บุคลากรอาจารย์ยอมรับโครงการในระดับที่ต่ำกว่าการพยายามปรับตัวตามโครงการและการมุ่งพัฒนาตนเอง จากการสัมภาษณ์และสนทนากับกลุ่มตัวอย่างสรุปเหตุผลได้ว่า บุคลากรอาจารย์ยังไม่มีความมั่นใจในโครงการนี้ว่าจะสัมฤทธิ์ตามเป้าหมายที่วางไว้ แต่หากเป็นนโยบายในระดับสูงบุคลากรอาจารย์จะพยายามปรับตัวเท่าที่ความสามารถจะอำนวยได้ การที่บุคลากรอาจารย์ไม่มีความมั่นใจในโครงการนี้ เนื่องจากส่วนใหญ่มีพื้นฐานความรู้เดิมทางวิชาชีพครูดังกล่าวมาแล้ว และส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการสอนวิชาชีพครูมาเป็นเวลานาน ประมาณ 11-15 ปี จึงไม่แน่ใจว่าหากวิทยาลัยครูยะลาจะเปิดสอนสาขาวิชาชีพแล้วจะได้ผลเพียงไร แต่จากการที่บุคลากรอาจารย์มีแนวโน้มของความพยายามที่จะปรับตัวตาม

โครงการนั้น เป็นสิ่งแสดงว่าหากกรรมการฝึกหัดครูมีบทบาททางพัฒนาบุคลากรอาจารย์อย่างจริงจังแล้ว ก็มีแนวโน้มว่าจะได้รับความร่วมมือจากบุคลากรอาจารย์วิทยาลัยครูยะลา

2.2 ความพร้อมของทรัพยากรชุมชน

ความพร้อมของทรัพยากรชุมชน ซึ่งพิจารณา รวม 3 ด้าน คือ ด้านวิทยาการ เทคโนโลยีงาน และโอกาสในการปฏิบัติงาน ของผู้สำเร็จการศึกษา พบว่าสาขาวิชาชีพที่ทรัพยากรชุมชนให้ความร่วมมือได้มากที่สุดและรองลงไป 6 อันดับ ได้แก่ การจัดการและการบริหาร ธุรกิจขนาดย่อม การประมง กสิกรรมสาขาการทำสวนยางพารา ช่างไม้และช่างก่อสร้างอุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา และธุรกิจการเกษตร เมื่อพิจารณาความสอดคล้องกับลำดับความต้องการของท้องถิ่นซึ่งวิทยาลัยครูยะลา ได้ทำการวิจัยไว้ เมื่อปี พ.ศ. 2527 ดังกล่าวมาแล้วในบทที่ 1 จะเห็นว่าลำดับที่หนึ่งของผู้เชี่ยวชาญไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของวิทยาลัยครูยะลา ส่วนสาขาวิชาชีพที่เหลือข้างต้นอีก 5 สาขานั้นเมื่อลำดับจะไม่สอดคล้องกัน โดยตลอด แต่มีความใกล้เคียงกับงานวิจัยดังกล่าวอยู่เป็นอันมาก

จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญอย่างไม่เป็นทางการ ได้รับข้อเสนอแนะว่า วิทยาลัยควรเปิดสอนสาขาวิชาชีพที่มุ่งเน้นทรัพยากรหลักของท้องถิ่น และที่สำคัญคือต้องมุ่งฝึกให้ผู้เรียนมีความอดทนสูงและกล้าเสี่ยง อันเป็นลักษณะสำคัญของผู้ประกอบการ

จังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส มีทรัพยากรธรรมชาติที่มากมาย ที่สำคัญที่สุด คือ ยางพารา รองลงมาได้แก่พืชสวน และการประมง ชาวไทยมุสลิมเป็นเจ้าของสวนยางพาราในอัตราส่วนที่สูง รองลงมาคือ ไทยพุทธแต่เกษตรกรยังขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องการจัดการธุรกิจของตนให้ก้าวหน้า และทันสมัย (โมหัมมัด อับดุลกาเดร์ 2528 : 12) ดังนั้นสาขาวิชาชีพการจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม จะช่วยเกษตรกรและผู้เกี่ยวของได้อย่างมาก

เมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยจะเห็นว่า ผู้เชี่ยวชาญจะตอบในด้านความร่วมมือโดยตรง ค่อนข้างน้อยมากในทุก ๆ สาขาวิชาชีพ และคาดคะเนความร่วมมือจากชุมชนในระดับปานกลางและค่อนข้างน้อย จากการพิจารณาแบบสอบถามเป็นรายบุคคล พบว่าผู้เชี่ยวชาญจะให้ความร่วมมือในแขนงวิชาชีพที่ตนเชี่ยวชาญในระดับค่อนข้างสูงแต่คาดคะเน

สาขาวิชาชีพอื่น ๆ ด้วยความไม่แน่ใจเป็นส่วนใหญ่ค่าเฉลี่ยจึงปรากฏออกมาดังตารางต่าง ๆ ข้างตน จากการสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการทำให้ทราบแนวโน้มของวิชาชีพที่ท้องถิ่นควร จะ เน้น สอดคล้องกับลำดับความพร้อมที่ปรากฏดังกล่าวแล้ว

2.3 ความต้องการของนักเรียนที่จะศึกษาต่อสาขาวิชาชีพต่าง ๆ

เมื่อพิจารณาความต้องการเลือกอาชีพของนักเรียน แยกตามโรงเรียนที่สังกัดจะพบความต้องการเรียนวิชาชีพต่าง ๆ ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม มีมากกว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาล ยกเว้นความต้องการเรียนในสาขาวิชาชีพการประมง อุตสาหกรรมผลิตผลจากการประมง ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ และการท่องเที่ยวมัคคุเทศก์ ซึ่งนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลมีความต้องการเรียนมากกว่า ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามส่วนใหญ่ผูกครองมีอาชีพเกษตรกร โดยปกติเมื่อนักเรียนจบ ม.6 แล้ว จะให้ออกประกอบอาชีพตามบิดา-มารดาเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งได้แก่อาชีพเกษตรกร ซึ่งเป็นอาชีพ อิสระ ที่จะศึกษาต่อเพื่อเข้ารับราชการหรือหน่วยงานต่าง ๆ เป็นส่วนน้อย โครงการเปิดวิชาชีพ ในวิทยาลัยครูยะลาเน้นการประกอบอาชีพอิสระเป็นสำคัญ จึงอยู่ในความสนใจและความต้องการ ของนักเรียนเอกชน ซึ่งแตกต่างจากนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลโดยทั่วไปซึ่งมีความต้องการศึกษา ต่อระดับมหาวิทยาลัยเป็นส่วนมาก

เมื่อพิจารณาความต้องการของนักเรียนโปรแกรมต่าง ๆ จะเห็นว่านักเรียน ที่เรียนโปรแกรมเกษตร มีแนวโน้มต้องการเรียนวิชาชีพสาขาต่าง ๆ หลายสาขามากกว่านักเรียน ที่เรียนโปรแกรมอื่น ๆ อย่างไรก็ตามจากการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง การเลือก เรียนวิชาชีพแต่ละสาขาวิชา ยังมีความสอดคล้องกับโปรแกรมการเรียนของนักเรียนอยู่ด้วย กล่าว คือ

- นักเรียนที่เรียนโปรแกรมวิทย์-คณิต จะเลือกเรียนวิชาชีพสาขา

อุตสาหกรรมผลิตผลจากการประมง

- นักเรียนที่เรียนโปรแกรมศิลปภาษา จะเลือกเรียนวิชาชีพสาขาการ

ท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์

- นักเรียนโปรแกรมอุตสาหกรรมศิลป์ จะเลือกเรียนวิชาชีพสาขาช่าง

เครื่องมือกลและช่างหล่อ ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ และช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง

- นักเรียนที่เรียนโปรแกรมศิลปคำนวณ จะ เลือกเรียนวิชาชีพสาขาการจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม

- นักเรียนที่เรียนโปรแกรมธุรกิจ จะ เลือกเรียนวิชาชีพสาขาการจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม

อนึ่ง นักเรียนที่เรียนโปรแกรมอื่น ๆ ก็มีความต้องการเลือกเรียนวิชาชีพสาขาต่อไปนี้สูงด้วยคือ การทำเครื่องเรือนและแกะสลัก และช่างปั้นดินเผา

ซึ่งนับว่าการเลือกเรียนวิชาชีพต่าง ๆ สอดคล้องกับโปรแกรมการเรียนเป็นส่วนใหญ่

เมื่อพิจารณาความต้องการศึกษาต่อวิชาชีพต่าง ๆ ของนักเรียน ซึ่งผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกัน จะพบความต้องการศึกษาต่อวิชาชีพต่าง ๆ ของนักเรียนดังนี้

- นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพเกษตรกร ต้องการเลือกเรียนวิชาชีพสาขาการทำสวนยางพารา กลีกรรรมพืชสวนและพืชไร่ อุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา ช่างเครื่องมือกลและช่างหล่อ ช่างไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ และช่างไม้ช่างก่อสร้าง

- นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพอื่น ๆ ต้องการเลือกเรียนวิชาชีพสาขาการทำนา ธุรกิจการเกษตร สัตวบาล อุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตร ช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง ช่างผลิตผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์ การจัดการและธุรกิจขนาดย่อม และธุรกิจขนส่งการคมนาคม

- นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพพนักงานรัฐวิสาหกิจต้องการเลือกเรียนวิชาชีพสาขาการประมง อุตสาหกรรมผลิตผลจากการประมง ช่างเครื่องเรือนและแกะสลัก และสาขาเครื่องปั้นดินเผา

- นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับจ้าง ต้องการเลือกเรียนวิชาชีพสาขาการท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์

- นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพค้าขาย ต้องการเลือกเรียนวิชาชีพสาขาช่างต่อเรือประมง

เมื่อพิจารณาความเฉลี่ยรวม ความต้องการ เลือกเรียนวิชาชีพของนักเรียน ทั้ง 20 สาขา พบว่าวิชาชีพที่นักเรียนต้องการเรียนมากในอันดับแรกได้แก่ การท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ ธุรกิจการขนส่งและการคมนาคม การจัดการและบริหารธุรกิจขนาดย่อม ธุรกิจ การเกษตร และอุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตร การที่นักเรียนต้องการศึกษาต่อในสาขาดังกล่าวอาจเป็น เพราะนักเรียน เห็นว่าเป็นสาขาที่จบออกไปแล้วประกอบอาชีพได้โดยง่าย จาก หายแบบสอบถามปลายเปิดที่นักเรียนต้องการเรียนสาขาอะไรก็ได้ที่ตนเองสนใจจะหางานทำได้ง่าย ในท้องถิ่น

ส่วนวิชาชีพที่นักเรียนไม่ค่อยสนใจเรียนต่อ 5 อาชีพนั้น อาจเนื่องจาก เหตุผล 2 ประการคือ

1. วิชาชีพนั้นผู้ทำอยู่แล้ว นักเรียนเองก็ทราบข้อมูลดีว่า เป็นอาชีพที่ไม่น่าสนใจ ความก้าวหน้ามีน้อย ได้แก่ การทำนาและช่างเครื่องมืองลและช่างหล่อ และช่างปั้นดินเผา เป็นต้น

2. วิชาชีพนั้นยังใหม่สำหรับท้องถิ่น นักเรียนยังขาดความเข้าใจใน ข้อมูลการประกอบอาชีพ ความต้องการของชุมชนที่มีต่ออาชีพและความก้าวหน้าในการประกอบอาชีพนั้น อาชีพเหล่านั้นได้แก่ ช่างต่อเรือประมง ช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง และช่างผลิตผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์

2.4 ความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อสาขาวิชาชีพต่าง ๆ

เมื่อพิจารณาสาขาวิชาชีพที่ผู้ปกครองนักเรียนต้องการให้ศึกษาต่อมาก 11 อันดับ คือ สาขาการจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม สาขาธุรกิจการขนส่งและการคมนาคม สาขาการท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ สาขาธุรกิจการเกษตร สาขาอุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตร สาขาช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ สาขาอุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา สาขาสัตวบาล สาขาพืชสวนและพืชไร่ สาขาการประมง สาขาช่างไม้และช่างก่อสร้างอื่น จะเห็นว่าตรงกับสาขาที่มีความพร้อมโดยรวมจากตารางการตัดสินใจ ที่นอกเหนือออกไปคือสาขาธุรกิจการขนส่งและการคมนาคมเท่านั้น ความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนที่จะให้ศึกษาต่อสาขาวิชาชีพต่าง ๆ จึงค่อนข้างสอดคล้องกับปัจจัยด้านอื่น ๆ

พิจารณาจากตัวแปรต่าง ๆ ของผู้ปกครองนักเรียนทางตำบลประเภทโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา อายุ ระดับการศึกษา และการประกอบอาชีพ สรุปว่าความต้องการที่จะให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ใกล้เคียงกันในทุกตัวแปร และเมื่อพิจารณาจากค่าคะแนนเฉลี่ยรวมของความต้องการให้ศึกษาต่อซึ่งอยู่ระหว่าง 2.07-3.43 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.13-1.43) กล่าวได้ว่าผู้ปกครองมีความต้องการให้นักเรียนศึกษาต่อสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ในระดับน้อยมากจนถึงระดับปานกลาง (ไม่แน่ใจ) สาเหตุอธิบายได้จากแนวโน้มความต้องการที่จะให้นักเรียนศึกษาต่อจากการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น (ในบทที่ 4) ซึ่งพบว่าผู้ปกครองส่วนใหญ่มีค่านิยมให้ศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย (ร้อยละ 50.75) ที่ต้องการให้ศึกษาต่อวิทยาลัยเทคโนโลยี อาชีวศึกษา และวิทยาลัยครูมีจำนวนน้อยกว่ามาก (ร้อยละ 12.39 และ 12.09 ตามลำดับ)

จึงสรุปได้ว่าผู้ปกครองยังมีค่านิยมให้บุตรศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย อย่างไรก็ตามจากแบบสอบถามปลายเปิดพบว่า ผู้ปกครองจำนวนหนึ่งต้องการให้วิทยาลัยครูเปิดสาขาวิชาชีพใดก็ได้ที่นักเรียนจบแล้วสามารถประกอบอาชีพได้ แสดงว่าผู้ปกครองส่วนหนึ่งมีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของการศึกษาเพื่อการมีงานทำ และฝากความหวังให้วิทยาลัยครูได้ปรับแนวทางเพื่อบรรลุจุดหมายดังกล่าว

2.5 ความเป็นไปได้ทางด้านวัฒนธรรมและเศรษฐกิจของท้องถิ่นใน 3 จังหวัดภาคใต้

ประเด็นนี้ได้กล่าวไว้แล้วในตอนท้ายของบทที่ 4 จะอภิปรายในภาพรวมกับข้อ 2.6

2.6 ความเป็นไปได้ด้านจำนวนผู้เรียนและการสนองความต้องการของสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ในท้องถิ่น

จากประเด็นในข้อ 2.5 และ 2.6 ที่ได้วิเคราะห์ไว้ในบทที่ 4 และที่ได้สรุปไว้ในตอนต้นของบทที่ 5 นั้น กล่าวได้ว่าโครงการเปิดวิชาชีพต่าง ๆ สอดคล้องกับสภาพวัฒนธรรม เศรษฐกิจ และจำนวนผู้เรียนที่เป็นตัวป้อน และสอดคล้องกับการวางแผนจัดตั้งสถาบัน

อุดมศึกษาที่เห็นว่าควรให้จังหวัดยะลาเป็นศูนย์กลางของพื้นที่บริการการศึกษาในเขตการศึกษา 2 และมีจังหวัดอื่น ๆ คือ ปัตตานี นราธิวาส และสตูล อยู่ในพื้นที่บริการการศึกษานี้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2526 : 7-9)

อย่างไรก็ตาม ปัจจัยที่อาจเป็นอุปสรรคต่อตัวป้อนเข้าสู่โครงการเปิดสอนวิชาชีพในวิทยาลัยครูยะลา ได้แก่ ภัยพิบัติการก่อการร้ายใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ (ภูมิภาคผนวก ข.) ซึ่งโดยปกติก็เป็นอุปสรรคสำคัญอันหนึ่งต่อโครงการใด ๆ อยู่เสมอมา

จากที่กล่าวมาแล้วทั้งหมดคนนั้นจะเห็นว่า ข้อควรคำนึงอย่างมากต่อโครงการเปิดสอนวิชาชีพในวิทยาลัยครูยะลา ได้แก่ การพัฒนาบุคลากรอาจารย์ และการจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนการสอน ควรคำนึงถึงสมรรถภาพของอาจารย์วิทยาลัยครูยะลาที่เป็นอยู่ในปัจจุบันและหาทางพัฒนาสมรรถภาพที่พึงประสงค์เพิ่มเติม ควรหาทางร่วมมือกับทรัพยากรชุมชนในมากที่สุด และควรพิจารณาเกณฑ์ต่าง ๆ ในการเปิดดำเนินการสอนวิชาชีพหรือวิชาการอื่นของสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ (ภูมิภาคผนวก ค.) เพื่อให้โครงการนี้มีประสิทธิภาพตามเป้าหมายที่วางไว้

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

ผลการวิจัยครั้งนี้ มีข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาบุคลากรอาจารย์ การพัฒนาอาคารสถานที่ โรงฝึกงาน เครื่องมือ เครื่องใช้ อุปกรณ์การสอน เป็นต้น ในการเปิดสอนสาขาที่มีความเป็นไปได้สูง
2. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับทักษะของท้องถิ่น ต่อการเปิดสอนวิชาชีพที่มีความเป็นไปได้สูง
3. ควรมีการวิจัยเพื่อพัฒนาหลักสูตรในสาขาวิชาชีพที่มีความเป็นไปได้สูง
4. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับกำลังคนของท้องถิ่นในอนาคต เพื่อพิจารณาถึงความสอดคล้องในการเปิดสอนวิชาชีพต่าง ๆ ที่มีความเป็นไปได้สูง
5. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับความเป็นไปได้ของโครงการทางการศึกษา ซึ่งเป็นการวิจัยก่อนการดำเนินโครงการ โดยใช้วิธีการวิจัยแบบอื่น ๆ เพิ่มเติม

ข้อเสนอแนะเพื่อดำเนินการ

ผลจากการวิจัยครั้งนี้ ผู้บริหารวิทยาลัยครูยะลา ควรนำไปพิจารณาตัดสินใจเปิดสอน สาขาวิชาชีพที่มีความพร้อมสูงสุดในทุก ๆ ด้าน ควรเร่งพัฒนาบุคลากรอาจารย์เตรียมสิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนการสอน และควรเตรียมการขอความร่วมมือจากต่าง ๆ จากผู้เกี่ยวข้อง ชาญในท้องถิ่น และควรพิจารณาจัดหลักสูตรให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น เพื่อให้การเปิดวิชาชีพต่าง ๆ บังเกิดประสิทธิภาพตามเป้าประสงค์ได้

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- การฝึกหัดครู, กรม กองแผนงาน ความต้องการเทคนิคอาชีพในท้องถิ่น (รายงานวิจัยฉบับย่อ) 2527, 11 หน้า อัดสำเนา
- เกณฑ์บุคลากรกรมการฝึกหัดครู กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ 2525, 108 หน้า อัดสำเนา
- วิทยาลัยชุมชนในวิทยาลัยครู กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ ม.ป.ป., 104 หน้า
- "สหวิทยาลัย" ข้าราชการการฝึกหัดครู 4 : 5-8 ธันวาคม 2528
- หน่วยศึกษานิเทศก์ เกณฑ์มาตรฐานการฝึกหัดครูภาควิชาพลศึกษา 2522, 53 หน้า อัดสำเนา
- เอกสารนิเทศการศึกษาระดับที่ 152 : ข้อคิดฝึกหัดครูจากการสัมมนา สอ. โรงพิมพ์ครูสภา 2517, 410 หน้า
- เอกสารประกอบการประชุมทางวิชาการ "การวิจัยเพื่อการฝึกหัดครู" 2527, ไม่ลำดับเลขหน้า อัดสำเนา
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน การวางแผนกำหนดที่ตั้งสถานศึกษา ม.ป.ท. 2521, 91 หน้า
- การอบรมขั้นพื้นฐานในการวางแผนการศึกษา (เล่มที่ 4) พิมพ์ครั้งที่ 2 โรงพิมพ์เจริญผล 2525, 128 หน้า
- แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 ศรีเมืองการพิมพ์ 2520, 38 หน้า
- รายงานเกี่ยวกับข้อเสนอการวางแผนจัดตั้งสถาบันอุดมศึกษา กองแผนงานการศึกษา 2526, 52 หน้า อัดสำเนา
- คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษา ครูและบุคลากรทางการศึกษา 2519, 84 หน้า อัดสำเนา
- คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักงาน แนวทางการพัฒนาภาคและจังหวัดภาคใต้ในช่วงแผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 4 (2520-2524) 2519, 153 หน้า อัดสำเนา

คณะกรรมการวางแผนพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษา การปฏิรูปการศึกษา ไทยวัฒนาพานิช 2518,
294 หน้า

คู่มือนักศึกษาวิทยาลัยครูยะลา 2528 หจก. ภาพพิมพ์ 2528, 323 หน้า

ณัฐพล ชันช้อย "การจัดเตรียม การวิเคราะห์ และการบริหารโครงการ" วารสาร
รวมคำแหง 1 : 8-39 พฤษภาคม 2525

ดวงเดือน พันธุมนาวิน การทํานายพฤติกรรมจากทัศนคติ เอกสารประกอบการอบรมการวิจัย
ชั้นสูงทางพฤติกรรมศาสตร์ 2524, ไม่ใส่คำเลขหน้า อักขานา

กิลก บุญเรืองรอด การประยุกต์เคลฟายเทคนิคและการโปรแกรมเชิงเส้นตรงในการกำหนด
และใช้เกณฑ์จำนวนบุคลากรอาจารย์ชั้นต่ำสำหรับการเปิดสอนสาขาวิชาต่าง ๆ ตามหลักสูตร
สภาการฝึกหัดครู พ.ศ. 2519 ของวิทยาลัยครู ปริญญาโท กศ.บ. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2525, 172 หน้า อักขานา

ถาวร บัวศรี การศึกษาเกี่ยวกับสภาพของประเทศไทย 2512, 7 หน้า อักขานา

พนธ์ สัมมา จิตลักษณะที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับการยอมรับนวัตกรรมทางการเกษตร ปริญญาโท
กศ.ค. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2523, 195 หน้า

แนวทางพัฒนาวิทยาลัยครู กรมการฝึกหัดครู 2526, 20 หน้า อักขานา

บริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้, ศูนย์อำนวยการ บรรยายสรุปคณะนายทหารนักเรียน โรงเรียน
กิจการพลเรือนกรมยุทธการทหารเรือ 2528, 37 หน้า อักขานา

ประภาเพ็ญ สุวรรณ ทัศนคติ : การวัด การเปลี่ยนแปลง และพฤติกรรมอนามัย ไทยวัฒนา
พานิช 2520, 143 หน้า

ประสิทธิ์ จำปา "โฉมหน้าใหม่ของวิทยาลัยครูยะลา" ใน หาลับปีวิทยาลัยครูยะลา หน้า
125-138 วิทยาลัยครูยะลา 2528

ประณี หงคำ การประเมินสมรรถภาพผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาการโรงแรม และการ
ท่องเที่ยว วิทยาลัยชุมชนภูเก็ต วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2525, 103 หน้า อักขานา

Mass, Michael Lee. "Long Beach City College : The Development of an Instrument and the Analysis of Perceived Functions of Staff Members and Selected Community Groups," Dissertation Abstracts International. 38 : 5869-A, April, 1978.

Mahoney, John Patrick. "Important factors Involved in Determining the Feasibility of Catholic Secondary Schools in Inner City Areas: Specifically, the Feasibility of a Catholic Secondary School on the North Side of the City of St. Louis," Dissertation Abstracts International. 40 : 2582-A, November, 1979.

Managerial Decisionmaking. U.S. Army Command and General Staff College. Section I., Lesson 5, p. 1 - 8, 1981.

Marcus, Jerry. "A Feasibility Study of Multi-District Negotiations," Dissertation Abstracts International. 38 : 52-A, July, 1977.

Mathews, Charles Edgar. "The Implementation of a Year-Round School : A Feasibility Study for Kadena Air Base, Okinawa, Japan," Dissertation Abstracts International. 39 : 3955-A, January, 1979.

Medsker, Leland L. "Community College Education," in Encyclopedia of Educational Research. p. 173 - 184, ed. by Robert L. Ebel, London, The Macmillan Limited, 1969.

Mohr, Glenn Edward. "A Study to Determine the Feasibility of Offering a Business Major at Rockmont College," Dissertation Abstracts International. 38 : 4530-A, February, 1978.

Moorgat, Luc R. "Year-Round School : Feasibility and Effects of the 45 - 15 plan," Dissertation Abstracts International. 37 : 6856-A, May, 1977.

Muth, John William. "The Feasibility of Community-Based Economic Education at the High School Level," Dissertation Abstracts International. 39 : 5046-A, February, 1979.

Onushkin, Victor G., Ed. Planning the Development of University I. An IIEP Seminar Paris, 7 - 11, July, 1969. UNESCO : International Institute of Educational Planning, Paris, 1971. 318 p.

Osborn, R.L., D. Coorigan and L. Fishell, "Project I. : An Integrated Approach to the Foundation of Education," Journal of Teacher Education. 17 : 173, Summer, 1966.

Peterson, Marvin W. "Decision Type, Structure and Process Evaluation : A Contingency Model." in Management in Education. p. 34 - 45, edited by Vincent Houghton and others. London, The Open University Press, 1975. 436 p.

- Riley, William L. "Feasibility of Four Models of LDS Religious Education : Nevada 1976. Dissertation Abstracts International. 38 : 6632-A, May, 1978.
- Schlegel, Ronald p., Craig A, Crowfor, and Margaret D. Sanborn. "Correspondence and Mediational Properties of the Fishbein Model : the Application to Adolescent Alcohol use." Journal of Experimental Social Psychology. v. 13, p. 421 - 430, 1977.
- Songer - Nocks, Elaine. "Situational Factors Affecting the Weighting of Predictor Components in the Fishbein Model. Journal of Experimental Social Psychology. 12 : 56 - 69, 1976.
- Tanboontek, R. An Analysis of College Teachers Conceptions of Goals in Relation to Their Practices with Implications for the Important of Secondary Teacher Education in Thailand. Doctor's Thesis, Bangkok, Kurusapha Ladprao Press, 1969. 166 p.
- Tanner, C. Kenneth and Williams, Earl J. Educational Planning and Decision Making. Toronto, D. C. Heath and Company, 1981. 238 p.
- The Concise Dictionary of Education. ed. by Hawnes, G. A, and L. S. Hawnes, Van Nostrand Reinhold, 1982. 284 p.
- Triandis, Harry C. Attitude and Attitude Change. New York, John Wiley & Sons, Inc., 1971. 232 p.
- Vinograd - Bausell, Carole Rynd. "The Feasibility and Effectiveness of Supplemental Parental Reading Instruction in First Grade." Dissertation Abstracts International. 42 : 5077-A, June, 1982.
- Wattenburger, James L. "Junior and Community College Education." in Encyclopedia of Educational Research. v.2, p. 982 - 989, ed. by Harold E. Mitzel. 5 th ed., New York, Macmillan, 1982.
- Werdelin, Ingvar. "The Feasibility of an Educational Plan." in Manual of Educational Planning 9 : Evaluation. p. 273 - 297 Linkoping. School of Education, Department of Education, Linkoping University, 1977.
- Wichit Srisa-an. "Higher Education in Asia and the Pacific," in Bulletin of the Unesco Regional Office for Education in Asia and the Pacific. p. 86 - 94, April, 1983.
- Woelner, E. H. Requirements for Certification. Chicago, The University of Chicago Press, 1973. 231 p.
- Woodburne, L. S. Principles of Colleges and University Administration. Stanford University Press, 1958. 197 p.

ภาคผนวก

การคำนวณ ก.

แบบสอบถามอาจารย์วิทยาลัยครูยะลา

ความพร้อมของวิทยาลัยครูยะลาในการเปิดสอนวิชาชีพต่าง ๆ

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้เป็นการศึกษาความเป็นไปได้ในการเปิดสอนวิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลา ที่สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น เพื่อให้ผู้ที่จบการศึกษาออกไปประกอบอาชีพได้ หลักสูตรที่จะเปิดสอนมีระยะเวลาเรียน ๒ ปี และ ๔ ปี ต่อจากชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ (ม.๖) เมื่อเรียนจบหลักสูตรจะได้รับวุฒิระดับอนุปริญญา หรือปริญญาตรีในสาขาวิชานั้น ๆ โครงสร้างของหลักสูตรจะประกอบด้วย หมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป หมวดวิชาเฉพาะด้าน และหมวดวิชาเลือก ผู้จบการศึกษาในสาขาวิชาต่าง ๆ จะสามารถประกอบอาชีพในท้องถิ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ อาจเป็นการประกอบอาชีพอิสระส่วนตัว หรือปฏิบัติงานในหน่วยงานของเอกชน หน่วยงานราชการ และรัฐวิสาหกิจ

ขอเท็จจริง ตลอดจนความคิดเห็นที่ได้รับจากท่านในการตอบแบบสอบถามฉบับนี้ จะเป็นข้อมูลที่มีความสำคัญยิ่ง สำหรับการวางแผนเปิดสอนวิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลา

ขอขอบคุณในความร่วมมืออย่างดีจากท่าน

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น ๔ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ รายละเอียดเกี่ยวกับผู้ตอบ

ตอนที่ ๒ ความพร้อมของวิทยาลัยในด้านอาคารสถานที่ โรงฝึกงาน อุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้
ในการเรียนการสอน

ตอนที่ ๓ ความพร้อมในการสอน

ตอนที่ ๔ ความพร้อมที่จะปฏิบัติตามโครงการ

ต่อไปนี้เป็นแบบสอบถาม

ตอนที่ ๑ รายละเอียดเกี่ยวกับผู้ตอบ

โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ หรือเขียนข้อความเติมลงในช่องว่าง ให้ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

๑. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง

๒. วุฒิ (ตอบได้มากกว่า ๑)

- ☐ ปริญญาตรี วิชาเอก
- ☐ ปริญญาโท วิชาเอก
- ☐ ปริญญาเอก วิชาเอก
- ☐ อื่น ๆ โปรดระบุ

๓. ท่านสังกัดภาควิชา คณะ

๔. ท่านตอบในฐานะ (อาจตอบได้มากกว่า ๑)

- ☐ อธิการ หรือรองอธิการ
- ☐ หัวหน้าคณะวิชา หรือหัวหน้าภาควิชา
- ☐ อาจารย์ผู้สอน
- ☐ หัวหน้าหน่วยงาน

๕. จำนวนปีที่ท่านทำงานในวิทยาลัยครู

- ☐ น้อยกว่า ๒ ปี ☐ ๑๑ - ๑๕ ปี
- ☐ ๒ - ๕ ปี ☐ มากกว่า ๑๕ ปี
- ☐ ๖ - ๑๐ ปี

๖. การทำงานตรงกับความสามารถและวิชาการที่เรียนมา หรือไม่

- ☐ ตรง
- ☐ ไม่ค่อยตรง
- ☐ ไม่ตรง

ตอนที่ ๒

ความพร้อมของวิทยาลัยครูยะลาในด้านอาคาร สถานที่ โรงฝึกงาน และอุปกรณ์เครื่องมือ
เครื่องใช้ในการสอน

โปรดพิจารณาว่า หากวิทยาลัยครูยะลาจะเปิดสอนวิชาชีพต่าง ๆ ต่อไปนี้ วิทยาลัยจะมีความ
พร้อมในด้านอาคาร สถานที่ โรงฝึกงาน และอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ในการสอน มากน้อยเพียงใด
โดยพิจารณาความพร้อมของวิทยาลัยครูยะลา และคาดคะเนความพร้อมจากความร่วมมือของท้องถิ่น โดย
แบ่งระดับความพร้อมไว้ดังนี้

๐	หมายถึง	ไม่ทราบ
๑	หมายถึง	ไม่พร้อม
๒	หมายถึง	ค่อนข้างไม่พร้อม
๓	หมายถึง	ค่อนข้างพร้อม
๔	หมายถึง	พร้อม

ขอได้โปรดตอบด้วยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องต่าง ๆ ตามความเป็นจริง โดยท่าน
สามารถตอบได้ทุกข้อ ถ้าท่านทราบว่าวิทยาลัยครูยะลามีระดับความพร้อมมากน้อยเพียงใด และหากได้รับความ
ร่วมมือจากท้องถิ่นจะมีความพร้อมเพียงใด

รายชื่อวิชาชีพ สาขาต่าง ๆ	แหล่งความพร้อม	ความพร้อมของอาคาร สถานที่ โรงฝึกงาน					ความพร้อมของ อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ในการสอน				
		๐	๑	๒	๓	๔	๐	๑	๒	๓	๔
๑๘. การจัดการและ การบริหารธุรกิจ ขนาดย่อม	วิทยาลัยครู										
	วิทยาลัยครู + ท้องถิ่น										
๑๙. การท่องเที่ยว และมัคคุเทศก์	วิทยาลัยครู										
	วิทยาลัยครู + ท้องถิ่น										
๒๐. ธุรกิจการขนส่ง และการคมนาคม	วิทยาลัยครู										
	วิทยาลัยครู + ท้องถิ่น										

ตอนที่ ๓ ความพร้อมของอาจารย์ผู้สอน

คำชี้แจง

ชื่อวิชาชีพต่อไปนี้ เป็นวิชาชีพที่อยู่ในความต้องการของท้องถิ่นคือ ในจังหวัดยะลา
ปัตตานี และนราธิวาส ขอให้ท่านประเมินว่ามีความสามารถในการสอนวิชาชีพต่อไปนี้มากน้อย
เพียงใด โดยมีเกณฑ์ในการประเมินดังนี้

- ๐ ไม่มีความสามารถเลย
- ๑ มีความสามารถเล็กน้อย
- ๒ ไม่น่าใจ
- ๓ มีความสามารถค่อนข้างมาก
- ๔ มีความสามารถมากที่สุด
- ๕ มีแนวโน้มจะสอนได้ดีหากได้รับการอบรมในวิชาชีพนั้น ๆ

รายชื่อวิชาชีพ สาขาต่าง ๆ	แหล่งความพร้อม	ความพร้อมของอาคาร สถานที่ โรงฝึกงาน					ความพร้อมของ อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ในการสอน				
		๐	๑	๒	๓	๔	๐	๑	๒	๓	๔
๑๘. การจัดการและ การบริหารธุรกิจ ขนาดย่อม	วิทยาลัยครู										
	วิทยาลัยครู + ท้องถิ่น										
๑๙. การท่องเที่ยว และมัคคุเทศก์	วิทยาลัยครู										
	วิทยาลัยครู + ท้องถิ่น										
๒๐. ธุรกิจการขนส่ง และการคมนาคม	วิทยาลัยครู										
	วิทยาลัยครู + ท้องถิ่น										

ตอนที่ ๓ ความพร้อมของอาจารย์ผู้สอน

คำชี้แจง

ชื่อวิชาชีพต่อไปนี้ เป็นวิชาชีพที่อยู่ในความต้องการของท้องถิ่นคือ ในจังหวัดยะลา
ปัตตานี และนราธิวาส ขอให้ท่านประเมินว่ามีความสามารถในการสอนวิชาชีพต่อไปนี้มากน้อย
เพียงใด โดยมีเกณฑ์ในการประเมินดังนี้

- ๐ ไม่มีความสามารถเลย
- ๑ มีความสามารถเล็กน้อย
- ๒ ไม่แน่ใจ
- ๓ มีความสามารถค่อนข้างมาก
- ๔ มีความสามารถมากที่สุด
- ๕ มีแนวโน้มจะสอนได้ดีหากได้รับการอบรมในวิชาชีพนั้น ๆ

ขอได้โปรดตอบด้วยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่เหมาะสมตามความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

รายชื่อวิชาชีพต่าง ๆ	ความสามารถในการสอน					
	๐	๑	๒	๓	๔	๕
๑. กสิกรรมสาขาการทำสวนยางพารา						
๒. กสิกรรมสาขาการทำนา						
๓. กสิกรรมสาขาพืชสวนและพืชไร่						
๔. ธุรกิจการเกษตร						
๕. สัตวบาล (ปศุสัตว์ และสัตว์ปีก)						
๖. การประมง						
๗. อุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา						
๘. อุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตร						
๙. อุตสาหกรรมผลิตผลจากการประมง						
๑๐. ช่างเครื่องมือกล และช่างหล่อ						
๑๑. ช่างไฟฟ้า และอิเล็กทรอนิกส์						
๑๒. ช่างไม้และช่างก่อสร้าง						
๑๓. ช่างทำเครื่องเรือนและแกะสลัก						
๑๔. ช่างปั้นดินเผา						
๑๕. ช่างต่อเรือประมง						
๑๖. ช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง						
๑๗. ช่างผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์						
๑๘. การจัดการและการบริหารธุรกิจขนาดย่อม						
๑๙. การท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์						
๒๐. ธุรกิจการขนส่ง และการคมนาคม						

ตอนที่ ๔ ความพร้อมที่จะปฏิบัติตามโครงการเปิดสอนวิชาชีพในวิทยาลัยครูยะลา

คำชี้แจง ท่านเห็นว่าท่านมีความพร้อมที่จะปฏิบัติตามโครงการเปิดวิชาชีพในวิทยาลัยครูยะลา
เพียงไร ขอให้ท่านพิจารณาข้อความต่อไปนี้ว่าเป็นจริงหรือไม่ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่าน
คิดว่าใกล้เคียงกับความเป็นจริง หรือ ไม่จริง เกี่ยวกับตัวท่านมากที่สุด

ก. ข้าพเจ้ายอมรับว่าโครงการเปิดวิชาชีพในวิทยาลัยครูยะลาเป็นโครงการที่เหมาะสม

จริง ๔ ๓ ๒ ๑ ๐ -๑ -๒ -๓ -๔ ไม่จริง

เป็นโครงการที่ช่วยแก้ไขปัญหาการว่างงานของนักศึกษาที่จบออกไป

จริง ๔ ๓ ๒ ๑ ๐ -๑ -๒ -๓ -๔ ไม่จริง

เป็นโครงการที่สามารถดำเนินการได้ตามเป้าหมาย

จริง ๔ ๓ ๒ ๑ ๐ -๑ -๒ -๓ -๔ ไม่จริง

เป็นโครงการที่สอดคล้องกับความต้องการของชุมชน

จริง ๔ ๓ ๒ ๑ ๐ -๑ -๒ -๓ -๔ ไม่จริง

เป็นโครงการที่ช่วยยกระดับทางการศึกษาของนักศึกษา และสร้างผู้นำทางภาค

เกษตรกรรม ภาครัฐกิจ อุตสาหกรรม ช่างฝีมือ และช่างศิลป์ ในท้องถิ่น

จริง ๔ ๓ ๒ ๑ ๐ -๑ -๒ -๓ -๔ ไม่จริง

ข. ข้าพเจ้าจะพยายาม

มุ่งฝึกฝนอบรมวิชาชีพแก่นักศึกษาที่ข้าพเจ้ารับผิดชอบอย่างดีที่สุด

จริง ๔ ๓ ๒ ๑ ๐ -๑ -๒ -๓ -๔ ไม่จริง

สร้างค่านิยมและความเชื่อมั่นในการประกอบอาชีพตามสาขาวิชาที่เรียนแก่นักศึกษา

จริง ๔ ๓ ๒ ๑ ๐ -๑ -๒ -๓ -๔ ไม่จริง

หาวิธีการให้นักศึกษาได้ฝึกฝนอาชีพกับหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

จริง ๔ ๓ ๒ ๑ ๐ -๑ -๒ -๓ -๔ ไม่จริง

ศึกษา ค้นคว้า วิจัย เพื่อประโยชน์ต่อการเรียนการสอนวิชาชีพ

จริง

๔ ๓ ๒ ๑ ๐ -๑ -๒ -๓ -๔

ไม่จริง

ศึกษาลู่ทางให้นักศึกษาที่จบออกไปมีประสิทธิภาพในการทำงานทั้ง
ธุรกิจส่วนตัว เอกชน และในภาคราชการ หรือรัฐวิสาหกิจ

จริง

๔ ๓ ๒ ๑ ๐ -๑ -๒ -๓ -๔

ไม่จริง

ค. ข้าพเจ้าพร้อมที่จะ

หาความรู้เพิ่มเติมเพื่อการสอนของข้าพเจ้าตามโครงการนี้จะมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น

จริง

๔ ๓ ๒ ๑ ๐ -๑ -๒ -๓ -๔

ไม่จริง

ปรึกษาหารือกับผู้รู้เพื่อเพิ่มพูนสมรรถภาพทางความรู้และวิธีสอน

จริง

๔ ๓ ๒ ๑ ๐ -๑ -๒ -๓ -๔

ไม่จริง

พร้อมที่จะเข้ารับการฝึกอบรมสาขาวิชาชีพข้าพเจ้ารับผิดชอบตามโครงการนี้

จริง

๔ ๓ ๒ ๑ ๐ -๑ -๒ -๓ -๔

ไม่จริง

สนับสนุนให้ภาควิชาของข้าพเจ้าได้พบปะประชุม เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน

จริง

๔ ๓ ๒ ๑ ๐ -๑ -๒ -๓ -๔

ไม่จริง

ค้นคว้า ศึกษา วิจัย เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนให้เป็นไปตามเป้าหมาย

จริง

๔ ๓ ๒ ๑ ๐ -๑ -๒ -๓ -๔

ไม่จริง

ขอขอบคุณในความร่วมมือเป็นอย่างดีอีกครั้ง

แบบสอบถามผู้เชี่ยวชาญ

ความพร้อม หรือความร่วมมือจากทรัพยากรชุมชน

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้เป็นการศึกษาความเป็นไปได้ในการเปิดสอนวิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลา โดยทางวิทยาลัยครูยะลา จะเปิดสอนสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น เพื่อให้ผู้ที่จบการศึกษาออกไปประกอบอาชีพได้ หลักสูตรที่จะเปิดสอนมีระยะเวลาเรียน ๒ และ ๔ ปี ต่อจากชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ (ม.๖) ผู้จบหลักสูตรนี้จะได้รับวุฒิ ระดับอนุปริญญา หรือปริญญาตรี ในสาขาวิชานั้น ๆ โครงสร้างหลักสูตรประกอบด้วยหมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป (ได้แก่ วิชาเฉพาะสาขา วิชาแกนพื้นฐานอาชีพ และวิชาแกนธุรกิจ) หมวดวิชาเฉพาะด้าน และหมวดวิชาเลือก ผู้จบการศึกษาในสาขาวิชาต่าง ๆ จะสามารถประกอบอาชีพในท้องถิ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ อาจเป็นการประกอบอาชีพอิสระส่วนตัว หรือปฏิบัติงานในหน่วยงานของเอกชน หน่วยงานราชการ และรัฐวิสาหกิจ

ข้อเท็จจริงตลอดจนความคิดเห็นที่ได้รับจากท่านในการตอบแบบสอบถามฉบับนี้ จะเป็นข้อมูลที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง สำหรับการวางแผนเปิดสอนวิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลา

ขอขอบคุณในความร่วมมืออย่างดียิ่งจากท่าน

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น ๒ ตอน

ตอนที่ ๑ รายละเอียดเกี่ยวกับตัวผู้ตอบ

ตอนที่ ๒ ความพร้อม หรือความร่วมมือจากทรัพยากรชุมชน

ต่อไปนี้เป็นแบบสอบถาม

ตอนที่ ๑ รายละเอียดเกี่ยวกับตัวผู้ตอบ

โปรดกาเครื่องหมาย / ลงในช่อง ☐ หรือเขียนข้อความเติมลงในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

๑. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง

๒. อายุ

☐ ต่ำกว่า ๒๔ ปี	☐ ๔๔ - ๕๔ ปี
☐ ๒๔ - ๓๔ ปี	☐ ๕๕ ปีขึ้นไป
☐ ๓๕ - ๔๔ ปี	

๓. วุฒิทางการศึกษา (ตอบได้มากกว่า ๑)

☐ ต่ำกว่าปริญญาตรี	วิชาเอก
☐ ปริญญาตรี	วิชาเอก
☐ ปริญญาโท	วิชาเอก
☐ ปริญญาเอก	วิชาเอก
☐ อื่น ๆ โปรดระบุ	

๔. ประสบการณ์ในการทำงาน

☐ ต่ำกว่า ๕ ปี	☐ ๑๑ - ๑๕ ปี
☐ ๕ - ๑๐ ปี	☐ ๑๖ ปีขึ้นไป

๕. แขนงวิชาที่เชี่ยวชาญ (ตอบได้มากกว่า ๑)

☐ ด้านเกษตรกรรม	โปรดระบุสาขาวิชา
☐ ด้านช่างฝีมือ	โปรดระบุสาขาวิชา
☐ ด้านธุรกิจ	โปรดระบุสาขาวิชา
☐ ด้านศิลปะ	โปรดระบุสาขาวิชา
☐ ด้านอุตสาหกรรม	โปรดระบุสาขาวิชา
☐ อื่น ๆ	โปรดระบุสาขาวิชา

๖. ท่านเป็นเจ้าของสถานประกอบการ หรือสถานธุรกิจ หรือไม่

☐ เป็น

☐ ไม่เป็น

ตอนที่ ๒ ความพร้อม หรือความร่วมมือจากทรัพยากรชุมชน

คำอธิบาย

ในฐานะที่ท่านเป็นทรัพยากรบุคคลของชุมชน ขอให้ท่านพิจารณาว่าสาขาวิชาชีพต่อไปนี้ หากเปิดสอนในวิทยาลัยครุยะลาแล้ว จะได้รับการสนับสนุน หรือได้รับความร่วมมือ จากทรัพยากรท้องถิ่นด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้มากน้อยเพียงไร (ท้องถิ่นหรือชุมชนในที่นี้ หมายถึง จังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส) ทั้งนี้พิจารณาจากความร่วมมือจากตัวท่านเอง และจากบุคคลส่วนรวมทั่วไปในชุมชนของท่าน

ก) ความร่วมมือจากวิทยากร คือ ความร่วมมือจากผู้เชี่ยวชาญสาขาวิชาชีพนั้น ๆ ในด้านเป็นวิทยากรอบรมความรู้ ความชำนาญแก่นักศึกษา วิทยาลัยต้องอาศัยวิทยากรมาช่วยอย่างมากในระยะแรก ๆ

- ในกรณีที่เป็นตัวท่านเอง : ท่านสามารถให้ความร่วมมือในฐานะเป็นวิทยากรมากน้อยเพียงไร

- ในกรณีที่ชุมชน : ท่านคิดว่าบุคคลอื่น ๆ ที่เชี่ยวชาญในวิชาชีพต่าง ๆ ใน ๓ จังหวัดภาคใต้ จะให้ความร่วมมือแก่วิทยาลัยในฐานะเป็นวิทยากรมากน้อยเพียงไร

ข) ความร่วมมือจากแหล่งฝึกงาน นักศึกษาที่เรียนภาคทฤษฎีแล้วจะต้องมีการฝึกปฏิบัติงานตามแหล่งงานสาขาอาชีพต่าง ๆ ความร่วมมือจากแหล่งฝึกงานจึงมีความสำคัญอย่างมากด้านหนึ่ง

- ในกรณีที่ในตัวท่านเอง : หากท่านมีโรงงาน หรือสถานธุรกิจต่าง ๆ ที่อยู่ในความรับผิดชอบของท่าน ท่านคิดว่าจะให้นักศึกษามาฝึกงานมากน้อยเพียงไร

- ในกรณีที่ชุมชน : ท่านคิดว่าโรงงานหรือแหล่งงานอาชีพต่าง ๆ ในชุมชน ๓ จังหวัดภาคใต้ จะให้ความร่วมมือในฐานะเป็นแหล่งฝึกงานให้นักศึกษามากน้อยเพียงไร

ค) โอกาสในการมีงานทำของนักศึกษา ความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญในเรื่องโอกาสในการมีงานทำของนักศึกษาที่จบการศึกษาระดับวิชาชีพแขนงต่าง ๆ นั้น เป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องนำมาพิจารณาประกอบเช่นกัน

- ในกรณีที่เป็นตัวท่านเอง : หากท่านมีโรงงานหรือสถานธุรกิจต่าง ๆ ท่านคิดว่า นักศึกษามีโอกาสที่จะเข้ามาทำงานในแหล่งงานของท่านในสาขาอาชีพต่าง ๆ มากน้อยเพียงไร
- ในกรณีที่เป็นการชุมชน : ท่านคิดว่านักศึกษาในแขนงวิชาชีพต่าง ๆ จะมีโอกาสทำงานในแหล่งงานใน ๓ จังหวัดภาคใดมากที่สุดเพียงไร

เมื่อท่านพิจารณาข้อ (ก) (ข) (ค) อย่างดีแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย / ในช่องหมายเลข

๑ - ๕ ทางขวามือของแต่ละข้อ โดยตัวเลขในแต่ละช่องมีความหมายดังนี้

๑ น้อยที่สุด	๔ มาก
๒ น้อย	๕ มากที่สุด
๓ ไม่แน่ใจ	

ตัวอย่าง

สาขาวิชาชีพ	แหล่ง ความ ร่วมมือ	(ก) ความร่วมมือในฐานะ เป็นวิทยากร					(ข) ความร่วมมือในแหล่ง ฝึกงานต่าง ๆ					(ค) โอกาสในการปฏิบัติงานทำ ของนักศึกษา				
		๑	๒	๓	๔	๕	๑	๒	๓	๔	๕	๑	๒	๓	๔	๕
๑. ข่างทอและ จักสาน	ตัวท่าน				/		/						/			
	ชุมชน				/					/				/		
๒. อุตสาหกรรม เกษตร	ตัวท่าน				/					/					/	
	ชุมชน					/					/					/

๑. สาขาวิชาชีพช่างทอและจักสาน

- ในช่อง "ตัวท่าน" หากท่านทำเครื่องหมายในช่อง (ก) = ๔ , (ข) = ๑ และ (ค) = ๒
หมายความว่า

(ก) ท่านให้ความร่วมมือในฐานะเป็นวิทยากร ได้มาก (เพราะท่านมีความรู้ในเรื่องนี้
เป็นอย่างดี และเต็มใจที่จะเป็นวิทยากร เป็นต้น)

(ข) ความร่วมมือจากท่านที่จะให้สถานธุรกิจของท่านเป็นแหล่งฝึกงานของนักศึกษา มีน้อยมาก (เพราะท่านไม่มีสถานธุรกิจดังกล่าว หรือมีแต่ไม่เต็มใจให้นักศึกษามาฝึกงาน เป็นต้น)

(ค) โอกาสของนักศึกษาที่จะเข้าทำงานในสถานธุรกิจของท่านมีน้อย (เพราะท่านไม่มีสถานธุรกิจด้านนี้ หรือมีแต่ไม่สามารถรับนักศึกษาเข้าทำงานได้ เป็นต้น)

- ในช่อง "ชุมชน" หากท่านกาเครื่องหมายในช่อง (ก) = ๔ , (ข) = ๔ , (ค) = ๓ แสดงว่าท่านมีความเห็นดังนี้

(ก) ความร่วมมือในฐานะเป็นวิทยากรจากชุมชน หรือบุคคลต่าง ๆ ในท้องถิ่น ๓ จังหวัด มีมาก (เพราะผู้เชี่ยวชาญด้านนี้มีจำนวนมาก และพร้อมที่จะให้ความร่วมมือ เป็นต้น)

(ข) ความร่วมมือจากบุคคลต่าง ๆ ในชุมชน ที่จะให้สถานธุรกิจเป็นแหล่งฝึกงานของนักศึกษา มีมาก (เนื่องจากสถานธุรกิจดังกล่าวในชุมชนมีจำนวนมาก และเจ้าของสถานธุรกิจ คงจะให้ความร่วมมืออย่างดี เป็นต้น)

(ค) โอกาสในการมีงานทำของนักศึกษา ในสถานธุรกิจต่าง ๆ ในชุมชนนั้น ท่านยัง ไม่แน่ใจว่ามีมาก หรือน้อยเพียงใด

๒. สาขาวิชาอุตสาหกรรมเกษตร ในทำนองเดียวกัน

- ในช่อง "ตัวท่าน" หากท่านกาเครื่องหมาย ในช่อง (ก) = ๔ , (ข) = ๔ , (ค) = ๔ แสดงว่า ท่านพร้อม/สามารถที่จะให้ความร่วมมือกับวิทยาลัย ทั้ง ๓ ด้าน

- ในช่อง "ชุมชน" หากท่านกาเครื่องหมาย ในช่อง (ก) = ๔ , (ข) = ๔ , (ค) = ๔ แสดงว่า ท่านคิดว่าบุคคลอื่น ๆ ในชุมชน พร้อมที่จะให้ความร่วมมืออย่างมาก ทั้ง ๓ ด้านเช่นกัน

ต่อไปนี้เป็นแบบสอบถาม ขอให้ท่านตอบทุก ๆ ข้อ ตามที่ท่านทราบ และตามความคิดเห็นของท่านที่แท้จริง

สาขาวิชาชีพ	แหล่ง ความ ร่วมมือ	ก ความร่วมมือในฐานะ เป็นวิทยากร					ข ความร่วมมือจากแหล่ง ฝึกงานต่าง ๆ					ค โอกาสในการมีงานทำ ของนักศึกษา				
		๑	๒	๓	๔	๕	๑	๒	๓	๔	๕	๑	๒	๓	๔	๕
๔. อุตสาหกรรม จากผลิตผล การประมง	ตัวแทน ชุมชน															
๑๐. ช่างเครื่องมือ กลและช่างหล่อ	ตัวแทน ชุมชน															
๑๑. ช่างไฟฟ้าและ อิเล็กทรอนิกส์	ตัวแทน ชุมชน															
๑๒. ช่างไม้และ ช่างก่อสร้าง	ตัวแทน ชุมชน															
๑๓. ช่างทำเครื่อง- เรือน และแกะสลัก	ตัวแทน ชุมชน															
๑๔. ช่างปั้นดินเผา	ตัวแทน ชุมชน															
๑๕. ช่างต่อเรือ ประมง	ตัวแทน ชุมชน															
๑๖. ช่างอิเล็กทรอนิกส์ การประมง	ตัวแทน ชุมชน															
๑๗. ช่างผลิตภัณฑ์ จากหนังสัตว์	ตัวแทน ชุมชน															

สาขาวิชาชีพ	แหล่ง ความ ร่วมมือ	ก ความร่วมมือในฐานะ เป็นวิทยากร					ข ความร่วมมือจากแหล่ง ฝึกงานต่าง ๆ					ค โอกาสในการปฏิบัติงานทำ ของนักศึกษา				
		๑	๒	๓	๔	๕	๑	๒	๓	๔	๕	๑	๒	๓	๔	๕
๑๘. การจัดการ และการบริหาร ธุรกิจ	ตัวแทน ชุมชน															
๑๙. การท่องเที่ยว และมัคคุเทศก์	ตัวแทน ชุมชน															
๒๐. ธุรกิจการขนส่ง และการ คมนาคม	ตัวแทน ชุมชน															

ความคิดเห็น หรือข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ที่ควรเปิดสอน

แบบสอบถามสำหรับนักเรียน

ความต้องการของนักเรียนที่จะศึกษาต่อวิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลา

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้เป็นการศึกษาความเป็นไปได้ในการเปิดสอนวิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลา โดยทางวิทยาลัยจะเปิดสอนสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น เพื่อให้ผู้จบการศึกษาออกไปประกอบอาชีพได้ หลักสูตรที่จะเปิดสอนมีระยะเวลาเรียน ๒ และ ๔ ปีต่อจากชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ (ม. ๖) ผู้จบหลักสูตรนี้จะได้รับวุฒิระดับอนุปริญญา หรือปริญญาตรีในสาขาวิชานั้น ๆ โครงสร้างหลักสูตรประกอบด้วยหมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป (ได้แก่ วิชาเฉพาะสาขา วิชาแกนพื้นฐานอาชีพ และวิชาแกนธุรกิจ) หมวดวิชาเฉพาะด้าน และหมวดวิชาเลือก ผู้จบการศึกษาในสาขาวิชาต่าง ๆ จะสามารถประกอบอาชีพในท้องถิ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ อาจเป็นการประกอบอาชีพอิสระส่วนตัว หรือปฏิบัติงานในหน่วยงานของเอกชน หน่วยงานราชการ และรัฐวิสาหกิจ

ข้อเท็จจริงตลอดจนความคิดเห็นที่ได้รับจากท่านในการตอบแบบสอบถามฉบับนี้ จะเป็นข้อมูลที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง สำหรับการวางแผนเปิดสอนวิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลา

ขอขอบคุณในความร่วมมืออย่างดียิ่งจากท่าน

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น ๒ ตอน

ตอนที่ ๑ รายละเอียดเกี่ยวกับตัวผู้ตอบ

ตอนที่ ๒ ความต้องการของนักเรียนในการศึกษาต่อวิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลา

ต่อไปนี้ เป็นแบบสอบถาม

ตอนที่ ๑ รายละเอียดเกี่ยวกับตัวผู้ตอบ

โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ หรือเขียนข้อความเติมลงในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

๑. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง

๒. อายุ

☐ ต่ำกว่า ๑๔ ปี ☐ ๑๔ - ๒๐ ปี
☐ ๑๔ - ๑๙ ปี ☐ สูงกว่า ๒๐ ปี

๓. โปรแกรมที่เรียนในขณะนี้

☐ วิทยุ - กลิต ☐ ศิลปคำนวณ
☐ ศิลปภาษา ☐ ธุรกิจ
☐ คหกรรม ☐ เกษตร
☐ อุตสาหกรรมศิลป์ ☐ อื่น ๆ โปรดระบุ

๔. อาชีพของผู้ปกครอง

☐ ข้าราชการ
☐ พนักงานรัฐวิสาหกิจ
☐ รับจ้าง (ลูกจ้าง กรรมกร ฯลฯ)
☐ เกษตรกร (ทำนา ทำสวน ทำไร่ ประมง เลี้ยงสัตว์ ฯลฯ)
☐ ค้าขาย หรือประกอบอาชีพส่วนตัว
☐ อื่น ๆ โปรดระบุ

๔. ถ้าท่านเรียนจบมัธยมศึกษาปีที่ ๖ (ม. ๖) แล้ว ท่านคิดว่าจะทำอะไร

- ☐ เรียนต่อมหาวิทยาลัย
- ☐ เรียนต่อวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา หรือวิทยาลัยเอกชน
- ☐ เรียนต่อวิทยาลัยครู
- ☐ เรียนต่อโรงเรียนสารพัดช่าง หรือโรงเรียนฝึกอาชีพเอกชน
- ☐ ทำงานและเรียนต่อมหาวิทยาลัยรามคำแหง หรือสุโขทัยธรรมาธิราช
- ☐ ทำงาน ไม่เรียนต่อ
- ☐ อื่น ๆ โปรดระบุ

ตอนที่ ๒ ความต้องการศึกษาต่อวิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลา

ขอให้ท่านพิจารณาความต้องการที่จะศึกษาต่อในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ต่อไปนี้ว่ามีความต้องการที่จะศึกษาต่อมากน้อยเพียงใด แล้วให้ทำเครื่องหมาย / ลงในตารางซึ่งเรียงลำดับจากน้อยที่สุดไปหามากที่สุดดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง

สาขาวิชาชีพต่าง ๆ	ความต้องการศึกษาต่อ				
	ไม่ต้องการ	น้อยมาก	ไม่แน่ใจ	มาก	มากที่สุด
๑. ช่างทอและจักสาน		/			
๒. อุตสาหกรรมเกษตร					/

๑. กรณีที่ท่านเห็นว่า ท่านมีความต้องการศึกษาต่อสาขาวิชาชีพช่างทอและจักสานน้อยมาก ก็ทำเครื่องหมายลงในช่อง "น้อยมาก"

๒. กรณีที่ท่านเห็นว่า ท่านมีความต้องการศึกษาต่อสาขาวิชาชีพอุตสาหกรรมเกษตรมากที่สุด ก็ทำเครื่องหมายลงในช่อง "มากที่สุด"

ต่อไปนี้เป็นแบบสอบถามขอให้ท่านตอบทุกข้อ

สาขาวิชาชีพต่าง ๆ	ความต้องการศึกษาต่อ				
	ไม่ต้องการ	น้อยมาก	ไม่แน่ใจ	มาก	มากที่สุด
๑. กิจกรรมสาขาการทำสวนยางพารา					
๒. กิจกรรมสาขาการทำนา					
๓. กิจกรรมสาขาพืชสวนและพืชไร่					
๔. ธุรกิจการเกษตร					
๕. สัตวบาล (ปศุสัตว์ และสัตว์ปีก)					
๖. การประมง					
๗. อุตสาหกรรมการผลิตผลจากยางพารา					
๘. อุตสาหกรรมการผลิตผลจากการเกษตร					
๙. อุตสาหกรรมการผลิตผลจากการประมง					
๑๐. ช่างเครื่องมือกล และช่างหล่อ					
๑๑. ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์					
๑๒. ช่างไม้และช่างก่อสร้าง					
๑๓. ช่างทำเครื่องเรือนและแกะสลัก					
๑๔. ช่างปั้นดินเผา					
๑๕. ช่างต่อเรือประมง					
๑๖. ช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง					
๑๗. ช่างผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์					
๑๘. การจัดการ และการบริหารธุรกิจขนาดย่อม					
๑๙. การท่องเที่ยว และมัคคุเทศก์					
๒๐. ธุรกิจการขนส่ง และการคมนาคม					

ความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะเกี่ยวกับสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ที่ควรเปิดสอน

แบบสอบถามสำหรับผู้ปกครอง

ความต้องการให้ศึกษาคู่วิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลา

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้เป็นการศึกษาความเป็นไปได้ในการเปิดสอนวิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลา โดยทางวิทยาลัยจะเปิดสอนสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น เพื่อให้ผู้จบการศึกษาออกไปประกอบอาชีพได้ หลักสูตรที่จะเปิดสอนมีระยะเวลาเรียน ๒ และ ๔ ปีต่อจากชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ (ม. ๖) เมื่อเรียนจบหลักสูตรจะได้รับวุฒิระดับอนุปริญญา หรือปริญญาตรีในสาขานั้น ๆ โครงสร้างของหลักสูตรจะประกอบด้วยหมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป (ได้แก่ วิชาเฉพาะสาขา วิชาแกน พื้นฐานอาชีพ และวิชาแกนธุรกิจ) หมวดวิชาเฉพาะด้าน และหมวดวิชาเลือก ผู้จบการศึกษาในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ จะสามารถประกอบอาชีพในท้องถิ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ อาจเป็นการประกอบอาชีพอิสระส่วนตัว หรือปฏิบัติในหน่วยงานของเอกชน หน่วยงานราชการ และรัฐวิสาหกิจ

ขอแจ้งจริง ตลอดจนความคิดเห็นที่ได้รับจากท่านในการตอบแบบสอบถามฉบับนี้ จะเป็นข้อมูลที่มีความสำคัญยิ่ง สำหรับการวางแผนเปิดสอนวิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลา

ขอขอบคุณในความร่วมมืออย่างดียิ่งจากท่าน

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น ๒ ตอน

ตอนที่ ๑ รายละเอียดเกี่ยวกับตัวผู้ตอบ

ตอนที่ ๒ ความต้องการของผู้ปกครองในการให้ศึกษาต่อวิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลา

ต่อไปนี้ เป็นแบบสอบถาม

ตอนที่ ๑ รายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบโปรดกาเครื่องหมาย / ลงในช่อง ☐ หรือเขียนข้อความเติมลงในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน๑. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง

๒. อายุ

☐ ๒๐ - ๓๐ ปี	☐ ๔๑ - ๕๐ ปี
☐ ๓๑ - ๔๐ ปี	☐ สูงกว่า ๕๐ ปี

๓. จบการศึกษาระดับ

☐ ต่ำกว่า ป. ๔	☐ มัธยมศึกษา
☐ ป. ๔ - ป. ๗	☐ มัธยมศึกษา
☐ ปริญญาตรี	☐ สูงกว่าปริญญาตรี
☐ อื่น ๆ โปรดระบุ	

๔. อาชีพ

☐ ข้าราชการ
☐ พนักงานรัฐวิสาหกิจ
☐ รับจ้าง (ลูกจ้าง กรรมกร ฯลฯ)
☐ เกษตรกร (ทำนา ทำสวน ทำไร่ ประมง เลี้ยงสัตว์)
☐ ค้าขาย หรือประกอบอาชีพส่วนตัว
☐ อื่น ๆ โปรดระบุ

๕. เมื่อผู้อยู่ในความปกครองของท่านจบมัธยมศึกษาปีที่ ๖ (ม. ๖) แล้ว ท่านต้องการให้เขาทำอะไร (ตอบได้มากกว่า ๑)

- ☐ เรียนต่อมหาวิทยาลัย
- ☐ เรียนต่อวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา หรือวิทยาลัยเอกชน
- ☐ เรียนต่อวิทยาลัยครู
- ☐ เรียนโรงเรียนสาร์พัดช่าง หรือโรงเรียนฝึกอาชีพเอกชน
- ☐ ทำงาน และเรียนต่อมหาวิทยาลัยรามคำแหง หรือสุโขทัยธรรมาธิราช
- ☐ อื่น ๆ โปรดระบุ

ตอนที่ ๒ ความต้องการของผู้ปกครองในการให้ศึกษาต่อวิชาชีพต่าง ๆ ในวิทยาลัยครูยะลา

ต่อไปนี้ เป็นรายชื่อวิชาชีพต่าง ๆ จำนวน ๒๐ วิชาชีพ ขอให้ท่านพิจารณาว่าท่านมีความต้องการที่จะให้บุตรของท่านเข้าเรียนต่อในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ที่จะเปิดในวิทยาลัยครูยะลามากน้อยเพียงไร แล้วทำเครื่องหมาย / ลงในตารางซึ่งเรียงลำดับจากน้อยที่สุดไปหามากที่สุดดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง

สาขาวิชาชีพต่าง ๆ	ความต้องการให้ศึกษาต่อ				
	ไม่ต้องการ	น้อยมาก	ไม่แน่ใจ	มาก	มากที่สุด
๑. ช่างทอและจักสาน		✓			
๒. อุตสาหกรรมเกษตร					✓

๑. กรณีที่ท่านเห็นว่า ท่านมีความต้องการให้บุตรของท่านศึกษาต่อสาขาวิชาชีพช่างทอและจักสานน้อยมาก ก็ทำเครื่องหมายลงในช่อง "น้อยมาก"

๒. กรณีที่ท่านเห็นว่า ท่านมีความต้องการให้บุตรของท่านศึกษาต่อสาขาวิชาชีพอุตสาหกรรมเกษตรมากที่สุด ก็ทำเครื่องหมายลงในช่อง "มากที่สุด"

ต่อไปนี้ เป็นแบบสอบถามขอให้ท่านตอบทุกข้อ

สาขาวิชาชีพต่าง ๆ	ความต้องการให้ศึกษาต่อ				
	ไม่ต้องการ	น้อยมาก	ไม่แน่ใจ	มาก	มากที่สุด
๑. ภูมิกรรมสาขาการทอผ้าแบบพารา					
๒. ภูมิกรรมสาขาการทอผ้า					
๓. ภูมิกรรมสาขาพืชสวนและพืชไร่					
๔. ธุรกิจการเกษตร					
๕. สัตวบาล (ปศุสัตว์ และสัตว์ปีก)					
๖. การประมง					
๗. อุตสาหกรรมผลิตผลจากยางพารา					
๘. อุตสาหกรรมผลิตผลจากการเกษตร					
๙. อุตสาหกรรมผลิตผลจากการประมง					
๑๐. ช่างเครื่องมือกล และช่างหล่อ					
๑๑. ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์					
๑๒. ช่างไม้และช่างก่อสร้าง					
๑๓. ช่างทำเครื่องเรือนและแกะสลัก					
๑๔. ช่างปั้นดินเผา					
๑๕. ช่างต่อเรือประมง					
๑๖. ช่างอิเล็กทรอนิกส์การประมง					
๑๗. ช่างผลิตภัณฑ์จากหนังสัตว์					
๑๘. การจัดการ และการบริหารธุรกิจขนาดย่อม					
๑๙. การท่องเที่ยว และมีคฤหาสน์					
๒๐. ธุรกิจการขนส่ง และการคมนาคม					

ความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะเกี่ยวกับสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ที่ควรเปิดสอน

ภาคผนวก ข.

ปัญหาการก่อการร้ายใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

จังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาสมีสภาพทางประวัติศาสตร์และการเมืองแตกต่างไปจากส่วนอื่น ๆ ของประเทศ เป็นสาเหตุอันสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาการก่อการร้ายอันกระทบต่อความมั่นคงของประเทศไทย และเป็นอุปสรรคสำคัญต่อโครงการพัฒนาใด ๆ ใน 3 จังหวัดภาคใต้ตลอดมาเป็นเวลา ยาวนาน กลุ่มที่สร้างปัญหาให้กับความมั่นคงของประเทศในปัจจุบันมี 2 กลุ่มคือ (กองข่าว พตท. 43 : ม.ป.ป. : 1-16)

1. ขบวนการโจรก่อการร้ายคอมมิวนิสต์มลายา (จคม.)

กลุ่มนี้อยู่ภายใต้การชี้นำของพรรคคอมมิวนิสต์จีน และพรรคคอมมิวนิสต์มลายา มีจุดมุ่งหมายเพื่อยึดครองประเทศมาเลเซีย มีพื้นที่ปฏิบัติการในบริเวณเทือกเขาสันกาลาคีรี ตามแนวชายแดนไทย-มาเลเซีย กิจกรรมที่ก่อความไม่สงบของจคม.ให้แก่คนไทย ได้แก่ การเรียกเงินค่าคุ้มครองจากเจ้าของสวนยาง พวกทำป่าไม้ พวกพ่อค้าแร่เถื่อน รวมทั้งการเรียกรับ รวบรวมเสบียงอาหาร ปล้นสะดม เผาแ้ว ลัทธิคอมมิวนิสต์ และฝึกวิชาทหารให้แก่สมาชิกพรรคในเขตไทย มีการประสานงานกับพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทยด้วย (กองข่าว พตท. 43 : 18 กองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในจังหวัดสงขลา 2526:7)

2. ขบวนการก่อการร้ายแบ่งแยกดินแดน (ขจก.)

จุดมุ่งหมายสำคัญของกลุ่มนี้ คือการแบ่งแยกดินแดนจังหวัดปัตตานี ยะลา นราธิวาส เพื่อจัดตั้งเป็นรัฐเอกราช เรียกว่า "สาธารณรัฐปัตตานี" ขบวนการแบ่งแยกดินแดนที่สำคัญมี 4 กลุ่ม ดังนี้ คือ (นิคม อัลภาชน์ 2523 : 8-11)

- 1) ขบวนการร่วมปลดแอกแห่งชาติปัตตานี หรือแนวร่วมกู้ชาติปัตตานี (พี เอ็น พีพี)
- 2) ขบวนการปฏิวัติแห่งประชาชาติ (บี อาร์ เอ็น)
- 3) องค์การแนวร่วมปลดแอกสหพันธรัฐปัตตานี หรือองค์การปลดปล่อยรัฐปัตตานี (พูโล)
- 4) ขบวนการชาบิลลิละห์ ซึ่งแปลว่าสละชีวิต อุทิศเพื่อศาสนาและพระผู้เป็นเจ้า

ขบวนการแบ่งแยกดินแดน กลุ่มที่มีบทบาทสำคัญทางการเมืองมากที่สุดคือ ขบวนการพูโล กลุ่มนี้ได้จัดส่งเด็กหนุ่มชาวไทยมุสลิมใน 3 จังหวัดภาคใต้ไปอบรมต่างประเทศ เพื่อให้กลับมาปฏิบัติการก่อการร้ายในประเทศไทย ขบวนการพูโลยังประกาศตนต่อโลกโดยอาศัยองค์การสหประชาชาติเป็นสื่อกลางได้สำเร็จ

(กองข่าว พตท.43 ม.ป.ป. : 14) โดยยื่นหนังสือร้องเรียนต่อเลขาธิการสหประชาชาติ กล่าวหาว่า ประเทศไทยจะเกิดสิทธิมนุษยชนและมีการปกครอง โฆษณาชวนเชื่อ ยุยงชาวไทยมุสลิมใน 3 จังหวัด ชายแดนภาคใต้ ให้เกิดความเกลียดชังเจ้าหน้าที่รัฐบาล แล้วหันไปให้ความร่วมมือกับ ขจก. มากยิ่งขึ้น ทั้งยังยุยงให้เกิดความเกลียดชังภาษาไทย ตลอดจนการเข้าศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล (เจริญ มลิษฐ์ 2523 : 4) วิทยุกลุ่มเป้าหมายสำคัญที่ ขจก. ยุยง ปกครอง ได้แก่นักเรียนในโรงเรียนปอเนาะ หรือ โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในปัจจุบันนั่นเอง

วิธีการที่ ขจก. ก่อความไม่สงบใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่ การวางระเบิดในที่ชุมนุมชน การปล้นสะดม การทำร้ายร่างกายฆ่า หรือจับกุมตัวบุคคลไปเรียกค่าไถ่ โดยเลือกกระทำกับไทยพุทธเท่านั้น (ขจิตภัย บุรุษพัฒน์ 2519 : 287)

ปัญหาการก่อการร้ายของขบวนการทั้ง 2 กลุ่ม เป็นอุปสรรคอย่างมากต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม ตลอดจนการศึกษาในภูมิภาคนี้ รัฐบาลได้พยายามหาทางแก้ปัญหาโดยวิธีต่าง ๆ ตลอดมา มีการตั้ง กองบัญชาการพลเรือนตำรวจ ทหารที่ 43 ขึ้นที่จังหวัดยะลา เพื่อรับผิดชอบการต่อสู้เพื่อเอาชนะการก่อ การร้ายทุกรูปแบบ (กองข่าว พตท.43 ม.ป.ป. : 1) และได้จัดตั้งศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดน ภาคใต้ (ศอ.บต.) เพื่อแก้ปัญหาทางด้านสังคม จิตวิทยาและทางการเมือง โดยทำงานประสานกันกับ กองบัญชาการพลเรือน ตำรวจทหารที่ 43 เฉพาะปัญหา จคม.นั้นรัฐบาลไทยได้ร่วมมือกับรัฐบาลมาเลเซีย ร่วมกันปราบปรามอย่างจริงจัง เพื่อขจัดให้หมดสิ้นไป อย่างไรก็ตาม จากการดำเนินการที่ผ่านมาจะเห็น ว่าปัญหาการก่อการร้ายใน 3 จังหวัดภาคใต้ ซึ่งเป็นปัญหาเรื้อรังไม่อาจขจัดให้หมดสิ้นลงได้ภายในระยะเวลาอันสั้น เป็นแต่เพียงบรรเทาลงชั่วคราวแล้วรุนแรงเพิ่มขึ้นเป็นระยะ ๆ รัฐบาลจะต้องหาทางที่เหมาะสม ยุติปัญหาการก่อการร้ายมิให้เป็นอุปสรรคต่อการโครงการพัฒนาใด ๆ อีกต่อไป

บรรณานุกรม

ขจัตถัย บุรุษพัฒน์ ปัญหาชนกลุ่มน้อยในประเทศไทย แพรวพทยา 2515, 356 หน้า

_____ ไทยมุสลิม แพรวพทยา 2519, 530 หน้า

จรรยา มลิินทร์ รายงานสรุปการศึกษาปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาของครูในจังหวัดภาคใต้ที่ถูกทำร้าย
โดย ขจก. ครุสภา 2523, 305 หน้า อัดสำเนา

นิคม อัลภาชน์ "การแก้ปัญหาเกี่ยวกับความมั่นคงของ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้" ประชาบาล
3 : 8-11, มิถุนายน 2523

พลเรือน ทหารที่ 43, กองบัญชาการ กองข่าว สถานการณ์ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ เอกสารทางวิชาการ
ม.ป.ป. 26 หน้า อัดสำเนา

ח. מנכ"ל

แนวทางการจัดตั้งคณะใหม่ของสถาบันอุดมศึกษา เอกชน

(ในกรณีขอแก้ไขเพิ่มเติมข้อกำหนดของวิทยาลัย ในส่วนที่เกี่ยวกับโครงการจัดการศึกษา)

เพื่อให้เป็นไปตามมาตรา 25(2) และมาตรา 33(4) แห่งพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษา เอกชน พ.ศ.2522 ทบวงมหาวิทยาลัยจึงกำหนดแนวทางการจัดตั้งคณะใหม่ของสถาบันอุดมศึกษา เอกชน ไว้ดังต่อไปนี้

1. คณะจะต้องมีสาขาวิชาที่ได้รับอนุญาตเปิดดำเนินการ ไม่น้อยกว่า 2 สาขาวิชา ซึ่งอยู่ในกลุ่มสาขาวิชาเดียวกัน
2. สถาบันอุดมศึกษาเอกชนจะต้องแต่งตั้งอาจารย์ประจำ ในสาขาวิชาที่ได้รับอนุญาตเปิดดำเนินการไม่น้อยกว่า 3 คนต่อ 1 สาขาวิชา
3. อัตราส่วนอาจารย์ประจำต่อนักศึกษา ในแต่ละสาขาวิชา จะต้องเป็นไปตามเกณฑ์ที่ทบวงมหาวิทยาลัยกำหนด
4. สถาบันอุดมศึกษาเอกชนจะต้องแต่งตั้งคณบดีจากคณาจารย์ที่มีคุณวุฒิไม่ต่ำกว่าปริญญาโท หรือเทียบเท่าในสาขาวิชา ตามข้อ 1 หรือในสาขาวิชาที่ใกล้เคียง หรือเป็นผู้มีคุณวุฒิ ปริญญาตรีในสาขาวิชา ตามข้อ 1 และมีประสบการณ์การสอนในสาขาวิชานั้นในระดับอุดมศึกษามาแล้วไม่น้อยกว่า 3 ปี
5. ในกรณีที่สถาบันอุดมศึกษาเอกชนมีความพร้อม แต่มีความจำเป็นที่ไม่อาจอนุมัติหรือมิได้ระบุดตามแนวทางการจัดตั้งคณะใหม่ ให้คณะกรรมการสถาบันอุดมศึกษาเอกชนจะพิจารณาโดยอนุมัติตามความเหมาะสมให้ความเห็นชอบเป็นกรณีไป

หมายเหตุ

แนวทางนี้ คณะกรรมการสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ในการประชุมครั้งที่ 1/2526

วันที่ 4 มกราคม 2526 ได้พิจารณาให้ความเห็นชอบแล้ว

แนวทางการพิจารณาอนุญาตให้เปิดดำเนินการสาขาวิชาทางด้านเกษตรศาสตร์

ระดับปริญญาตรี ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ.2525

โดยที่คณะกรรมการสถาบันอุดมศึกษาเอกชนเห็นสมควรกำหนดแนวทางการพิจารณาอนุญาตให้เปิดดำเนินการสาขาวิชาทางด้านเกษตรศาสตร์ ระดับปริญญาตรี ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน เพื่อส่งเสริมให้สถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่มีความประสงค์จะเปิดดำเนินการสาขาวิชาทางด้านเกษตรศาสตร์ ระดับปริญญาตรี มุ่งผลิตบัณฑิตเกษตรที่เน้นเกี่ยวกับ เทคโนโลยีการผลิต การจัดการธุรกิจเกษตร และอุตสาหกรรมเกษตร จึงได้กำหนดแนวทางการส่งเสริม และการพิจารณาอนุญาตให้เปิดดำเนินการสาขาวิชาทางด้านเกษตรศาสตร์ ดังต่อไปนี้

1. ที่ตั้งและทำเลที่ตั้ง จะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบ ดังต่อไปนี้
 - (1) อยู่ในภูมิภาคที่ประชากรประกอบอาชีพเกษตรเป็นหลัก
 - (2) สาขาวิชาเอกที่ขอเปิดสอน ควรจะอยู่ในภูมิภาคเดียวกันกับเขตเกษตรเศรษฐกิจที่รัฐบาลส่งเสริม
 - (3) มีสภาพดินและแหล่งน้ำที่เหมาะสมในการทำการเกษตร
 - (4) การคมนาคมสะดวก
2. หลักสูตร จะต้องจัดทำหลักสูตร และบริหารการเรียนการสอน ดังต่อไปนี้
 - (1) จัดทำหลักสูตรให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์มาตรฐาน ว่าด้วยหลักสูตรการศึกษา ระดับปริญญาตรี พ.ศ.2517 ของทบวงมหาวิทยาลัย
 - (2) ลักษณะวิชาในสาขาวิชาทางด้านเกษตรศาสตร์ ในหลักสูตรให้เน้นเทคโนโลยีการผลิต การจัดการธุรกิจการเกษตร และอุตสาหกรรมเกษตร
 - (3) ต้องจัดให้มีการฝึกงาน เทียบได้ไม่น้อยกว่า 15 หน่วยกิต (4-5 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ เท่ากับ 1 หน่วยกิต) และมีการวัดผลการฝึกงานเช่นเดียวกับวิชาอื่น ๆ ลักษณะของการฝึกงานจะต้องจัดให้ครบวงจรการผลิต
3. พื้นที่สำหรับการฝึกงาน จะต้องจัดหาพื้นที่สำหรับให้นักศึกษาฝึกงาน ดังต่อไปนี้
 - (1) มีพื้นที่เป็นของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน หรือพื้นที่ที่สถาบันอุดมศึกษาเอกชนมีสิทธิ์ครอบครองอย่างเพียงพอ ตามความเหมาะสมของแต่ละสาขาวิชาทางการการ

เกษตรที่จัดสอน

- (2) พื้นที่ที่ใช้ในการฝึกงานและสาธิตการเกษตรที่เป็นกรรมสิทธิ์ของสถาบันอุดมศึกษา เอกชน ต้องไม่น้อยกว่า 158 ไร่ (ตามกฎหมาย ฉบับที่ 3 พ.ศ.2525 ออกตามความในมาตรา 11 แห่งพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ.2522)
- (3) สถาบันอุดมศึกษาเอกชนอาจใช้สถานที่ของ เกษตรเอกชนในการฝึกงานร่วมด้วย ในกรณีที่มีนักศึกษามากขึ้น

4. อุปกรณ์และห้องปฏิบัติการ

- (1) ควรมีห้องปฏิบัติการในสาขาวิชาทางการเกษตรอย่างน้อย ดังต่อไปนี้
 - ก. ห้องปฏิบัติการวิเคราะห์ดินและน้ำ
 - ข. ห้องปฏิบัติการอารักขาพืช
 - ค. ห้องปฏิบัติการเฉพาะสาขาวิชาเอก
 ทั้งนี้ ต้องมีจำนวนอุปกรณ์ในห้องปฏิบัติการให้เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา
- (2) ควรมีอุปกรณ์ในฟาร์มให้เหมาะสมกับพื้นที่และสภาพการเกษตรในเขตนั้น และเพียงพอกับจำนวนนักศึกษา ตัวอย่าง เช่น
 - ก. อุปกรณ์เกี่ยวกับระบบการชลประทาน เช่น เครื่องสูบน้ำขนาดต่าง ๆ และท่อส่งน้ำ เป็นต้น
 - ข. เครื่องกลการเกษตร เช่น แตรคเตอร์ขนาดต่าง ๆ ตามมาตรฐานที่นิยมใช้กันอยู่ทั่วไป เป็นต้น
 - ค. เครื่องมือฟาร์ม เช่น เครื่องอุปกรณ์ในการเตรียมดินของรถแทรคเตอร์ และเครื่องพ่นยา เป็นต้น

5. อาจารย์ ควรจัดให้มีอาจารย์ประจำ ดังต่อไปนี้

- (1) อัตราส่วนอาจารย์ประจำต่อนักศึกษา ไม่น้อยกว่า 1 ต่อ 20
- (2) ในสาขาวิชาที่เปิดสอนแต่ละสาขาวิชา จะต้องมียุติอาจารย์ประจำที่มีคุณวุฒิตรงตามสาขาวิชาที่จัดสอน อย่างต่ำปริญญาตรีหรือเทียบเท่า อย่างน้อย 3 คน และแต่ละคนมีประสบการณ์ในสาขาวิชานั้นไม่น้อยกว่า 3 ปี

6. นักศึกษา

- (1) ต้องรับนักศึกษาที่มีความรู้สอบไล่ได้ไม่ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย ตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ หรือมีความรู้ตามที่กระทรวงศึกษาธิการเทียบเท่า
- (2) นักศึกษาต้องเป็นผู้มีความประพฤติเรียบร้อย ไม่บกพร่องในศีลธรรมอันดี

7. ห้องสมุด ให้มีเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

- (1) ห้องสมุดต้องกว้างขวางพอ และมีที่นั่งในห้องสมุดเป็นสัดส่วน เป็นจำนวน $\frac{1}{5}$ ของจำนวนนักศึกษาของวิทยาลัย แต่ในระยะเริ่มแรก ต้องมีจำนวนที่นั่งในห้องสมุดอย่างน้อย $\frac{1}{10}$ ของจำนวนนักศึกษาของวิทยาลัย
- (2) ต้องมีบุคคลที่มีความรู้ความชำนาญทางบรรณารักษะประจำห้องสมุด
- (3) ต้องมีจำนวนหนังสือและวารสารทางวิชาการพอสมควรแก่การค้นคว้าของนักศึกษา
- (4) มีหนังสือและวารสารเป็นประเภทที่สัมพันธ์กับสาขาวิชาที่สอน เป็นส่วนใหญ่
- (5) ต้องมีอุปกรณ์ประจำห้องสมุดอย่างเพียงพอ

ในกรณีที่จำเป็นที่ไม่อาจอนุโลมตามแนวทางนี้ได้ทั้งหมด หรือมิได้ระบุไว้ในแนวทางการขอเปิดสอนฉบับนี้ ให้อยู่ในวินิจฉัยของคณะกรรมการสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

หมายเหตุ แนวทางนี้ยกร่างโดยคณะกรรมการส่งเสริมพิจารณาการจัดตั้งและเปิดดำเนินการสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน และคณะกรรมการสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ในการประชุมครั้งที่ 2/2526 วันที่ 25 มกราคม 2526 ได้พิจารณาให้ความเห็นชอบแล้ว

แนวทางการเปิดดำเนินการหลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชาการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว

เพื่อให้การขออนุญาตและการอนุญาต เปิดดำเนินการหลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชาการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว ของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ดำเนินไปด้วยดีและได้มาตรฐานการศึกษา

ทบวงมหาวิทยาลัยโดยคณะกรรมการสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ในการประชุม ครั้งที่ 8/2526 เมื่อวันที่ 7 มิถุนายน 2526 ได้พิจารณาและให้ความเห็นชอบ "แนวทางการพิจารณาอนุญาตให้เปิดดำเนินการหลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชาการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว" ของคณะกรรมการส่งเสริมพิจารณาการจัดตั้งและเปิดดำเนินการสาขาวิชาหลักสูตรใหม่ ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน สาขาวิชาการบริหารการโรงแรมและการท่องเที่ยว ดังต่อไปนี้

1. ที่ตั้ง ต้องอยู่ในจังหวัดที่เป็น เมืองท่องเที่ยวสำคัญ มีโรงแรมและธุรกิจท่องเที่ยวอื่น ๆ ที่มีมาตรฐานดี และให้พอเพียงในการฝึกปฏิบัติ
2. หลักสูตร ต้องจัดทำหลักสูตรให้เป็นไปตามประกาศทบวงมหาวิทยาลัย เรื่องเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรปริญญาตรี พ.ศ. 2525
3. การฝึกปฏิบัติ ต้องจัดให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติงานในโรงแรมและธุรกิจท่องเที่ยวอื่น ๆ รวมตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 800 ชั่วโมง
4. อุปกรณ์และห้องปฏิบัติการ
 - 4.1 ห้องปฏิบัติการต้องจัดให้มีที่ค่อนข้างแคบ ห้องพัก และอื่น ๆ ตามความเหมาะสม ตั้งแต่เริ่มเปิดดำเนินการเพื่อให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติและศึกษาลักษณะโครงสร้างของห้องต่าง ๆ เหล่านั้น
 - 4.2 ห้องประกอบอาหาร และห้องอาหาร บาร์ และเครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ ต้องจัดให้มีลักษณะเช่นเดียวกับโรงแรม สำหรับนักท่องเที่ยวที่มีมาตรฐานทั่วไป
 - 4.3 ต้องจัดให้มีอุปกรณ์การสอนประกอบการบรรยาย ประเภท ภาพยนต์ สไลด์ วีดีโอ และอื่น ๆ ซึ่งเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติงานของแผนกต่าง ๆ ในโรงแรม และธุรกิจท่องเที่ยวอื่น ๆ ตลอดจนความรู้เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว

5. อาจารย์ประจำ

- 5.1 จำนวน ให้มีอาจารย์ประจำทำหน้าที่หัวหน้าสาขาวิชา/ภาควิชา และมีอาจารย์อย่างน้อยอีก 2 คน เพื่อให้ทำหน้าที่บริหารงานในภาควิชาและดำเนินงานด้านวิชาการอย่างมีประสิทธิภาพและได้มาตรฐาน
- 5.2 คุณวุฒิ จะต้องมียุติคุณวุฒิปริญญาโทตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาวิชาในหลักสูตรที่ขอเปิดดำเนินการ 1 คน ส่วนอาจารย์อีก 2 คนจะต้องมียุติคุณวุฒิปริญญาตรีตรงหรือสัมพันธ์กับวิชาที่จะสอน หรือจะต้องมีประสบการณ์เกี่ยวกับวิชาที่จะสอนมาแล้วไม่น้อยกว่า 5 ปี
- 5.3 สัดส่วนคุณวุฒิให้มีสัดส่วนคุณวุฒิระดับปริญญาตรีต่อปริญญาโท ไม่น้อยกว่า 2 : 1
- 5.4 อัตราส่วนอาจารย์ประจำต่อนักศึกษา ให้มีอัตราส่วนไม่น้อยกว่า 1 : 20
- 5.5 ภาระงานสอน อาจารย์ประจำควรสอนประมาณ 10-15 ชั่วโมง ต่อสัปดาห์หรือไม่เกิน 9 หน่วยกิต หรือ 3 รายวิชา ต่ออาจารย์ประจำ 1 คนต่อภาคการศึกษาปกติ

6. ห้องสมุด ต้องจัดให้มีห้องสมุดสำหรับการศึกษาค้นคว้า และจัดให้มีหนังสือและวารสารทางด้านสาขาวิชาการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยวที่ทันสมัยและเพียงพอ
7. ในกรณีจำเป็นที่ไม่สามารถปฏิบัติตามแนวทางนี้ได้ทั้งหมด หรือที่มีได้ระบุไว้ในแนวทางฉบับนี้ ให้อยู่ในวินิจฉัยของคณะกรรมการสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

กองสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

ทบวงมหาวิทยาลัย

มีนาคม 2526

แนวทางการเปิดดำเนินการระดับปริญญาตรี ด้านบริหารธุรกิจ

ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ.2526

เพื่อเป็นแนวทางให้การขอเปิดดำเนินการระดับปริญญาตรี ด้านบริหารธุรกิจของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน เป็นไปด้วยดีและได้มาตรฐานเดียวกัน

คณะกรรมการสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ในการประชุมครั้งที่ 12/2526 เมื่อวันที่ 30 สิงหาคม 2526 ได้พิจารณาและให้ความเห็นชอบแนวทางการขอเปิดดำเนินการ ระดับปริญญาตรี ด้านบริหารธุรกิจ ตามที่คณะกรรมการส่งเสริมพิจารณาการจัดตั้งและเปิดดำเนินการ สาขาวิชาหลักสูตรใหม่ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนสาขาวิชาบริหารธุรกิจเสนอมา ดังต่อไปนี้

1. หลักสูตร

ต้องจัดทำหลักสูตรระดับปริญญาตรี สาขาวิชาบริหารธุรกิจ ให้เป็นไปตามประกาศของทบวงมหาวิทยาลัย เรื่อง เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรปริญญาตรี พ.ศ.2525

2. คณาจารย์

- 2.1 ต้องมีอาจารย์ประจำทำหน้าที่หัวหน้าสาขาวิชา/ภาควิชาที่มีคุณวุฒิ ไม่ต่ำกว่าปริญญาโท หรือเทียบเท่าทางบริหารธุรกิจ หรือสัมพันธ์กับสาขาวิชาที่เปิดสอน และมีอาจารย์ประจำอีกอย่างน้อย 2 คน ที่มีคุณวุฒิอย่างต่ำปริญญาตรีทางบริหารธุรกิจ หรือสัมพันธ์กับวิชาที่เปิดสอน เพื่อทำหน้าที่บริหารงานในภาควิชา และดำเนินงานด้านวิชาการอย่างมีประสิทธิภาพ และได้มาตรฐาน
- 2.2 ต้องมีสัดส่วนคุณวุฒิอาจารย์ประจำปริญญาตรีต่อปริญญาโท ไม่น้อยกว่า 2 : 1
- 2.3 อัตราส่วนอาจารย์ประจำต่อนักศึกษา ให้มีอัตราส่วนอาจารย์ประจำต่อนักศึกษา ไม่น้อยกว่า 1 : 20
- 2.4 การะงานสอน อาจารย์ประจำ 1 คน ควรสอนประมาณ 10-15 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และไม่เกิน 3 รายวิชาต่อภาคการศึกษา

3. ห้องสมุด ต้องจัดให้มีห้องสมุดที่มีหนังสือและวารสารทางด้านบริหารธุรกิจที่ทันสมัยและเพียงพอสำหรับใช้ค้นคว้าประกอบการเรียนของนักศึกษา
4. อุปกรณ์การศึกษา ควรมีอุปกรณ์การสอนทั่วไปประจำห้องบรรยาย ห้องเรียนต่าง ๆ และอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการสอนคอมพิวเตอร์ และเพียงพอกับจำนวนนักศึกษาเข้าเรียนแต่ละครั้ง
5. ในกรณีที่จำเป็นที่ไม่สามารถปฏิบัติตามแนวทางนี้ได้ทั้งหมด หรือที่มีได้ระบุนไว้ในแนวทางฉบับนี้ ให้อยู่ในดุลพินิจของคณะกรรมการสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย

สิงหาคม 2526